

III

“Sen de lanetinin kalkmasını istemez misin Conrad?”

“Ne laneti?”

“İnsanlar sana bağlanacak, sen de onlara, ama onlar kendi karanlıklarını yendiklerinde seni üzerlerinden attıkları gölgelere bırakacaklar, işte o zaman işinin bittiğini anlayacaksın...”

Conrad oturduğu yerden öfkeyle kalkarak odasında volta atmaya başlarken bir an sonra kapısı vurulmadan açılır ve Mason neredeyse havayı yararak içeri girip kapıyı iterek *çarpar*.

“Neredeydin sen?”

“Hiçbir yerde—“

“Beni bütün gün *onunla* yalnız bıraktın.”

Conrad daha önemli problemleri olduğunu haykırmak istiyor, şu anda Cameron ve Mason’ın acılı geçmişleri umrunda değilken bütün bunları söylemek yerine sessiz kalmayı tercih eder. Mason da onun bu sessizliğinin umursamazlık olduğunu anlayacak kadar iyi bir arkadaş, mızırızlanma halinden ilgi gösterme aşamasına geçer ve sorar:

“Neredeydin Conrad?”

Esmer ve güçlü adam dudağını kemiriyorken Mason’a dönen kahverengi gözlerde bir kabahatin izleri var, koskoca Kral en iyi arkadaşından bir şeyleri saklıyor, saklamaktan çok söylemekten utanıyor gibiyken Mason tek kaşını kaldırdığında Conrad ağzındaki baklayı çıkarır:

“Jezabel’i görmeye gittim.”

Mason’ın beklediği cevabın bununla uzaktan yakından alakası yokken o arkadaşının bütün günü saray cariyeleriyle geçirdiği duymayı falan bekliyordur, ama Conrad’ın az önce, hemen birkaç saniye önce telaffuz ettiği isim Mason’ı tam bir şaşkınlık portresi haline getirmiştir.

“Kim, nerede—*nereye gittin?*”

Conrad gözlerini devirerek tekrar koltuğuna otururken Mason ellerini beline koyarak sinirle güler.

“Son yıllarda aklının çok da yerinde olmadığını biliyorum—“

“Delirmedim! Dün gece Jezabel buradaydı, yatağımdaydı—“

“Bir de *yatağındaydı!*”

“Geri dönmüş. O lanetli kız değildi. Bildiğimiz, gayet olgun—“

“Ve eminim oldukça da dolgun—“

“PORNO FİLM ÖZETİ YAPAR GİBİ BİR HALİM Mİ VAR MASON?!”

Mason çenesini kapatarak belindeki ellerini kaldırıp kollarını kavuşturur ve ciddiyetle dinlemeye devam ederken Conrad tekrar kelimelerini toplayarak konuşur:

“Laneti bir şekilde kaldırmayı başarmış. Avalon’dan çıkmış. Bana da lanetimi kaldırmak isteyip istemediğini sordu.”

“Evet, defolup gidersen kalkar demiş olduğunu umuyorum—“

“Demeye çalıştım, ama söylediği şeyler uydurma değildi. Ben gerçekten lanetliyim Mason. Baban sayesinde gerçekten lanetliyim.”

Mason’ın kavuşturduğu kolları çözülürken Conrad her kelimesini kendi adı gibi hatırladığı cümleyi arkadaşına da tekrarlar:

“İnsanlar sana bağlanacak, sen de onlara, ama onlar kendi karanlıklarını yendiklerinde seni üzerlerinden attıkları gölgelere bırakacaklar, işte o zaman işinin bittiğini anlayacaksın.”

Mavi gözler dalgın, Mason’ın sesi çıkmıyorken Conrad parmaklarıyla alnını ovuyor, başını iki yana sallar

“Bilmiyorum. O kadar boktan bir hayatım oldu ki aslında, lanetlenmiş olma düşüncesi daha kolay geliyor—“

“Boktan bir hayatın olmadı.”

Conrad işte *buna* gülerken yine ayaklanır.

“Emin misin? Bir daha düşün; kardeşimi bana düşman bir adama çevirdim, sevdiğim kadınları teker teker kaybettim, hem de hepsini *kardeşimin ellerinde* kaybettim. Çocuğumun annesini aldattım, sonra onu aldattığım kadından bir çocuk sahibi olacaktım, ama o sırada Luptex başımıza çöküyordu ve ben kızımı kaybettim. O kadından da ayrıldım. Arkadaşlarım gözlerimin önünde öldü—“

“Tamam, yeter. Anladık, boktan bir hayatın var evet, ama senden daha kötü olanlar da var. Bu lanetli olduğun anlamına gelmiyor—“

Conrad itiraz edecekken Mason elini kaldırarak devam eder:

“Ve Cedis artık yok. Bitti. Ares onu bitirdi—“

“Tanrılar ölse de kullarının üzerlerine saldıkları lanetler devam eder—*miş.*”

“Ve bunu sana Jezabel söyledi, değil mi? Çok güvenilir bir kaynak, gerçekten. Ben ne yapıyorum burada? Yüce Jezabel buyurduğuna göre—“

“Tamam, uzatma Mason.”

Mason susarken Conrad taş duvarların çevrelediği penceresinden aşağı sarkar ve boş bahçeye bakarken tertemiz kokan gece havasını içine çeker, sonra sanki az önceki konuşma hiç olmamış gibi arkasını döner.

“Jezabel’in o laneti nasıl kaldırdığını bilmem gerek. Bir kurtuluşu varsa ben de o yolu bulacağım—“

“İnanıyor musun?!”

“İnanmamam için bana Jezabel’in kaçık bir büyücü olması dışında bir sebep ver. Tek bir tane ver, o zaman sana inanacağım.”

“Çünkü öyle bir şey yok!”

Conrad ufak bir *bızzt* sesi çıkararak cevabın kabul edilmediğini belirtirken Mason’a kapıyı gösterir.

“Hadi git uyu. Cameron’la daha çok yalnız kalacaksın—“

“Bu kadar mı?! O kadar dil döktüm ve son kararın gidip Jezabel’le arkadaşlık etmek mi?!”

“Gerekirse onu da yapacağım.”

Mason şokla bir ses çıkarırken hemen ardından sinirle güler ve arkasını dönüp odadan çıkarken Conrad etraftaki mumları söndürüyordur, son mumdan önce kapı tekrar açılıp Mason görünür.

“Yapmayacaksın, değil mi?”

“Yapacağım. İyi geceler Mason.”

Mason öfkeyle bir şeyler homurdanarak kapıyı kapatıp çıkacak olur, ama yarı yolda tekrar açınca Conrad kapıyı iterek onun üzerine kapatır, kilidi de bağlayarak tekrar odaya dönerken yatakta uzanmış, onu bekleyen Jezabel’i gördüğünde irkilir.

“Doğru kararı verdiniz, *Malor*.¹”

Conrad şu anda hiç emin değilken Jezabel gülümsediğinde Kral tüyleri diken diken olarak tekrar koltuğuna çöker.

¹ Doğru kararı verdiniz, efendim.

The Pussycat Dolls – When I Grow Up

Melekler Okulu, Mars

“Evet zarfları alalım! Zarflar!”

Amber elindeki bir tomar zarfla kapıları çalarak bu hafta gerçekleşecek olan *Verona Güzel Sanatlar Akademisi* seçmeleri için bina başkanı olarak Pierceların ön başvurularını topluyorken tepesinde uçuşan madalyon da sayıları tutuyordur. Kızıl saçlı kız bir kapıyı daha çalıp elindeki zarfları düzeltirken kapıyı Carrie açar.

“İki dakika içeri gelsene Amber. Madeline için de dolduruyoruz!”

Amber hayretle kendini odaya atarken madalyon da kapanan kapının arasından süzülerek içeri girer. Madeline tepesinden eğilen iki kızın varlığıyla gülerken formun altına imzasını atar ve kalemini kapatırken konuşur:

“Bu cimcimeye destek olmak için yapıyorum. Şu dilekçeyi de yanına ilişştir misin Amber...”

Amber uzatılan kağıdı alıp bir göz atar. Madeline seçmelere sadece yapıcı eleştiri almak için katıldığını ve okula girmek gibi bir düşüncesi olmadığı için diğer katılımcıların şanslarını etkilemek istemediğini söylemiş, onu da bir güzel imzalamışken Amber gülümser ve dilekçeyi de zarfla beraber diğerlerinin arasına koyar.

“Carrie seninkini ben tekrar kontrol edeceğim.”

Carrie heyecanla yerinde zıplayarak formunu Amber’a verir ve onun elindeki zarfları alıp tutarken kızıl saçlı 5. sınıf başvuru inceliyordur, her şeyin tamam olduğunu görünce mutlulukla gülümser.

“Tamamdır. Cuma günü saat 2’de, unutmayın—gerçi ben siz kusana kadar hatırlatacağım.”

Madeline bildiğini söylüyorken Amber ikisine de birer öpücük atıp madalyonuyla birlikte tekrar odadan çıktığında Carrie heyecandan yerinde duramıyordu.

“Ya beğenmezlerse?”

“Seneye bir daha denersin, bunlar erken seçimler Carrie.”

“Olsun! Eğer başarırsam Mason o kadar mutlu olur ki!”

Carrie’nin yeşil gözleri Mason’dan bahsedince mutlulukla parlarken Madeline da gülümsüyor, sorar:

“Benim elbiselerimden giyersin artık—“

“Hayır! Eğer parmak uçlarıma kadar uzanan çuval gibi bir şeyin yoksa, hayır!”

Madeline bir kakhaha atarken Carrie’nin geçen hafta 4-5 partisinde giydiği mini elbiseyle olan o çok tatlı(!) anıları hala tazedir.

“Her yeri dolaştım bir tek siz kaldınız kızlar! Hadi! Ekstra zaman verdiğime pişman etmeyin, lütfen!”

Taylor önündeki kapıya nazikçe, ama ısrarla vurarak formların artık verilmesi gerektiğini hatırlatıyorken Alexa yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıyı açar.

“Bi’tanesin Taylor! Al bakalım!”

Taylor uzatılan iki zarfı alır ve kucağındaki diğer gruba eklerken Alexa'nın arkasından Cora aceleyle çıkar:

"Akşam odaya dönmeyebilirim Alexa, merak etme!"

Koşturarak kaçan kelebeğin ardından Alexa el sallarken Taylor bu tip aceleci ve tehlikeli hareketlerden hoşlanmıyor, hiç gerek olmamasına rağmen parmaklarıyla saçlarını düzelterek Alexa'ya gülümser.

"İyi şanslar tatlım. Unutmuyoruz, Cuma günü saat 2'de."

Alexa başını sallar, Taylor ona hafifçe el sallayarak parmak uçları üzerinde döner ve formasının altına giydiği şık şıkıdım ayakkabılarıyla koridorda ilerlerken bir anda üst katın merdivenlerinden Benjamin ve Patrick önüne düştüğünde genç kız kalbini tutarak geriler.

"Evet?!"

"Taylor, Adia'yı gördün mü?"

"Hayır görmedim—lütfen bir daha önüme böyle atlamayın, teşekkür ederim. Açılın bakalım şimdi!"

Taylor elini sağa sola sallayarak açılmalarını işaret eder ve iki delikanlının ortasından geçerek yukarı çıkarken Patrick etraftakilere Adia'yı soruyor, Benjamin ise Taylor'un normalden biraz kısa olan eteğini inceliyor; o sırada Taylor şöyle bir arkasına bakar ve mavi gözlü delikanlıyla göz göze gelirken gülümseyerek tekrar önüne döner ve merdivenleri *yavaş yavaş* çıkmaya devam eder.

Eliza kapılarının normalden daha sert vurulmasıyla kaşlarını çatır ve elindeki kitabı bırakıp yataktan kalkarak kapıyı açar. Mace suratında tatsız bir ifadeyle elindeki tek zarfı sallayarak içeri girer.

"Niye Sinclair'den kimse seçmelere katılmıyor? Ne biçim bir binanın başkanayım ben?"

Eliza *o biçim* diyerek sırttır ve tekrar yatağıyla kitabına dönerken Mace de onun ayaklarının ucuna oturarak masasında ders çalışan Faye'e bakar.

"Sen girmek ister misin Faye?"

"Hayır Mace, teşekkür ederim—"

"Gerçi senin ünlü olmaya falan ihtiyacın yok—hey, Eliza..."

Eliza kitabının üzerinden "*mantıklı bir sebebin yoksa tek kelime daha etme*" bakışı atarken Mace en karizmatik gülüşüyle genç kıza gülümser—

"O gülümseme bana sökmüyor hayatım. Yaşıtlarınla oyna."

Karizmatik gülümseme solmuş, sıkkın ifade geri gelmişken Mace yataktan kalkar.

"Herkes bir gün evreni yöneteceğini sanıyorsa yanılıyor, baştan söyleyeyim—sen hariç Faye."

Faye oturduğu yerde gözlerini devirerek arkasını dönerken sorar:

"Neden sürekli bana çoktan Kraliçe olmuşum gibi davranıyorsun?"

"Kraliçe olmasan bile Oreon'a başkan falan olursun—"

"Başkanlık taht gibi bir şey değil, seçimleri var Matthew."

"*Matthew*. Tamam, kızdırdım, kaçıyorum!"

Mace kapıyı açıp o an içinde ortadan kaybolurken Faye tekrar önüne dönüyordur, Eliza kitabının sayfalarını çevirirken sorar:

“Taç giyme törenine gelince görüşürüz.”
“Onun için önce bir prensle evlenmem gerek—“
“Elimizde de hiç prens yok, *tüh!*”

Faye bir çift delici yeşil bakış atarken Eliza hala kitabını okuyor, gülümser.

“Kızma, tamam.”
“Aylardır kızmıyorum, ama artık kırılmaya başladım Eliza. Lebranco’yla verdiğimiz—“
“O ismi kullanma lütfen, tüylerim diken diken oluyor!”
“Piz’le verdiğimiz kararın Owen’la ya da başka bir prensle ilgisi yok. İkimiz de önümüzdeki sene başka yerlerde olacağız, anlamsız kurallar koymaya gerek yok—“
“İsterseniz yine dipdibe olursunuz. Sen Luplex’teki o büyük ve *garip*—“
“Eliza!”
“Ne?! Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesine *sevimli ve sıcak bir ortam* diyecek halim yok. Tamam anladık staj, kariyer falan, ama *garip*. Her neyse, ben bundan bahsetmiyordum! Ne diyordum ben?!”

Faye gülerek kendi kendini alkışlar ve tekrar dersine dönerken Eliza kitabı falan bırakmış, yataktan kalkarak arkadaşının masasının bir köşesine tüner.

“Sen Luplex’te olacaksın, o zaten Verona’nın güllerinden biri. Yakınsınız, neden ayrıldınız?”
“Ben Luplex’te olacağım, evet, ama Piz’in başka planları var. Çok güzel planları var hem de, ve sonsuza kadar Verona’da kalmayacak.”
“Bak ben bunu bilmiyordum, devam edelim.”
“Eliza—“
“Hemen Eliza deme, hadi anlat. Belki o zaman diğerleri *kraliçe kraliçe* diye sana takıldıklarında arkanda dururum, fena mı?”

Faye gülümseyerek başını sallarken elindeki kalemi iki parmağı arasında sallıyor, beş senedir bir sürü plan yaptığı erkek arkadaşının son planlarından bahseder:

“Yazı Verona’da geçirecek, ama sonra Merkür’e geçmek istiyor. Babası ona Wissenschaft’ta bir staj ayarlayabilirmiş. Akademiye girerse genetik okumak istiyor, stajı da başvurularına yardım edecek. O sırada ben de Luplex’te olacağım.”
“*Garip* yerde—“
“Garip değil, gerçekten. Ve orada bir tek Ruh ve Sinir Hastalıkları departmanı yok, Dış Uzay’ın en büyük araştırma enstitüsünden bahsediyoruz. Başında Julianne Clarnon var.”
“O kadın genetikçi değil mi? Piz de seninle beraber oraya gelse?”
“Düşündük, ama genetik bölümü daha tecrübeli stajyerler arıyor. Merkür daha çok eğitime yatkın. Benim de annemden gelen güçlerim olmasa giremezdim—“
“Bir de Oreon torpili tabii...”

Eliza dizine bir fiske yerken gülerek masadan iner.

“Yalan mı?”
“Ayrıca hatırlatmamı tekrar yapıyorum - benimle dalga geçerek geçiştiremezsin - Latty’nin Mistik Departman daveti bekliyor.”

Esmer kızın bakışları endişeyle solarken o yatağına dönüyordur, bu sefer de Faye kalkarak onun alanına girer ve yatağın ucuna oturur.

“Kimse senden harikalar yaratmanı beklemiyor Eliza. Neden bu kadar korkuyorsun?”
“Hiçbir şey bilmiyorum çünkü, hazır değilim. Kraliçe beni davet ediyor, *davet ediyor*, Faye. Gidip aptal aptal etrafa bakınmak istemiyorum, o yüzden korkuyorum.”
“İnan bana orada yıllarca çalışıp hala aptal aptal bakan insanlar tanıyorum. Mistik Departman öyle bir yer. Sen sadece birkaç ay için stajyer olacaksın—“
“Ben de yeteri kadar aptalım yani...”

“Nerenden anladığına bağlı.”

Eliza şokla kaşlarını kaldırarak Oreon’un incisi Calis kızının attığı lafı sindirirken Faye tek kaşını kaldırıp gözleri parlayarak konuşur:

“Ayrıca önümüzdeki hafta içinde resmi bir cevap vermezsen o zaman daha beter utanacaksın, aklında bulunsun.”

Eliza inleyerek derhal örtülerinin altına giriyorken Faye yorganın altından onun ayaklarını sıkıştırarak kalkar ve tekrar ödevlerine dönerken okulun bitmesine sadece 4 ay kalmış, ilk gün akıllardan bile geçmeyen planlar şimdi kapının arkasında bu melekleri bekliyordur...

Mace elindeki bir ve tek dosyayla Uzay Cafe’ye girer, her zamanki gibi girişte hemen sağda kalan masada oturan ekibi görürken o tarafa ilerler. Dante, Lucas, Nathan ve Shia kafa kafaya vermiş bir şeyler tartışırken Mace dosyayı masanın ortasına bırakarak bir iskemle çeker.

“Nasıl gidiyor Torpil Çocukları?”

Dante gülerken Nathan ve Shia biri mavi, bir koyu yeşil iki çift ters bakış fırlatırlar.

“Okul bitene kadar *torpil* demekten dilin büzüşecek Mace.”

“Hiçbir şey olmaz, Shia. Bir şey olursa da annesi doktor olanların torpiliyle iyileşiriz.”

Lucas ellerini kaldırarak arkasına yaslanırken hala dördüncü sınıf olduğunu hatırlatır, Mace onu affederken tekrar Torpil Çocukları’na döner.

“Ee anlatın bakalım, babanızın yanında Oreon’un en tepesinde staj yapmak nasıl olacak?”

“Çok güzel olacak, sen de gelsene.”

Shia gülerek Nathan’ın koluna vururken mavi gözlü delikanlı da sırtıyor, devam eder:

“Oreon’dan olmamız ve torpillerimiz seni bu kadar rahatsız etmezdi Mace, ne oldu birden?”

Mace hiçbir şey olmadığını söyleyerek arkasına yaslanır ve yayılarak etrafını izlerken o sırda içeri Carrie ve Madeline girdiğinde Mace’in kolları iner, havası sönerken delikanlı kalkarak zarfı da masadan alır.

“İşimin başına dönüyorum, arkamdan konuşmayın.”

Masadaki dürtlü hiçbir şey için söz vermiyorken mutfağın oradan birisi seslenir:

“Mace! Biraz daha orada çene yaparsan servisleri önlüğün yapacak!”

“Geliyorum, görüyorsunuz!”

Mace masadan çekilip mutfak tarafına dönerken bir anda arkasındaki Madeline’le yüzyüze gelir, ikisi de saniyenin onda biri kadar süren bir zamanda kasılır, sonra tekrar normal yaşamlarına dönerken Mace mutfakta onu bekleyen önlüğüne, Madeline ise Torpil Çocukları’nın masasına döner.

“Torpil Çocukları masasına hoşgeldiniz!”

Dante yanındaki iskemleyi çekerek Carrie’ye gülümserken sarışın kız göz ucuyla Madeline’e bakar, ama arkadaşı başka bir şeye takılmış gibi görünüyorken Köyü Güzeli gidip Kazanova’nın yanına oturur. Madeline de Shia’nın yanına çökerken sorar:

“Torpil Çocukları nereden çıktı?”

“Mace’in bize taktığı yeni isim. Nathan’la ben de stajlarımızı ayarladık. Babamın yanında, Oreon’da.”

Madeline hafifçe gülümserken onları tebrik eder, sonra usulca iç çekerek önüne dönerken Mace ilerdeki masaların birine servis yapıyordur. Delikanlı gözlerinin içi gülerken masadaki kızlarla muhabbet ediyorken Madeline kızlara bakara dişlerini sıkarak ve masadaki peçeteyi parmaklarının arasında kıvrarak buruştururken kahverengi bakışlarını tekrar kendi masasına çevirir.

Dante yanındaki Carrie’nin getirdiği kitaplara göz gezdiriyorken genç kızın onu izlediğinin farkında değilmiş gibi ortaya konuşur:

“Cuma günü seçmelere kimler katılıyor biliyor musunuz?”

Madeline gülümseyerek Carrie’yi işaret ederken Shia ve Nathan alkışlar, Lucas peçete sallarken Dante mavi gözlerinde karşı konulmaz bir ışıltıyla yanındaki kıza bakar.

“Sesini duymayalı çok uzun zaman oldu Köylü Güzeli, neler yapacaksın—“
“Carrie, Dante. Onun adı Carrie.”

Bu uyarıyla beraber Carrie’nin yanındaki iskemle çekilir ve Sophia ateş gibi etrafı saran parfüm kokusu ve ipek gibi saçlarının pırıltısıyla gülümseyerek onlara katılır.

“Nasıl gidiyor millet?”

Her kafadan bir ses çıkarken Sophia onları dinliyordur. O sırada daha Sophia’nın ardından yeni kapanmış kapı açılır ve Kenda içeri girerken boynundaki atkısını çözüyordur, masaya geldiğinde Sophia’nın yanına bir iskemle çekerek konuşur:

“O nasıl bir hızla içeri koştu Sophia? Bir şey oldu sandım!”

Sophia gözleriyle susmasını işaret ediyorken Kenda aldırıyor, paltosunu çıkararak iskemlenin arkasına asar ve gülümseyerek önüne dönerken hemen karşısında oturan Nathan ve Lucas’ın iki farklı tondaki mavileriyle karşılaştığında bir an gülümsemesi donar; berrak suların kızı yutkunarak yanındaki Madeline’e dönerken abartılı bir ilgiyle sorar:

“Sen de seçmelere katılıyormuşsun Madeline! Yolda Amber’ı gördük, o haberini verdi, ama okula başvuru için girmeyecekmişsin, neden?”
“Benim sanatla uzaktan yakından alakam yok Kenda. Carrie’ye destek olmak için girdim.”

Kenda gülümseyerek az önce kesilen konuşmanın kahramanına dönerken spotlar yine Köylü Güzeli’nin üzerine dönmüş, güzel kız gülümser.

“Muhtemelen kabul edilmeyeceğim zaten, o kadar da önemli değil...”

Şakşakçı gruptan bir ‘aaa’ duyulurken Carrie derhal yanakları kızarak güler.

“Hem daha dördüncü sınıfım! Beni erkenden kabul etmezler—“
“Senden iyisini mi bulacaklar?!”
“O zaman hiç okul kurmasınlar!”
“Ben zaten öyle okula gitmem!”
“Söylerez okulu kapatırlar, torpilli değil miyiz?!”

Kızlar gülüyorken Carrie göz ucuyla yanındaki Dante’ye bakar ve yakışıklı delikanlıyla göz göze gelince kalbi durarak tekrar önüne dönerken Dante görüş alanı içinde Ateş’in bakışlarıyla karşılaştığında Sophia’ya göz kırpar ve içeceğini alarak kamışından büyük bir yudum çekerken Sophia ilgilenmiyor, önüne döner.

“Taylor bunları akşam yanınızda gelirken getirmenizi istiyormuş. Bir ton kağıt bırakıp gitmiş.”

Mace elindeki kağıtları masaya koyup başka bir şey söylemeden uzaklaşırken Madeline onun arkasından bakakalmıştır, birazdan önüne uzatılan kağıtla ayılırken iç çekerek kağıtta yazanları okur.

“Bu akşam yapılacak olan akademik kadro tanışma yemeğinde Verona Güzel Sanatlar Akademisi öğrencileri ve profesörleriyle—bunu biliyorduk zaten.”

Leydi Deveraux kağıdı tekrar masaya bırakırken yanında bir iskemle çekilir ve pembe tutamları uçuşarak Alexa genç kızı yanına çökerken kağıtlara bakarak sorar:

“Taylor mı bırakmış?”

“Nereden anladın?”

“Okuldaki her kafeye tembih etmiş de ondan. Yakında okul müdürlüğüne adaylığını koyarsa şaşırmayacağım.”

Madeline gülerken Alexa gayet ciddi, kağıtları düzelterek konuşur:

“Zaten Miss Danielle’e sorsanız Taylor’ı onun kızı sanırsınız. Seneye biz gidince de meydan ona kalacak.”

Dante ve Lucas tanırdan sabır diliyorken Alexa gülüyordur, biraz sonra arkasından boynuna sarılan güçlü kollarla kağıtları bırakıp kuzeninin karnına başını yaslarken Jaden genç kızın başının tepesini öperek masadakilere bakar.

“El koymam gereken bir durum varsa hemen söyleyin.”

Erkekler komutanlarına selam verirken kızlar güzel güzel gülümser, Jaden kurbağa sürüsünden memnun, tüm yakışıklılığıyla gülümser ve sorar:

“Rose’u gören oldu mu?”

“Gordon’da zarfları topluyordu, belki odasındadır.”

Jaden, teşekkür ederek Kenda’nın uzun at kuyruğunu eliyle düzeltir ve sırtından bırakırken ortaya konuşur:

“Jonathan geldiğinde stajdan ve okullardan bahsetmeyin. Başvurularına hala cevap alamadı, patlayacak yer arıyor. Hiç deşmeyin.”

Bütün kafalar sallanırken Jaden kuzenini bırakarak Carrie’ye göz kırpar ve adım adım geri giderken konuşur:

“Cuma günü Alexa’yla kapışmanızı izleyeceğiz artık!”

Masa bir anda canlanırken Carrie pembeleşir, Alexa saçmalamamalarını söylerken Lucas ve Shia çoktan paraları çıkarıyorlardır, Dante de bir peçetenin üzerine bahis için isimleri yazmaya başlarken Jaden’in çıktığı kapı kapanır...

Marié Digby – Say It Again

The thing about you is you know just how to get me

You talk about us like there's no end in sight

The thing about me is that I really wanna let you open the door and walk into my life

Jaden merdivenleri ikişer üçer çıkarak Gordon'un ikinci katına gidiyorken köşeyi dönünce üst kattan inen Lonna'yla yolları kesişir; pembe saçlı kız bir an nereye gideceğini bilemezken Jaden de neden hala onun yolunun üstünde durduğunu bilmiyor, gitmesi gereken yere döner ve koridorda ilerlerken Lonna bir an gözlerini kapatıp derin bir nefes alır, sonra yoluna devam ederken Jaden'ın onu izlediğini görmemiştir.

“Ben şu zarfları teslim ediyorum, Uzay Cafe’de görüşürüz—“

Rose kapıyı kapatıp döndüğünde aynı şekilde önüne bakmayan Jaden’la çarpışınca gülerek delikanlının kollarına tutunur; Jaden da o anda uyanırken genç kızı belinden tutarak gülümser.

“Ben de seni arıyordum.”

“Ve buldun. Zarfları bırakmam gerekiyor, sen de gelsene...”

“Zarflar biraz beklesin, benim daha önemli bir haberim var.”

Rose başını kaldırmış, karşısındaki uzun boylu delikanlının gözlerine bakıyorken merakla kaşlarını kaldırır.

“İyi haber mi?”

“Bilmem, kendin oku...”

Jaden arka cebinden ince bir zarf çıkarıp ikisinin arasında tutarken Rose zarfa uzanınca Jaden onun elindeki başvuru zarflarını alıp kenara çekilir. Rose elindeki açılmış zarfın içindeki kağıdı çıkarır ve açarak okumaya başlarken her satırda ifadesi biraz daha değişiyor, sonunda yüzüne kocaman bir gülümseme yayıldığında Jaden da gülümser.

“Kabul edildim.”

“Jaden, bu... *Viera Üniversitesi*—Neptün, başkent, *benim okulum...*”

Rose’un sesi küçülerek bir an sonra mutlu bir çığlıkla kesilirken genç kız zarflara aldırmadan beş senedir kimseye göstermediği kadar büyük bir heyecanla delikanlının boynuna atlar ve sımsıkı sarılırken Jaden da onu tutuyordur; Rose bıcı bıcı konuşur:

“Luplex’te olacağım diyordun!?”

“Biliyorum, ama o zaman kabul kağıdı gelmemiştii, değil mi?”

Rose *evet!* diyerek daha da gülümserken Jaden tek koluyla onu sarmış, saçlarına konuşur:

“Siyasal Bilimler’in ilk senesini bitirince Evrensel Özel Ajan Eğitim Programı’na katılma hakkı kazanıyorum, onun da seçmelerini başarırsam atamalar başlıyor. Dört sene boyunca *Viera*’da olmayabilirim, ama yine de—“

“Olsun!”

Rose geri çekildiğinde gözleri peri ışıkları saçılmış gibi parlıyordur, dudaklarını ısırarak başını eğerken Jaden onun belini bırakmış, çenesini tutarak güzel kızın yüzünü kendine kaldırır ve dudaklarına uzanırken yıllar sonra Sevgiler Günü dışında verilen ilk öpücük kabul mektubunu mühürler.

Liv ve Benjamin kol kola Michiou’dan çıkıyorken zarflarını bırakmış olan Taylor, Miss Danielle’in yanında geliyordu, iki kardeşi görünce yolunu değiştirerek onların tarafına yürürken Liv genç kızı görmüş, gülümseyerek el sallar.

“Nasılsın Taylor?”

Taylor her zaman iyi ve her zaman güzel, pırl pırl gülümseyerek cevaplar:

“Çok iyiyim Liv. Bugün saçların çok güzel, özel bir şey mi yaptın?”

Liv bu iltifatın üzerine gülümseyerek aslında her zamanki gibi olan saçlarını parmaklarının arasında çevirirken özel bir şey yapmadığını söyler, Taylor elini havada şöyle bir sallayarak berrak sesiyle konuşur:

“Her ne *yapmadıysan* öyle devam et, çok güzel olmuşlar—Benjamin...”

Benjamin bir anda sohbetin öznesi olmuşken odağını Taylor’a çevirir, ela gözlü kız bileğinde taşıdığı küçük çantasını açar ve içinden küçük bir kart çıkararak sarışın delikanlıya uzatır.

“Bu akşamki tanışma toplantısına özel bir davetiye, başvuran öğrencilerin ve bina başkanlarının da katılacağı akşam yemeği için. Benimle katılır mısınız?”

Benjamin karta uzanmışken cümlelerin ikinci yarısını duyunca eli havada kalır, Liv kardeşinin donduğunu görünce uzanarak kartı havada kapar.

“Ne kadar tatlısın Taylor!”

“Senin için de bir davetiyem var Liv. Miss Danielle gelecek birkaç profesörün annenle yakından arkadaş olduğunu söyledi, Mars zamanlarından. Senin de katılmanın çok nazik bir jest olacağını düşünüyör.”

Liv ilgiyle bir ses çıkarırken Taylor ona ikinci kartı da uzatmıştır.

“Senin davetiyen iki kişilik Liv, seninki tek kişilik Benjamin, tabii eğer teklifimi kabul edersen...”

“Taylor, ben, bilmiyorum—“

Benjamin bir anda sol bacağından poposuna doğru bir acı hissedince onu çimdiren Liv gülümser ve kardeşine bakar, ilgiyle başını sallarken Benjamin tek kaşı kalkmış, yüzünde acıyla karışık bir gülümseme, tekrar Taylor’a bakar; ama Taylor uzanarak Benjamin’in davetisini elinden alıp tekrar çantasına koyarken konuşur:

“Liv yalnız kalmasın diye ona eşlik etmek istiyorsun, anlıyorum...”

Benjamin’in ifadesi yine donarken Taylor onu yok sayarak Liv’e döner.

“Sam’le aranızın bozulmasına çok üzüldüm Liv, gerçekten. Akşam yemekte görüşürüz.”

Liv başını sallayarak teşekkür ederken Taylor bir daha arkasına bakmadan hızlı adımlarla binasına girer ve kapı arkasından kapanırken Liv kardeşinin kolunu sıkarak onun gözlerinin içine bakar.

“Alt tarafı bir yemekti, Ben! Neden kekeledin?”

“Ben sanattan ne anlarım?! Okulda başka kimse kalmamış gibi ne olsa bana geliyor!”

“Çünkü senden hoşlanıyor, şapşal!”

“Farkındayım, ama ben onunla başa çıkacak kadar şey bir insan değilim...”

“Ne?”

“Şey işte, bilmiyorum—*bidibidi, hadi hemen şimdi, hop zıp, öyle işte.*”

Liv anlamsız kelimelere eşlik eden garip surat ifadelerini takınan kardeşine gülerken Benjamin doğduğundan beri yüzünde olan ciddi ifadesini az önce koyduğu yerden geri almış, Scott Ellen’ın oğlu olarak yürümeye devam eder ve hala kıkırdayan ablasını da yanında sürükler.

Liv ve Benjamin Uzay Cafe’den girer girmez büyük masadaki grup uğultularla ve el kol işaretleriyle onları karşılar, iki yandan birer iskemle çekilerek kurbağaların oluşturduğu hücre büyütülürken Benjamin gülümseyerek milette selamlaşıyordur, ama Liv oraya gitmeden önce tezgahın olduğu tarafı işaret eder

ve kahve alıp geleceğini söyler; hücre bunun üzerine kendi içinde iletişime devam ederken Yaşam derin bir nefes alır ve atkısını boynundan çözerek tezgahın başında bardakları kurulumaya Mace'e yaklaşır.

“Çok tatlı bir kahve alabilir miyim Mace?”
“Bol sütlü?”

Liv gülümseyerek başını sallarken Mace arkasını dönerek içeri seslenir ve siparişi verir, sonra tekrar bardaklarına dönerken Liv oradaki uzun taburelerden birine oturmuş, atkısının uçlarıyla oynuyordur, Mace sorar:

“Masada bekleyebilirsin, ben getiririm.”
“Biraz burada oturmak istiyorum.”
“Çeneleri beni *buradan* bayılttı, haklısın...”

Liv gözleri parlayarak gülerken Mace de gülümsüyor, bir bardağı bırakıp diğerini alır, o sırada Yaşam berrak sesiyle mırıldanır:

“Ondan değil aslında, ama bilmiyorum, biraz uzak kalmak istedim. En uzak da burası vardı...”

Mace'in mavileriyle Liv'in bakışları karşılaştığında delikanlı anlamış, daha fazla soru sormaması gerektiğini de biliyor, birkaç haftadır sık sık sessizce bir şeyleri izleyen, daha da önemlisi *bekliyor*muş gibi görünen arkadaşının önüne büyük bir kase şekerleme koyar.

“Kahveye kadar damarların şeker görsün.”

Liv teşekkür ederek küçük şekerlemelerden birkaç tane ağzına atar ve küçük şekerler dişlerinin arasında kırılırken genç kız sessizce Mace'in bardakları kurulumasını izler.

“Daha kaç bardak kurulumam gerek bilmiyorum, ama artık sormam lazım...”

Liv bardakları bırakıp masmavi gözlerini Mace'e kaldırırken delikanlı kurulumaya devam ediyor, sorar:

“İyi misin Liv?”
“Neden?”
“Dalgınsın. Sen dalgın olmazsın. Seni dört senedir tanıyorum, bir gün bile o gürültüden uzak kalmadın, hatta çoğu zaman merkezi sendin. Şimdi bir anda sanki çoktan okuldan mezun olmuşsun da buraya ziyarete gelmiş gibisin. Ya canın sıkın bir şey var ya da bir gecede 19 yaşından 29 yaşına geldin, haberimiz yok.”

Liv bir anda kasılırken Mace dudaklarının kenarındaki gülümsemeyle şakasına bir tepki bekliyordur, ama gereken tepki - basit bir gülümseme - geciktiğinde delikanlı kaşlarını çatır; o çatılan kaşlar cevap ya da tepki gelmeyen her saniye daha da şüpheli bir şaşkınlığa dönüşürken Liv onun bezi indirmesine ramak kala güler.

“Demek ki ya dertliyim ya da yaşlı? *Sağol*, Mace!”

Mace rahat bir nefes bırakarak gülerken omzunu silker.

“O kadarını bilemiyorum, ama sen cidden bu kadar sessiz bir kız değilsin. Gerektiğinde Nicole'ü bile alt eden Liv Ellen şimdi burada *biraz uzaklaşmak istiyor* falan. *Garip*, anlıyor musun?”

Liv başını sallar ve derin bir nefes alıp böyle durumlar için hazırladığı cevabını verecekken bir anda yanına gökten bir melek düşer gibi Nicole düşer, en iyi arkadaşının boynuna sarılarak buz gibi dudakları ve burnuyla onun yanağını vantuzlar.

“BİTTİ MAKALE!”

Liv mutlulukla ellerini çırparak oturduğu yerde iyice döner ve soğuk hava kokan kurtarıcısına sarılırken Nicole hep mutlu, hep kıvrak, *hep hayat dolu*, soğuktan kızarmış yanakları ve parlayan gözleriyle kariyer haftası için gözde medya gruplarına yollayacağı makalesinden bahseder.

“Jonathan içimi kuruttu, sürekli *bitti mi? oldu mu? öpüşelim mi? uyuyalım mı?*—“

Mace abartıyla öksürünce Nicole eline gelen peçeteleri ona fırlatıp hece ölçüsü atlamadan devam eder:

“Ama bütün o baskıya rağmen bitirdim. Ben, Nicole Blaisdale, alnımın akıyla ilk gösterişli makalemi bitirdim!”

“En önce kimin eline geçiyor o gösteriş harikası?”

“Haftaya Cuma, kariyer fuarında Sarah Morton’ın o güzel parmaklarının arasına girip bana *Rouge*’un kapılarını aralıyor...”

Nicole elleriyle göklerde kendine bir kapı açıp içinden girerken Liv gülererek üzerine abanan arkadaşını tutar ve başının altında ona yaslanarak beline sarılırken Nicole onun başını tutuyor, içinde ne kadar şefkat kırıntısı varsa bir tanecik Liv’ine verir ve Mace’e bakarak sorar:

“Siz ne yapıyorsunuz?”

O anda masa tarafından Jonathan’ın önderliğinde atom bombası kıyamında gülüşler yükselirken Nicole gözlerini kısarak yüzünü buruşturur, ama başka kimsenin umrunda değil gibi görünüyordur.

“Oradaki helyumla pompalanmış kıkırdaklar dışında soruyorum.”

“Liv’le dertleşiyorduk.”

Mace arkadaşına sarılmış kıza göz kırparken Nicole derhal kozası gibi ona tutunmuş olan Liv’e bakar.

“Makale derdine düştüm, o yüzden senin dertlerini bu velet mi dinliyor?”

Az önceki peçetelerden biri uçarak Nicole’ün yanağına yapışırken sarışın ve Mace’den sadece beş ay büyük olan kız güler.

“Tamam, ateşkes! Ayrıca geleceğin ünlü dergi editörüne böylesi el kol hareketleri... *hoş değil.*”

Mace gözlerini devirerek bardakların durduğu tepsiyi alır ve mutfağı doğru giden o uzun yolda kaybolurken Nicole’ün ifadesi ciddileşmiş, önünde onu bekleyen mavi gözlere döner.

“İyi misin?”

Liv başını iki yana salladığında Nicole onun eşyalarını toparlar, biraz önce tezgaha bırakılmış kahvesini de alıp kapıyı gösterir.

“Jonathan benim yine özgür olduğumu idrak etmeden kaçalım, hadi.”

Liv içi ısınarak gülümser ve uzun tabureden atlayıp arkadaşını takip ederken Nicole onu bütün o gürültüden kaçırır...

Fiona Apple – Across the Universe

Sounds of laughter, shades of earth are ringing through my open ears inciting and inviting me

*Limitless undying love which shines around me like a million suns and calls me on and on
Across the universe*

Soğuk kışın sardığı büyük bahçede iki kız gözden uzak bir köşe bulmuş, ahşap bankın üzerinde oturup tek bir bardak kahveyi paylaşıyordur. Nicole kendi yudumunu aldıktan sonra bardağı tekrar Liv'e uzatır, Toprak'ın kızı sıcak bardağı iki elinin arasında tutarak üzerinde süzülen şeker kokulu bulutları izlerken usulca konuşur:

"Nicole, sana bir sır vereceğim."

Nicole gözleri parlayarak gülümserken başını sallar.

"Ben de ölüp kemiklerim süblimleşene kadar saklayacağım, *doğal olarak*, hadi söyle."

Liv bu evrendeki en iyi dostuna gülümserken mavi bakışlarından yüzlerce gülücük, sayısız sır ve mutluluk geçiyordur; doğduğundan beri tanıdığı kızın ruhunda yarattığı izler havadan süzülüp Liv'in değişen aklında yolları tekrar çiziyorken Yaşam konuşur:

"Ben buraya ait değilim."

Nicole'ün sarışın kaşları hafifçe kalkarken Liv kahvesini ellerinin arasında döndürüyor, başını sallayarak konuşmaya devam eder:

"Herkesi, her şeyi tanıyorum, her anı yaşamışım gibi biliyorum, ama burası benim zamanım değil."

"Sana bunu düşündüren şey nedir peki?"

"İki hafta öncesine kadar 15 yaşında olmam."

Hava'nın kızı küçük bir nefes alarak hafifçe öne eğilir ve dizlerine yaslanarak soğuğa inat hala yeşil kalmayı başaramamış çimleri izlerken düşünür; Liv onu izliyorken aklından neler geçtiğini deli gibi merak ediyor, ama nasıl soracağını bilmiyorken kendi bildiği şeylerden bahseder:

"İlk sene, bütün bu zamanlar arası geçişler bittiğinde Jonathan'ın Cora'ya hazırladığı küreyi hatırlıyor musun?"

Nicole sessizce başını sallar, ama başka bir şey söylemezken Liv devam eder:

"O gün herkes sarsılmıştı. Cora ve Lonna zaten bizden uzaktı, bir anda tekrar uzaklaştılar, ne olduğunu anlamadık, ama sorgulamadık da. O kadar zaman geçiştirip başka çocukların hayatlarına ortak olduktan sonra *peki* dedik, biz de kendimizinkini yaşayalım..."

Sarışın kız tepki vermiyorken Liv onun düşüncelerini beslemeyi sürdürür.

"O gece Winona beni ziyarete geldi."

Yeşil gözler hızla Liv'e dönerken siyah saçlı kız başını sallayarak bildiğini söyler ve ekler:

"Kimse bilmiyor, ondan sonra da Winona'yı hiç görmedim, adını bile duymadım sanıyorsunuz, ama öyle olmadı—"

"Sen başka bir zamandan mı geliyorsun?!"

"Sanırım..."

"Ne demek *sanırım*?! Nereden nereye gittiğini bilmiyor musun?!"

"Nicole sana tek bir şey soracağım, o zaman anlayacaksınız."

"Hemen sor."

"Adia'nın bir kardeşi var mı?"

“Yok.”

“Benim zamanımda vardı. Bethany. İkizlerdi, ama bu zamanda Latty ve Ewan’ın sadece bir kızı var ve ben bütün hayatımı o gerçeyle yaşamış gibi biliyorum. Brittany? Brittany’i hatırlıyor musun? Kardeşin.”

“Brittany ölü doğduğunda ben iki yaşındaydım Liv, hatırlamıyorum.”

“Ben hatırlıyorum, ama aynı zamanda burada olmadığını da biliyorum.”

Nicole dehşetle ona söylenenleri dinliyorum Liv elindeki kahveyi bankın köşesinde yere bırakıp Nicole’ün eldivenli ellerini tutar.

“Birine anlatmam gerekiyordu Nicole. Ne yapacağımı bilmiyorum, garip geliyor!”

“Bizi tanıyorsun, ama aslında biz biz değiliz—“

“Siz hala sizsiniz, ama benim bildiğim başka sizler de var! Çok zor işte, anlıyor musun?!”

“Anlamadığım için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum zaten—ah Liv...”

Sarışın kız uzanarak arkadaşına sımsıkı sarılırken Liv bunu biliyor, her zamanda, her yerde bu his aynı, Yaşam da aynı sevgiyle dostuna sarılırken Nicole onun saçlarına mırıldanır:

“Winona sana neden böyle bir şey yaptı? Yıllarca diken üstüne yaşamamız yetmedi mi?”

“Ben istedim.”

“Sen mi istedin?”

Nicole geri çekilerek Yaşam’ın mavi gözlerine bakarken Liv başını sallayarak cevaplar:

“Bana 16. doğum günümde verdiğiniz ruh özü küresini biliyorsun, o küreye Winona benim olduğum farklı zamanlardan da anılar koymuştu. Ben çok uzun zamandır kendimi farklı bir insan gibi görüyorum ve artık nasıl bir his olduğunu anlatamıyorum bile. Yüzlerce farklı hayat yaşamış gibiyim, tam olarak nerede gerçekten doğdum bilmiyorum, ama buradayım, yaşıyorum ve hayatımın her anına hakimim. Yine de bir şeyler eksik. Winona’ya o gece ‘*hissettiklerim bana büyük geliyor*’ demiştim. Çözüm olarak da beni istediğim kadar uzak bir geleceğe götürebileceğini söyledi, daha çok yaşamış bir bedenle, daha olgun bir zihinle tekrar doğmuş gibi olacaktım, işe yaradı. Burada uyandım. Tek bir bakışla sizinle kaybettiğim yıllar birer birer aklıma kazındı...”

Genç kız parmaklarının ucuyla şakaklarına bir şeyler yazıyorken Nicole onun ellerini izliyor, konuşamıyordur, Liv devam eder:

“İlk günler kolaydı, yeni bir nefes gibiydi, taze, yeni ama tanıdık, ama sonra bir anda her şey tepe taklak oldu...”

“Sam.”

Genç kız başını sallayarak bakışlarını kaçırırken Nicole onun kollarını sıkarak tekrar kendine baktırır.

“Sam’in yaptığı pisliğin senin geldiğin yerle bir alakası yok—“

“Sam’in beni aldatması için hiçbir sebep yoktu!”

“O zaman Petra’nın pisliği, o kızı zaten hiç sevmiyordum.”

Liv elinde olmadan gülürken Nicole onun saçlarını düzelterek gülümser.

“O kadar zaman değiştiriyorsun ama Petra’nın ihanetinden kurtulamıyorsun, ironik. Daha güzel bir zaman seçemedin mi? Petra’sız bir tane...”

“Petra bütün zamanlarımda var, önemsiz bir ayrıntı sanıyordum.”

“Ummadık taş baş yarar demiyor muyum ben her zaman? Bir kere beni dinleseniz evren daha güzel bir yer olacak—“

“Nicoolee, abartma!”

“Abartmıyorum! Bak göreceksiniz, bir gün hepinizi ben kurtaracağım, o zaman da *abartma Nicole* dersiniz.”

Liv gülerek ona tekrar sarılırken evreni kurtarmaya kararlı sarışın da gülümseyerek hangi zamandan olduğuna zerre kadar aldırmağı dostunu tutar; onları uzaktan izleyen iki çift gözün varlığına aldırmaadan...

“Ne konuştukları hakkında bir fikrin var mı?”

“Yok, *Petra*. Bundan sonra da olmayacak, kesin bir şekilde aralarından kovuldum, sen de biliyorsun, ama nedense *inatla* soruyorsun.”

Petra dönerek yanındaki delikanlıya bakarken Samuele’in ruhunu taşıyan Sam Miller yaslandığı ağacın yanından uzaktaki eski sevgilisini izliyordur; delikanlı şakağını delen bakışlarla gözlerini zamanlara ve boyutlara aldırmaayan sevgilisine çevirir.

“Neden öyle bakıyorsun?”

“Seni aralarından kovan insanlar aslında seni tanımıyor, bunun farkındasın, değil mi?”

“Sen beni bulduğun için şu ana kadar yaşadığım hayatımı kaldırıp çöpe atamam Patricia, bu konuda anlaşmıştık.”

“Annen ve baban konusunda anlaştık, evet, ama bir gün daha buradaki *arkadaşların* için somurtmana dayanamayacağım!”

“Sen hiç arkadaş edinmedin mi? *Hiç?*”

“Senin aksine ben sürekli birilerini aradım *Sam!*”

“Haberim olsa ben seni aramaz mıydım sanıyorsun?! Neden üzerinde kontrolüm olmayan şeyler için bana kızıyorsun?! Beni beş yıllık sevgilimden ayırdın, sesimi çıkarmadım—“

“Nasıl—“

“Çünkü seni seviyorum, *Patricia*.”

Sarışının sesi derhal kesilirken Sam yaslandığı ağaçtan çekilir ve uzanarak Petra’nın yüzünü elleri arasına alır.

“Ama inan bana, evrende sürekli arayıp bir şeylerin peşinde koşmak dışında bir sürü güzel şey var. Belki de beni daha erken bulman gerekiyordu, sana bunların hepsini benim baştan öğretmem gerekiyordu—“

“Kayboldum—“

“Biliyorum... Biliyorum ve bu sefer inatçı olmamanı istiyorum, bırak bundan sonrasını ben halledeyim. Görevin beni bulmak değil miydi? İzin ver artık ben ikimiz için bir şeyleri değiştireyim—“

“Ama Sam—“

“Sus, lütfen. Bundan sonrası bana ait, ben ikimizi bir arada tutacağım, ben Leandre’yi bulacağım. Sen yapabileceğin her şeyi yapmışsın—ayrıca bir arkadaşın da olmuş, Jezabel dediğimde akan sular duruyor.”

“O kadın benim için bütün evreni değiştirdi. Bütün zamanlara izimi bıraktı, iyi ya da kötü. Winona’dan başka türlü nasıl kaçacaktım?! Senin yanına nasıl gelecektim?! Jezabel benim için her şeyi değiştirdi—“

“Kara büyüyle.”

“Ne olursa olsun—“

“Senden bir çıkarı vardı—“

“Olabilir! Yine de bana yardım etti!”

“Ben de buradaki insanlarla beş sene beraber yaşadım, hayatımın her anını onlarla paylaştım, şimdi hiçbirini dönüp yüzüme bakmıyor; öylesine basit bir şey ki, ama ben hiçbirine anlatamıyorum, onları geri kazanamıyorum. Jezabel’i bu kadar korurken benim kendi arkadaşlarım için ne hissettiğimi anlayabiliyor musun şimdi?”

Patricia sessiz kalırken Samuele gülümser ve eğilerek genç kızın dudaklarını örterken sarışın kız da onun ellerine tutunara karşılık verir. İkisi bir süre sonra ayrıldığında nefeslerinin buharları birbirine karışırken Petra usulca mırıldanır:

“Yine kaybolmak istemiyorum. Rahatlarsam, ipleri elimden bırakırsam kayıp gidecekmişiz gibi geliyor.”

“Ben tutarım.”

Petra mutlulukla gülmseyerek gözlerini kapatırken Sam uzanarak onun başını kırmızı beresinin üzerinden öper ve evrendeki tek eşine sarılarak onu soğuktan korur...

Carrie Underwood – Crazy Dreams

*Here's to you free souls, you firefly chasers
Tree climbers, porch swingers, air guitar players
Here's to you fearless dancers, shaking walls in your bedrooms
There's a lot of wonder left inside of me and you
Thank God even crazy dreams come true*

“Hayır, bizden kesinlikle izin yok.”

“Kızı en önemli gecesinde öldürecek misin Dante? Kesinlikle olmaz.”

Amber ve Madeline birlikte oluşturdukları Onay Kurulu’nda Dante Calis’in o gece verilecek akademik tanışma yemeğinde Carrie’ye kavalie olma fikrini şiddetle veto ediyorken sarışın Kazanova neden böyle bir şey yaptıklarını anlamıyor, inadına itiraz ediyordu.

“Carrie kendisi karar verebilir, çekilin önümden—“

“Olmaz!”

“Dur bakalım!”

Kızlar delikanlıyı kollarından tutarak koridorda sürüklerken Dante gülüyor, onlara izin veriyordu.

“Gözlerim yaşıyor, bir kızı gerçek aşkımdan itinayla ayırıyorsunuz.”

“Gerçek aşk bir zahmet önümüzdeki haftayı beklesin.”

Dante *peki* diyerek merdivenlerin başında üstünü başını düzeltirken Madeline onun gömleğinin yakalarını düzelterip gülümser ve omuzlarını biraz fazlaca sıkarak konuşur:

“Carrie sana karşı koyamıyor, senin de hoşuna gidiyor, ama bir süreliğine ego şişirici Köylü Güzeli hizmet dışı sayın Kazanova.”

“Tamamen yanlış düşünüyorsunuz.”

Madeline pek öyle olmadığını söyleyerek yanındaki Amber’a bakar, kızıl saçlı kız da düşüncelerinden gayet emin, omuzlarını silker.

“İkiye bir, yenildin. Kanıt getirip önümüze sunarsan belki bir şansın olur—“

“Ama *haftaya*. Bu hafta lütfen, bak *lütfen* diyoruz, Carrie’ye yaklaşma, aklını karıştırma, strese sokma, aşık da etme.”

“Eğer bu seçimlerde kabul edilirse seneye istediğini yaparsın—“

“O kadar da değil!”

“Yani işte lafın gelişi. Sen nasılsa korursun! Korumaz mısınız!?”

Madeline ve Amber tartışmayı ikili platforma düşürdükleri anda Dante fırsattan istifade arada sıyrılmaya çalışmış, ama o parlak sarı saçlarından tutulduğu gibi tekrar eski yerine çekilmişken acıyla gözlerini kapatmıştır.

“Tamam! Tamam haftaya kadar ayak altında dolaşmayacağım—Madeline kafa derimi yüzeceksin!”

“Aferin, hep böyle ol. İyi günler *Monsieur Calis*.”

Leydi Deveraux kibar bir selamla delikanlıyı yollarken Dante onlara göz kırparak döner ve sanki az önce saçından çekilip sürüklenen ve kızlar tarafından defalarca reddedilen o değilmiş gibi merdivenlerden

iner. Arkadaki Onay Kurulu gözlerini devirerek tekrar Carrie'nin odasına dönerken Köylü Güzeli elindeki davetiyeyi ve telefonu birbirine vurarak odada volta atıyordur.

“Ben kimse soracağım?! Hem bir erkek nasıl yemeğe davet edilir ki?!”

Onay Kurulu şimdi de Destek Masası olmuş, Amber telefonu, Madeline de davetiyeyi Carrie'nin elinden alarak onu arkasındaki yatağa oturturlar.

“Sen bizim grubumuz içinde en çok kiminle iyi anlaşıyorsun? Erkeklerden.”
“Bilmem!? Hepsi!”

Destek Masası gözlerini devirirken Carrie gerçekten bilmiyordur, Madeline duruma el koyar.

“Hepsini seviyorsun sayıyorsun, biliyoruz, ama hangisiyle rahatsın? Mesela Dante'yi görünce dizlerin titriyor.”
“Adını duyunca nefesi kesiliyor ne diyorsun!”

Carrie derhal kıpkırmızı kesilerek Amber'ın koluna vururken kızıl kız gülüyordur, Madeline devam eder:

“Bizim gibi oturup konuştuğun bir erkek adı söyle bana!”
“Nereden bileyim Madeline?! Ben oturup erkekleri gruplaştırmıyorum!”
“Mutlaka bir tanesi vardır! Kız arkadaşın gibi olan, görünce hormonlarının takla atmadığı—“
“Lucas! Lucas var!”

Madeline şaşırmış, bir an dururken Amber da yamulmuştur.

“*Lucas Collins*'ten bahsediyoruz, değil mi? Şu Sükran'ın oğlu, gözleri cennetten düşme, elinden çizim defteri düşmeyen, tanrıların yan bakıp da yarattığı çocuk—“
“Abartmayın!”
“Ne abartması, benim hormonlarım Lucas'ın vücut saatine ayarlı şekilde çalışıyor! Hiç aklıma gelmezdi!”

Carrie gururla gülümseyerek uzanır ve telefonu Amber'ın elinden kapıp Lucas'ın numarasını çevirir, karşıdan hemen cevap geldiğinde utangaç güzel rahat rahat konuşur:

“Lucas bu akşamki tanışma yemeğinde bana eşlik eder misin?”
“*Tabii. Smokin mi, takım elbise mi?*”
“Bilmiyorum, bir dakika—kızlar, smokin mi takım elbise mi?”
“SMOKİN!”
“SMOKİN!”

Carrie onların atılğanlığıyla kaşlarını çatır ve hafifçe gerileyerek tekrar telefona döner:

“Smokin-miş, Lucas.”
“*Tamamdır. Seni odandan alırım.*”
“Sağol Lucas! Görüşürüz!”
“*Görüşürüz Carrie...*”

Carrie omuzlarından kocaman bir yük kalkmış kadar hafif, telefonu bırakarak yataktan fırlarken ellerini çırpır:

“Bana da elbise!”

Madeline ve Amber az önceki smokinli Lucas fikrinin onlara verdiği ruhani kuvvetle fırlayarak Carrie için elbise seçmeye başlarken Köylü Güzeli tüm ışıltısıyla gülümser...

Amber ve Madeline, Carrie'nin elbisesini ayarladıktan sonra kolkola binadan çıkıyorken Sinclair tarafından Pierce'a yaklaşan Mace'i gördüklerinde Madeline dikleşir, Amber sıcak olmaya çalışarak gülümserken Mace direkt olarak kızıl kıza yaklaşarak sorar:

"Akşam yemekte bana eşlik eder misin Amber?"

Amber'ın yeşil gözleri bir an faltaşı gibi açılırken başını hafifçe yana eğerek Madeline'i işaret etmeye çalışır, ama Mace pek oralı olmuş gibi görünmüyorken Leydi Devaraux izin isteyerek onların yanından ayrılır. Amber onun yeteri kadar uzaklaştığından emin olduğunda elini salladığı gibi tüm ağırlığıyla Mace'in omzuna geçirir.

"Beni neden alet ediyorsun?!"

"Alet falan etmedim—kırdın omzumu!"

"Kırarım! Gidip Taylor'a sorsana!"

"Sordum, ama o yalnız gidecekmiş! Kimseyi alet etmiyorum, düşünmedim bile—"

"Bari yalan söyleme Mace."

Mace daha fazla itiraz etmeden omzunu ovarken Amber derin bir nefes alır ve başını sallar.

"Tamam, beraber takılırsınız, ama lütfen Maddy'nin gözüne gözüne sokma—"

"Benim hiç hakkım yok mu, *zerre kadar, şu kadarcık bile* yok mu?"

Mace parmaklarının ucuyla hakkının miktarını gösteriyorken Amber uzanarak onun elini tutar ve indirir, sonra diğer eliyle de alnına vurarak delikanlının koluna girer; ikisi bahçede yürüyorken kızıl saçlı melek konuşur:

"Hakkın yok demedim, sadece bu konuda Madeline'den intikam almana gerek yok. O da üzülüyor, seni sevdiğini biliyorsun—"

"Çok seviyor gerçekten"

"Seviyor Mace! Dört senedir arkadaşsınız, gerçekten sevgili olanlar bile sizin kadar dayanamadı. Bir gecede kenara atabilecek misin?"

"O beni bir gecede atmasını biliyor. Eğer o kadar iyiysen önümüzde daha bir sene vardı, biraz daha dayanabilirdi."

Amber bu sefer sessiz kalırken Mace onun her şeye bir cevabı olduğunu biliyor, koluna giren eli sıkıştırarak soğuk rüzgarda havalanan kızıl saçlara bakar.

"Bilmediğim bir şey mi var?"

"Yoo..."

"Yalan söylüyorsun. Ne var?"

"Madeline sana ne söylediye onlar var, başka bir şey yok—"

"Amber, konuş."

Amber öfkeyle hırıldayarak başını yanındaki uzun boylu delikanlıya kaldırır ve dudaklarını birbirine bastırarak başını iki yana sallar; Mace onun elini biraz daha sıkıştırdığında genç kız feryat ederek konuşur:

"Madeline'e işkence etmez de arkadaşlık edersen belki öğren—"

"SÖYLE!"

"MADELINE YILBAŞI TATİLİNDE NİŞANLANDI!"

Mace bir anda beynin kan sıçrayarak Amber'ın kolunu iterken kızıl melek ellerini ağzına kapatarak inler; sonra hemen indirerek Mace'in kollarına atılırken lütfen kimseye söylememesi için yalvarır.

“Resmi bir şey sayılmaz! Söz gibi bir şey! Çocukluktan beri arkadaşı olan bir lordmuş sanırım, tam bilmiyorum—ama bu illa da evlenecekleri anlamına gelmez! Mace lütfen kimseye söyleme! Sır tutacağıma söz verdim—“

“Bu ne biçim sır!? Madeline’i zorla bir adama nişanlıyorlar?!”

“Biliyorum! Ama orada işler bizim bildiğimiz gibi yürümüyor, nişanın illa düğün, evlilik, çocuk gibi saçma sapan bir sürü romantik anlamı yok, ikisi de 18 yaşına geldiği için devletler tamamen siyasal bir prosedür—“

“Siyasetlerinin cehennemin dibine kadar yolu var! Nereye gitti?!”

Mace etrafında dönerek bahçede Madeline’in nereye gittiğine bakıyorken Amber onun kolunu çekistirmeye devam ediyordu.

“Bilmiyorum, Mace lütfen!”

“Bırak Amber! Sana kızarsa Sam’i kullandığımı söylersin—“

“Saçmalama!”

“Sam’dan nefret etmek için başka bir sebep işte! Bırak. Amber, lütfen.”

Amber’ın parmakları çözülüp elleri iki yana düşerken Mace arkasını döner ve koşturarak kütüphane tarafına yönelirken kızıl saçlı melek elini alnına bastırarak yarattığı kaosun başlangıcını izler...

Mace kütüphaneden içeri atılıp etrafına bakınır ama giriş katında bir şey göremezken merdivenlere koşarak üst kattaki okuma odalarına çıkar. İkinci ve üçüncü katta da kimse yokken delikanlı bir iki kat daha tırmanmış, sonunda Madeline’i pencere kenarındaki deri koltuklarında birinde kıvrılmış, kalın bir roman okurken gördüğünde hızlı adımlarla o tarafa gider ve öfkeli bir fısıltıyla ona seslenir:

“Nişanlandığını neden söylemedin?!”

Madeline şokla kasılarak sağ taraftan ona gelen fırtınaya bakarken sorar:

“Nereden öğrendin—“

“Sam’i kullandım, Amber’ı zorla konuşturdum—Madeline böyle bir şeyi nasıl saklarsın?!”

“İstediğim şeyi saklarım Matthew ve lütfen biraz daha sessiz ol.”

“Zaten fısıldıyorum!”

“Fısıldayarak haykırıyorsun, dışarı çıkalım.”

Madeline kitabı kapatıp masaya bırakarak kalkar ve perdesüsünü eline alarak sakın adımlarla merdivenlere giderken Mace de onun arkasından takip ediyor eliyle boynunu sıvazlayarak dudaklarını kemiriyordur, dilinin ucunda bekleyen kelimeler daha fazla bekleyemediğinde delikanlı yine fısıldar:

“Onunla evlenecek misin gerçekten?”

“Bu öyle bir şey değil, anlatacağım.”

İkisi de sessiz, sonunda kütüphaneden çıktıklarında Madeline paltosunu giymeye başlar, o anda Mace onu belinden çekerek yüzünü tutup dudaklarını kapatırken Madeline hazırlıksız yakalanmış, paltosu omuzlarından düşerek delikanlıya tutunur. Mace onu bütün birikmiş öfkesiyle öper, sonra da bırakırken Madeline zaten dolgun olan kızarmış dudaklarını ısırarak paltosunu tekrar omuzlarına geçirir ve mırıldanır:

“Bir daha böyle öpmemeni rica etmiştim—“

“Ben de lafı koyup çekip gitmiştim.”

Güzel leydi başını sallarken Mace uzanarak onun yüzünü tutar ve kahverengi boncuk gözlerine bakarak dışarıyı için oldukça usul olan bir sesle konuşur:

“O işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum, ama yasağımı kaldır, lütfen.”
“Ben sana yasak koymadım Mace...”

Genç kızın sesindeki özür açık açık duyuluyorken Mace başını salları ve eğilerek onu yanağından öperken Madeline gözlerini kapatarak onun yakalarına tutunur.

Celine Dion - Bewitched

*He's a fool and don't I know it
But a fool can have his charms
I'm in love and don't I show it*

“Pelair’de soylu ailelerin çocukları 18 yaşlarına bastığında kendilerine bir çeşit erkek arkadaş atanır...”

Mace geri çekilmeden dinliyorken yanağını Madeline’in şakağına yaslayarak ona biraz daha sarılır; Maddy de onu tutarak sakince anlatmaya devam eder:

“Eğer iki tarafın da halihazırda bir eşi yoksa—“

“Ben vardım—“

“Sen benim eşim değilsin Matthew, en azından Pelair geleneklerine göre değilsin.”

“Asil değilim.”

Madeline sessiz kaldığında Mace onun saçlarını öperek devam etmesini mırıldanır, Leydi Deveraux anlatır:

“William benim çocukluktan beri arkadaşım. Bizim *nişanımızın* anlamı ikimizin de bir şekilde birbirine göz kulak olması demek. Yüzük ya da resmi bir tören falan değil bu söylediklerim. William’ın bir sürü kız arkadaşı olduğunu ben biliyorum, bütün kızları da tanıyorum. Hepsi asil ailelerin kızları, hepsi bizim çevremizden. Verona’daki özel okullarda hep beraber okuduk, ben Mars’a geldiğimde onlar ailelerinin sözünü dinleyip orada kaldılar. William’ın ilişkileri ve arkadaş çevresi tamamen kusursuz bir örnek. Ben de Pelair’de kalmış olsam aynı şekilde olabilirdim, ama istemedim. Adia ve diğerlerinin buraya geleceğini öğrendiğimde ben de bizimkilere baskı yapmaya başladım. Luplex’in asilleri herkesin üzerindedir, onların çevresinde olmama güvenerek beni yolladılar; Jonathan ya da Owen’la arkadaşlık edeceğimi düşünmüş olmalılar. Prenslar, taht varisleri, Yüksek Kurul üyelerinin çocukları...”

“Ama sen bana tutuldun.”

“Tutulmadım!”

Mace hafifçe gülerek *tabii* derken Madeline geri çekilerek onun yüzüne bakar.

“Senin benim peşimden koşturduğun günleri hatırlatırım.”

“Tam olarak *iki gündü*, sonra yelkenleri suya indirdin!”

Madeline onun omzuna vurarak gülerken Mace tekrar ona eğildiğinde genç kız bu sefer hafifçe geri çekilir.

“Daha bitmedi, dinle. Annemin seninle olan arkadaşlığımızdan hep haberi oldu, ama seni asla benim eşim olabilecek kadar yeterli görmediler. Evet sınıf birincisisin, iki sene üst üste bina başkanı oldun, ki 3. sınıflardan bina başkanı olan melek daha görülmemiştir, ideallerin yüksek ve eminim bir gün çok büyük bir uzay filosunun komutanı olacaksın—“

“Ki olacağım.”

Madeline gülümseyerek onun yanağını parmaklarının arkasıyla okşarken Mace’in parlak mavi gözleri onu izliyordur, Leydi Deveraux devam eder:

“Ama asil değilsin ve ne kadar saçma olsa da, senin için sadece bir kelime bile olsa bizim kitaplarımızda o kelime çok önemlidir. Benim diğer asillere göre biraz daha başına buyruk olmam bu gerçeği değiştirmiyor.”

“Ama William’la evlenmeyeceksin?”

“Ben ne diyorum sen ne soruyorsun...”

“Benim için önemli olan şeyi soruyorum sadece, gerisi umrumda gibi mi görünüyor?”

“Hayır, evlenmeyeceğim, ama yine de böyle bir şeye izin verdiğim saygı göstermem gerekiyor.”

“William orada asil kızların etekleri altında yaşarken sen yemeklere yalnız mı gideceksin?”

“Amber’a sormadan önce de böyle mi düşünüyordun?”

Mace kaşlarını kaldırarak usulca ‘hmm’larken Madeline gülümser.

“Artık sorsan da kabul etmeyeceğim—“

“O neden?!”

Madeline kollarının altında bir anda uyanan çılgına bakarken Mace isyanla ona bakıyordu.

“William’ı arayıp izin almamız gerekiyorsa alınız!”

“Öyle bir şey yok—“

“O zaman benimle yemeğe de gelirsin, hatta istersen hiç yanımdan ayrılmazsın.”

“Peki ayrılmam gerektiğinde ne olacak? Ya beni kendine aşık edersen? O zaman beni bırakıp gidecek misin? Ben gidebilecek miyim?”

“Daha koca bir sene benimsin, belli mi olur belki bir anda varlığını bile bilmediğim asil bir dedemden bana miras kalır.”

“Öyle bir ihtimal varsa iş değişir—“

“Adi Leydi.”

Madeline dudaklarını ısırarak başını eğerken Mace onun saçlarını öperek hafifçe sallanır.

“İstesem bütün asillerden daha asil olurum dediğimde öylesine söylemiyordum. Yapabilirim.”

Leydi Deveraux ona sarılan gizli asille rüzgarın çaldığı şarkıya sallanıyorken işe yaraması ihtimaline gülümser, ama cevap vermez...

Lucas kapısının tıklatılmasıyla smokinin gömleğini iliklemeyi bırakıp kapıyı açar; Kenda elindeki henüz bağlanmamış papyonu kaldırarak gülümser ve içeri girerken konuşur:

“Owen’dan aldım, seninkini nereye koydun?”

“Kuruması için kuvetin kenarına bıraktım.”

“Kirlilerin arasına at, tuvaletten çıkan şeyi kuruduktan sonra tekrar takmayacaksın herhalde?”

Lucas gülümseyerek yeni papyonu alıp boynuna dolarken elleri bir şeyler yapmaya çalışıyordu, aynaya bakarak konuşur:

“Kurusun sonra atarım—bu papyon bozuk ya da çok uzun...”

Kenda gözlerini devirerek aynayla Lucas’ın arasına girer ve incecik parmaklarıyla siyah saten kumaşı alıp ezbere bağlamaya başlarken Lucas aynadan onun upuzun saçlarını izliyordu. Kenda papyonun iki kulağını da hafifçe çekerek düzeltir ve gülümseyerek gerilerken Lucas’ın deniz mavisi gözleri ona döner, berrak suların kızı dipsiz denizlerin oğluna bakarken gülümser.

“Kusursuz bir centilmen oldunuz Bay Collins.”

Lucas kibarca başını eğerek Luplex prensesine selam verir ve kolunu ona uzatırken Kenda hiç düşünmeden girer ve o anda çekilerek dudakları Lucas'ın dudaklarına değerken o kadar ani olmasına rağmen ikisi de sanki havada bir an takılı kalmış, dudakları usulca birbirine dokunup geri çekilirken o an sona erdiğinde kahverengi ve mavi birbirine izler; Lucas zaferle gülümser, Kenda tek kaşını kaldırırken kusursuz centilmen, yakalarını düzelterek yatağın üzerinden ceketini alır.

“Kimden akıl aldığına dikkat et Lysander.”
“Kulağına gideceğini biliyordum.”

Lucas gülerek odanın kapısını açar ve dışarı çıkarken Kenda'nın arkadan geleceğini biliyor, kapıyı açık bırakarak koridorda ilerler.

“Ama üçümüzün arasındaki şeyin basit bir oyun olmasını istemiyorum!”
“Ki öyle bir şey olmayacak. Nathan nasılsa bu sene mezun oluyor.”

Lucas arkasını dönerek kaşlarını kaldırıp indirir, sonra ceketinin yakalarını tutarak önüne dönerken Kenda bir an kendi kendine gülümser, sonra dudaklarını birbirine bastırarak ciddiyetini takınıp Lucas'la eş adımlara düşer.

“Ben ikinizi de çok iyi arkadaşlarım olarak görüyorum—“
“Öpüşen arkadaşlar.”
“Olabilir, çok genciz ve duygularımızı diğer insanlara göre daha yoğun yaşıyoruz.”

Derin denizlerin oğlu ciddiyetle başını sallayarak kaşlarını çatar ve çenesini sıvazlayarak bu çok derin teoriyi kafasında tartarken Kenda omzuyla onu hafifçe ittirerek gülümser.

“Dalga geçmene gerek yok.”
“Geçmiyordum, nasıl yaparım da eşitlenmiş skorda ben öne geçerim diye düşünüyordum, ama Pierce'a geldik. Carrie beni bekliyor. Uslu dur, Lysander.”

Kenda kollarını kavuşturmuş sadece gülümserken Lucas da bütün smokin çekiciliğiyle ona gülümser, sonra dönerek bu gece eşlik edeceği şanslı güzelin kapısına ilerler...

Stacie Orrico – I Could Be The One

“MADDY MADDY—ÇEKİL LUCAS—MADDY!”

Amber smokinli heykeli ittirerek kendini odaya atarken boynunda sağa sola savrulan upuzun inci kolyeyi tutar.

“WILLIAM GELİYOR!”
“NE?!”

Madeline bir anda etekleri alev almış gibi ne yapacağını şaşırırken Lucas odaya girmiş, altın parıltılı elbisesi içinde Carrie'yi yanına alırken William'ın kim olduğunu sorar; delikanlının sorusunu Amber nefes nefese cevaplar:

“William Edwin Bouchard! Hillen Dükü'nün oğlu ve Madeline'in nişanlısı! Geçen sene kabul edilen öğrencilerin arasında gelmiş!”

Lucas ve Carrie'nin gözleri bir an için yerlerinden çıkıp tekrar yuvalarına otururken Madeline ayakkabılarını ayağına geçirmiş, saçlarını falan boşverip Amber'ı ittirerek odadan çıkar.

“Kimse nişanlım falan değil—her neyse! Sonra anlatırım ve Amber gidip Mace’i bul—“
“Buradayım, ne oldu?”

Madeline belinden sırtının ortasına kadar çıkan fermuarı düzeltmeye çalışırken Mace’in yanına koşturur ve sırtını ona dönüp yardım isterken bir yandan da anlatır:

“William geliyormuş. Geçen sene akademiye kabul edildi, ama geleceğini bilmiyordum, dikkat etmemişiz, her neyse...”

Fermuar kapanınca Madeline gülümseyerek yeniden iptal edilmiş kavalyesine döner.

“Sen orijinal plandaki gibi Amber’la berabersin, tamam mı?”

“Ama—“

Madeline uzanarak delikanlının dudaklarını öper ve saçlarını düzelterek uçuk gri ceketini de üzerine oturturken derin bir nefes alarak gülümser.

“Harika görünüyorsun.”

“Madeline, neden kovuluyorum?”

“William’la o şekilde tanışmak istemezsin—“

“Ne şekilde?”

“Orası onun çöplüğü olacak Matthew, inan bana. Amber’la kal, keyfine bak, tamam mı?”

Mace hiç memnun değil, ne olumlu ne de olumsuz bir şey söylemeden bakıyorken Amber aradaki gri bulutları gördüğü anda ortaya atlar ve Mace’in koluna girer.

“İyi oldu, heyecandan bayılacaktım, Mace beni tutarsın, hadi yürü!”

Mace hiç sesini çıkarmadan Amber’la beraber uzaklaşırken Madeline omuzları düşerek bir an alnın tutar ve ne yapacağını düşünür; o sırada arkadan Carrie ve Lucas gelmiş, *nişanlı* Leydi’nin iki yanında duruyorken Lucas sorar:

“Düğün ne zaman?”

Madeline sinirle gülerek doğru düzgün şekil bile veremediği dalgalı saçlarını omuzlarından geri atarken konuşur:

“Düğün falan yok, gerçek bir nişan da değil, sadece aileler arası resmi partnerim diyelim.”

“O kadar resmiyse geleceğini neden bilmiyordun?”

“Davetli listelerine ben bakmıyorum, Amber da dikkat etmemiş olmalı. Yüzden fazla öğrenci geliyor, bizim işimiz akademisyenlerle—NEDEN BENİ SORGULUYORSUNUZ?! BİR SÜRÜ İŞİM VAR BENİM!”

Madeline bir anda parlayarak arkasını döner ve ikisini de geçerek tekrar odaya dönerken Lucas sırtıyor, Carrie kafası karışık bir şekilde onun ardından bakıyorken biraz sonra Lucas’a döner.

“Biz gidelim mi?”

Lucas iyi fikir olduğunu söyler ve genç kıızı koluna alarak onunla beraber yürürken davetsiz misafirlerle daha başlamamış olan yemek hareketlenmiştir.

Rose elbisesinin boynundan gelen kadife kumaşı düzgünce bağlamaya çalışırken bu sefer de beğenmez, kumaş çözülüp tekrar bağlanırken Liv banyodaki aynanın karşısında, sımsıkı at kuyruğu yaptığı saçlarını hangi omzundan bırakması gerektiğine karar vermeye çalışıyordur.

“Çok mu beyaz oldum?”

Rose göz ucuyla şöyle bir bakıp ‘cık’larken Liv emin değil beyaz, uzun kollu ipek elbisesinin yakalarını düzeltir, göğüs dekoltesini çekiştirirerek biraz daha kapatırken siyah ayakkabılarına da şöyle bir bakar.

“Annemin arkadaşlarını göreceğim, hiçbirini tanımıyorum, beni görgüsüz sanmasınlar... Sanmazlar, değil mi?”

Rose sonunda kadife bağını beğenmiş, gülümseyerek banyodaki arkadaşının yanına gider, beyaz elbisenin omuzlarını oturtarak göğsünde Liv’in çekiştirerek yarattığı kumaş yığınının serbest bırakırken mavi gözlü kız gülümser.

“Elbiseyi annem aldığına göre problem yok aslında.”

“Çok güzel görünüyorsun, kimse seni görgüsüz falan sanmayacak. Ayrıca biraz daha devam edersen dalga falan geçiyorsun diye düşüneneğim, ben saraylarda büyüdüm, hatırlatırım.”

Liv ‘hiç öyle şey olur mu’ diyerek Rose ile birlikte tekrar odaya dönerken kapı tıklatılır, Oscar yattığı yerden kalkarak yataktan aşağı zıplar ve mırıltı mırıltı kapıya doğru giderken güzel sahibi kapıyı açmış, siyah takımı ve gömleği içinde Jaden’ı gördüğünde nefesi kesilerek kavalyesine bakar, sonra eğilerek kendi üzerindeki elbiseye bakarken mırıltıdanır:

“Çok renkliyim ben.”

Jaden gülerek onu toprağın renklerini taşıyan elbisesiyle birlikte ince belinden tutarken Liv ikisini izliyor, gülümser.

“Çok güzel oldunuz, ayrılmayın, bütün gece böyle dolaşın.”

Rose yanakları pembeleşerek gülümserken Jaden onun topuz yaptığı saçından önüne düşen tutamı alıp kulağının arkasına bırakır.

“Senin konukları karşılamam gerekmiyor muydu? Geç kaldık.”

Rose’un ifadesi bir anda değişip görev aşkıyla tutuşan bir bina başkanına dönüşürken genç kız ayaklarının dibinde dolaşan beyaz kedinin üzerinden atlayarak yataktaki çantasını alır, döndüğünde Jaden’ı yerdeki Oscar’a uzanıyor gördüğünde delikanlının eline vurarak onu doğrultur.

“Takımın tüy olacak, sonra seversin. Oscar, hadi git yemeğini ye, aferin tatlım, hadi...”

Oscar kuyruğunu dalgalandırarak yemek kabına doğru uzaklaşırken kurbağa da cam kutusundan vraklayarak onlara iyi geceler diler, Rose ve Jaden çıkıyorken Benjamin de koşarak yetişmiş, ablasını alarak odadan çıkarırken Liv derhal onun saçlarını ve kravatını düzeltmeye girişir.

“Bu ne hal Benji?”

“Benji değil benim adım—boğazımı sıkıyorsun Liv, ben onu ayarlamıştım.”

Benjamin yakalarını ve kravatını ablasının elinden kurtarıp kendisi düzeltirken Liv gözlerini devirerek döner ve çantasına koyduklarını kontrol ederken dördü beraber Gordon binasından çıkarlar.

Boccherini - Minuet From String Quartet In E Major

“Hoşgeldiniz efendim, buyrun, bu taraftan...”

Rose her konuğun içini ısıtan gülümsemesiyle ana kapıdan davetlileri kabul ediyorken Amber da kapının diğer köşesinde, balo salonundan yayılan nazik müzik eşliğinde her gelen konuşma elindeki konuşmacı listesi ve tanıtım programından bir set veriyordu.

“İyi geceler, tekrar hoşgeldiniz.”

Bir çift daha teşekkür ederek içeri girerken Amber fırsattan istifade onları işaret ederek Rose’e yaklaşır ve fısıldar:

“Dekan ve eşiydi. Kadın nasıl genç gördün mü?”

Rose da hayretle kaşlarını kaldırarak başını sallarken Amber *daha ne dedikodular var* der ve kapıdan yeni konukların girmesiyle derhal gülümseyerek tekrar yerine döner, en iyi dilekleriyle örnek bir bina başkanı olarak misafirleri karşılamaya devam eder.

“Afedersiniz, bayanlar tuvaleti ne tarafta acaba?”

Amber derhal dönerek tuvaletlerin olduğu koridoru tarif eder ve teşekkürlere karşılık gülümseyerek tekrar kapıya dönerken ilerden Alexa ve Jesse geliyordu. Sarışın melek bu gece saçlarını kibar bir at kuyruğuyla toplamış, üzerindeki siyah, dar kesimli ceketin omuzlarından altın buklelerini bir hayal gibi bırakmışken masmavi gözleri özenle rimellenmiş kirpiklerinin ardından pırıl pırıl parlıyordu.

“İyi geceler—Amber dişimde ruj var mı?”

Amber ve Alexa hızla bir ruj kontrolü yapıp tekrar düzelirken Rose da Jesse’nin ceketindeki bir tüyü almış, kravatını düzelterek gülümser, sonra Alexa’ya dönerek sorar:

“Cora nerelerde?”

“Bilmiyorum, akşam hiç ortalarda görünmedi, gelmeyecek sanırım.”

Rose üzülerek başını sallarken Alexa hafifçe gülümser, sonra tekrar Jesse’nin koluna girerken Amber onlara ne tarafta oturacaklarını gösterir, genç çift oraya ilerlerken Amber derhal durum değerlendirmesi için Rose’a döner:

“Rosenthal kızları katılmayacakmış sanırım. Seçmelerde de ortaya çıkmazlarsa hiç şaşırmayacağım.”
“Onların başka gizli bir işleri var gibi, hiç ortalıklarda görünmüyorlar.”

Amber hiçbir fikri olmadığını söyler ve tekrar işine dönerken konuklar Melekler Okulu’nun ilk önemli kariyer gecesi için balo salonuna teşrif etmeye devam ederler...

Amber ve Rose gülüşerek bir şeyler konuşuyorken Madeline koridora girer ve kenardan kenardan Amber’ın yanına yanaşıp koluna girerek sorar:

“Geldi mi?”

“Kim?”

Madeline yanındaki kıza bir bakış atar ve o anda Amber’ın algısı otururken genç kız bilmediğini söyler.

“Tarif ettiğin şekilde elli tane adam geçti önümden, kimseye ismini sormuyorum ki! Dekandır, departman başkanlarıdır, onlar tamam ama öğrencileri hiç tanımıyorum.”

“Uzun boylu, ince, kahverengi saçlar, boncuk gibi kahverengi gözler? Benim kardeşim gibi duran ama alakası olmayan tip?”

“İçeri girip baksana?!”

“Olmaz, önceden bilmem lazım ve sen daha ne kadar dışarda duracaksın, Mace ne yapıyor? Yalnız mı bıraktın onu?”

Amber gözlerini devirirken Rose gülerek araya girer:

“Mace, Jaden’la beraber, sen onu merak etme, kimi arıyorsun onu söyle.”
“Nişanlımı.”

Rose kaşlarını çatarken Amber güler, Madeline de artık dayananamış o da gülümserken açıklar:

“Uzun hikaye, ama gerçekten öyle yüzüklü düğünlü nişanım değil. Pelair gelenekleri vesaire...”

Rose anladığını söylerken Madeline içerdeki kalabalığı işaret ederek konuşur:

“O da akademiye geçen sene kabul edildi, yeni öğrencilerin arasında gelmişti. Son anda Amber’ın gözüne takılınca haberimiz oldu, şimdi köşe bucak bir garip kaçışma içindeyiz—aman tanrım, orada! Gerçekten gelmiş!”

Madeline dönerek tekrar koridorun duvarına yapışırken Amber içeriye bakıyor, tarife uygun bir yüz arıyordur, Rose sorar:

“Neden kaçıyorsun?”
“Siz beni hiç Pelair’de, kendi evimde, *oradaki arkadaşlarımla* gördünüz mü?”

Rose *hayır* derken Madeline başını sallar.

“Görmeyin, ama maalesef göreceksiniz. Sonsuza kadar kaçamam.”
“Yeşil bir canavar mı oluyorsun Maddy, ne var bunda bu kadar çekinecek?”
“William çok kendini beğenmiştir. Doğal ortamında kimseyi rahatsız etmez, ama onu böyle farklı kültürlerin birleştiği bir yere atarsanız çekilmez bir adam olup çıkar. Hiçbir şeyi beğenmez, kimseden hoşlanmaz, sadece kendisini asil sanar.”
“Babasının ünvanı bu kadar kendini beğenmişlik için biraz alt sıralarda kalmıyor mu? Adia bile tek başına düklerden bir kademe üstte.”

Madeline teknik olarak öyle olduğunu söyler ve ekler:

“Ama Verona’da asil olmak başka bir şeydir. William’ın Luplex Kraliyeti’ne saygısı sonsuz, ama sevgisi incir çekirdeğini bile doldurmaz. Diğer bütün asil olmayanlar da zaten varsayılan değer olarak ondan aşağıda oluyorlar, sonrasını tahmin edersiniz; çenesinden durulmuyor.”

Amber ve Rose anlayışla başlarını sallıyorken Madeline öfler ve tekrar içeri bakıp Hillen Lord’unun konumunu ezberlerken saçlarını ve küpelerini düzelterek dikleşir.

“Mace’i olabildiğince bizden uzak tutun. İkisinin de ego seviyesi bu akşam zıt kutuplarda, ortasında kalmak istemiyorum.”

Karşılama Komitesi görevlerine sadık, başlarını sallarken Madeline teşekkür eder ve Amber’ın uzattığı programı da alarak içeri girerken cümbüş başlar...

“William Edwin Bouchard, *quel surprise!*”²

² William Edwin Bouchard, bu ne sürpriz!

Yanındaki garsondan bir kadeh alan genç Lord Bouchard duyduğu sesle arkasını döner ve *nişanlısıyla* göz göze geldiğinde o asil kahverengi boncuk gözleri mutlulukla parlar ve yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayılırken genç adam uzanarak Madeline'in elini tutar ve yanağına bir öpücük bırakarak konuşur:

“Şaşırtabildiysem ne mutlu. Harika görünüyorsun Anne.”
“*Madeline*, William. Burada adım Madeline hatta Maddy.”

William pek etkilenmiş görünmüyor, nasıl isterse öyle olmasını söyler ve genç kızı belinden nazikçe kavrayarak daha sakın bir köşeye götürürken Madeline'in gözleri hızla etrafı inceler; görünürde Mace'ten bir iz yokken genç kız yanındaki genç adamın sesini duyduğunda tekrar gülümseyerek ona döner.

“Sevgililer günün nasıl geçti?”
“Güzel, seninki? Bu sefer kiminle beraberdin?”

William keyifle gülerek kadehinden bir yudum alırken Madeline onu izliyordur, sorusunun cevabı fazla gecikmeden gelir.

“Senin tanıdığın biri değildi.”
“Diğer bir deyişle, *ismini sormadım*.”

Hillen Lord'u daha fazla yorum yapmadan ikinci yudumunu alırken Madeline sakın, etrafını izliyordur, William sorar:

“Kalabalığın içinde özellikle aradığın biri var mı? Mesela, adı neydi... Mason?”
“*Mace*, hatta senin için Matthew ve hayır, sadece bakıyordum, şuradaki bayan ne kadar hoş, profesörlerden biri mi?”

William onun baktığı yere dönerken küçük ve kısa bir ıslık çalarak Dekan ve eşinin yanındaki sarışın, minyon tipli hoş kadının kim olduğunu söyler:

“Victoria Larocque. Güncel Müzik ve Sahne Eğitimi departman başkanı.”
“Islığa bakılırsa her erkeğin de rüyası.”
“Gözleri iyi gören herkesin anlayabileceği bir durum, evet.”

Madeline keyifle gülümserken Madame Larocque gerçekten oldukça asil görünümlü, ama bakışlarında farklı bir pırıltının dolaştığı çok güzel bir kadındır. William ve Madeline bir süre daha Victoria Larocque'u ve diğer konukları izleyerek vakit geçirirken Madeline bir anda masaların birindeki Mace'le göz göze geldiğinde gülümser; Mace onun yanındaki William'ı işaret ederek kaşlarını kaldırır ve soru dolu bir bakışla onlara bakarken Madeline hafifçe başını sallar, sonra küpesini düzeltirmiş gibi yaparak William'a bir bakış atarken genç adam gülümser. Leydi Deveraux tekrar masadaki Mace'e bakarken delikanlı gülümsüyor ceketinin yakalarını düzelterek tek kaşını kaldırır, hafifçe sağ kolunu kıvrarak kaslarını gösterirken Madeline kendini tutamadan bir an kıkırdar, sonra derhal arkasını dönerek başka bir yere bakarken William çoktan fark etmiş, onun az önce baktığı yerlere bakar, ama kimseyi seçemezken genç kıza döner.

“Neye güldün?”
“Hiç, birisi bardakların birini devirdi, profesörlerden biriydi sanırım, umarım güldüğümü görmemiştir.”

William kimsenin bir şey görmediğinden emin olduğunu söyler ve okulun nasıl gittiğini sorarak konuyu değiştiren Madeline de güvenli bir sohbet konusu bulmanın rahatlığıyla sohbeti sürdürür...

Liv kardeşinin kolunda kalabalık içinde gülümseyerek bir o köşede, bir diğerinde dikiliyorken Benjamin sıkılmaya başlamış, yakasının içine parmaklarının sokarak hafifçe çekiştirir.

“Ne zaman oturup gerçekten yemek yiyeceğiz?”
“Kokteyl bitince. Herkes yavaş yavaş kaynaşiyor—iyi akşam Miss Natalie.”

Liv başıyla kibarca selam verirken Benjamin elini derhal çekmiş, ceketinin önünü tutarak güzeller güzeli Davranış dersi profesörüne selam verir. Miss Natalie kalabalık içinde uzaklaşırken Liv elindeki ince şampanya kadehinin içinde yukarı çıkıp pıt pıt sünen baloncukları izliyordur.

“Liv, ben biraz bizimkilerin olduğu tarafa gitsem sen de—“
“Sen git, ben biraz daha takılıyım, annemin arkadaşlarını daha göremedim.”
“Yalnız kalırsın, gerek yok—“
“Ben, lütfen git, hadi.”

Benjamin derhal ikna olarak uzaklaşırken Liv onun arkasından gülümser, sonra saçlarını omzunun üzerinden düzeltirken gözü bir an özel odalara doğru giden koridor girişine takılır; az önce orada Dorian’ı gördüğüne yemin edebileceksen genç Yaşam gözlerini kırıştırır, sonra tekrar önüne dönerken mavi gözler bir kez şüpheye düşmüş, artık gerekli gereksiz koridor tarafına doğru dönüyordur. Bir süre Liv kendi kendine gözlerini devirir ve elindeki kadehi yanından geçen bir garsonun tepsisine bırakıp yanından gelip geçtiklerine gülümseyerek özel odalara giden koridora girer.

“Ne yaptığımı bir anlasam—“

Liv bir anda önüne çıkan Dorian’la kesik bir feryat koparırken hemen sonra ellerini ağzına kapatır ve burnundan derin bir nefes alarak sakinleşirken siyah ceket, beyaz gömleği ve siyah ince kravatıyla davetlilerden biri gibi duran Ateşkiran onun koluna dokunarak usulca konuşur:

“Gördüğünü sandım.”
“Gördüm! Ne işin var burada?!”

Dorian soruya cevaben iç cebindeki davetiyeyi çıkarır, Liv kartın üzerindeki Oreon armasını görünce başını sallarken Dorian kartı tekrar ceketinin cebine yerleştirir. Bir süre koridorda sadece keman sesleri ve salonun uğultusunun arasında çınlayan kadeh sesleri duyulurken Liv önündeki adama bakıyor, hafifçe kaşlarını kaldırarak sorar:

“Evet?”
“Bir şey yok.”
“Bir şey olmadığı için mi önce buraya gelip sonra koridorlarda saklanıyorsun Dorian?”

Ateşkiran gülümserken Liv onu kimin neden ve nasıl gönderdiğini çok iyi biliyor, Winona’nın başına sardığı dertlerin en büyüğü ona tüm ateşiyle gülümsüyorken Liv bir an kalbinin sıkıştığını hisseder ve güçsüz bir sesle sorar:

“Ne halde olduğumu biliyor musun?”
“Benimle gel...”

Dorian elini ona uzattığında Liv sanki karanlık sularda önüne bir can simidi atılmış gibi uzanarak Ateşkiran’ın elini tutar ve ikisi beraber koridorda uzaklaşırken kemanlar çalmaya, kadehlerden içkiler yudumlanmaya devam eder...

John Mayer – Slow Dancing in a Burning Room

*Can't seem to hold you like I want to
So I can feel you in my arms.
Nobody's gonna come and save you,*

We pulled too many false alarms.

Dorian özel odalardan birinin kapısını açar ve içeri girerken elini tutan genç kız da onu takip ederek odaya bir adım attığında karşısında gördüğü şeyle attığı adımı geriler.

“Ne oluyor?”

Dorian elinin içinden düşen eli hissedince arkasını döner ve bir anda kendilerini buldukları yanmış, döküntü bir odanın ortasında Yaşam’a bakar.

“Nefes alman için. Sağına bak...”

Liv kaşlarını çatarak döner ve dört bir yanı isle kaplı eski bir aynadan tamamen değişmiş dalga dalga saçlarına ve üzerindeki basit giysilere bakarken parmakları kendi yüzüne dokunur, güzel dudakları kıvrılarak yavaş yavaş bir gülümsemeye dönüşürken Yaşam kendini buluşmuş, rahat bir nefes bırakarak gözlerini kapatır...

“Nasıl yaptın?”

Liv hala kendini izliyorken Dorian onun arkasında, aynadaki bulanık yansımadan genç kadının mavi gözlerine bakıyordur, cevaplar:

“Winona yardım etti.”

Liv gülümseyerek parmaklarını upuzun saçlarından geçirirken arkasındaki adamın da bakışları parlak buklelerde, parmakları yavaşça onlara uzanırken Liv tekrar konuşur:

“Buraya geldiğimde seni sormadım. Soramadım.”

Ateş’in kahverengi gözleri ıslı aynadan Yaşam’ın mavileriyle karşılaşırken Liv arkasını döner ve Dorian’a bakarken konuşur:

“Senden kaçmalı mıyım, yoksa sana koşmalı mıyım bilmiyorum. Sormaya da korkuyorum—*korkuyordum*. Şimdi ne hissettiğimi bilmiyorum...”

Mavi gözler tekrar küçük bir yangından yıkılmadan çıkmış odayı inceler ve Dorian’a döner.

“Burası neresi?”

Liv sorusunun cevabını önce yüzünü kavrayan bir el, sonra da dudaklarını kapatan bir çift kor parçasıyla alırken kalbi bağlı olduğu yerden düşerek elleri Ateş’in kollarına tutunur...

Dorian öptüğü dudaklara nefesini akıtıyor, elleri Yaşam’ın tenine dokunuyorken, yıllar sonra ilk defa, kimse olmadan, bir yıkıntı bile olsa zamandan çaldıkları bir yerde tekrar buluştuklarını hissediyordur.

Dudakları bir an için ayrıldığında Liv hala gözleri kapalı, uzanarak tekrar Dorian’ın dudaklarına düşer, Ateş’in kolları onu sararken genç kadın ellerini siyah saçların arasından sokmuş, ne kadar süreceğini bilmediği bu an bittikten sonra onunla ne yapacağını bilmediği adamın başını tutarak öpmeye devam eder.

Ateş’in elleri Yaşam’ın belinde, sırtında, omuzlarından geçip kollarında dolaşırken Liv onu daha önce hiç bilmediği ya da aslında hep ezberinde olan bir tutkuyla öpüyor, ikisi için zamanlar kayıyor, boyutlar

birbirine giriyorken bir türlü birbirini bulamamış iki ruhun dudakları ayrıldığında açılan gözleri tekrar birbirini buluyordur.

“Anlat...”

“Anlatamam, ben de bilmiyorum.”

“Bildiğin kadarını anlat, lütfen...”

Dorian hızla bir nefes alıp ona tekrar eğilirken Liv heyecanla içi zıplayarak kendini Ateşkıran’a yaslar; Dorian’ın dudakları Liv’in dudaklarını bırakıp boynuna geçerken Yaşam usul bir ses çıkarak bir anda çözölen parmaklarını Ateş’in omuzlarına bırakır.

Dorian onun kokusunu içine çekiyor, damarlarından akan kanın kaynadığını duyabiliyorken Liv şişelerce içmiş gibi sarhoş, ayaklarının yerden kesildiğine emin, ama yine de bir şeylere tutunabiliyorken dudaklar tekrar çenesinden gelip nefesini kestiğinde uyanarak Ateş’e tutunur.

Ateşle daha önce bir çok kez tanışmış gibi duran odada Dorian ve Liv, Aiden ve Livana, Ateş ve Yaşam, tutunacak ya da oturacak bir yer olmadan öpüşüyorken ikisi de daha ne kadar büyüyeceği belli olmayan yangının arasında ayrılarak derin bir nefes alırlar. Liv için için titriyorken karşısındaki adamın gözleri kapalı, çöl ortasında elinde kalan tek damla su da alınmış gibi yutkunuyordur. Liv uzanarak onun yanağından süzülen yaşı silerken Dorian gözlerini açarak ona bakar.

“Benden kaçma, yalvarırım. Bir daha gidersen nasıl ayakta kalırım bilmiyorum. Gitme Liv...”

Liv gözleri dolarak uzanır ve Ateşkıran’a sımsıkı sarılırken alevler de onu tutar ve ikisi birbirine tutunarak yere çökerken Liv titreyen sesiyle sorar:

“Nereye gideceğimi bile bilmiyorum. Burada kalsam, hep böyle olsam...”

Yaşam boynundaki dudaklarla tekrar gözlerini kapatırken Dorian’ın nefesi kulağına vuruyorken genç adam konuşur:

“Çok fazla zaman yok, burası kapanacak.”

“Başka bir tane açılsın.”

Dorian gülümser ve başını geri çekerken Liv onu bekliyor, başını çevirerek genç adamın dudaklarını bulur; ikisi tekrar birbirine kenetlendiğinde görünmez kum saati boşalır, yanık duvarlar yok olur, basit giysiler pahalı kumaşlara dönerken, yokluğun sessizliğini dışardaki yaşamın sesi doldurur ve dudaklar çözölürken Liv, Ateşkıran’ın yüzünü tutuyor, varla yok arası bir nefesle tekrar onun dudaklarına dokunur ve geri çekilir.

İkisinin bedenleri birbirinden ayrılıp etraflarını çevreleyen hava aralarını doldururken Liv ellerini oturduğu yerde iki yanına bırakarak iç çeker...

Liv saçlarını düzelterek tekrar sol omzundan bırakırken bir kez bile ateş yüzü görmemiş aynadan arkasındaki adama bakar.

“Kalacak mısınız?”

“Hayır...”

Genç kız başını sallayarak önüne dönerken beyaz elbisesinin eteklerini düzelterek vakit geçirmeye çalışır ve biraz sonra Dorian onun ellerini tutarak birleştirip dudaklarına götürdüğünde Yaşam’ın dudakları aralanarak nefesi usulca dışarı süzölür.

“Tekrar gelirim.”

Liv yine başını sallarken Dorian onun ellerini bırakmadan masumiyetini izliyordur; birazdan genç kız iki küçük adımla Ateşkırın'a yaklaşp dudaklarını örterken bu seferki öpücük yangınlardan çok uzak, minik bir kıvılcım gibi havada asılı kalır.

“Liv?”

Liv kapının dışından gelen sesle geri çekilirken Dorian da onun ellerini bırakmış, geriler.

“Rose, arkadaşım. Benim gitmem gerek Dorian.”

“Biliyorum, hadi git.”

Liv kapıya döner ve açıp çıkacakken arkasını döner—

“Geleceğim, hadi git.”

Genç kız gülümser ve etekleri dalgalanarak odadan çıkarken o arkadaşıyla buluşup konuşarak uzaklaştığında Ateş yine yalnız kalmış, yavaşça dudaklarını ıslatarak Yaşam'ın tadının son damlasını da alarak ortadan kaybolur.

“Ne işin vardı oralarda senin?”

“Sonra anlatırım, boşver şimdi—ah!”

Liv köşeyi dönünce bir kızın ayağına basar ve sendeleyerek gerilerken diğer kız da sarsılmıştır; ikisi birbirlerinin ellerine tutunarak topuklular üzerinde dikleşirken Liv gülerek özür diler.

“Canın yandı mı?”

“Hayır, iyiyim, sen?”

Liv de iyi olduğunu söyler ve ikisinin elleri ayrılırken Rose ve Liv kızdan tekrar özür dilerler ve yollarına devam ederlerken arkada kalan Bella masmavi gözleri ve simsiyah saçlarıyla annesinin arkasından gülümser.

“Tamam, bitti mi?”

Bella başını sallayarak döner ve koridorun köşesinden gizli gizli etrafa bakan Adrianne'in yanına geçerken sarışın melek onu elinden yakalayarak koridorda yürümeye başlar.

“Başımı belaya sokacaksın. Bu seferki çok yakında Bella.”

“Bir şey olmaz! Beni kim tanıyacak da sonra başımız belaya girecek, *lütfen* Adrianne.”

“Çok bilmiş, gir içeri.”

Bella gülerek açılan kapıdan girer ve o anda Melekler Okulu'yla olan bağı kesilirken Adrianne de içeri girdiğinde masa başındaki Favian onlara döner.

“Gördün mü?”

“Evet.”

“Rahatladın mı?”

“Hayır!”

Favian gülerek gözlerini devirirken Bella da memnun, genç adamın yanındaki iskemleyi çekerek toplantı masasına geçer ve önündeki Rosenthallara ve Winona'ya bakarak sorar:

“Ben yokken bir karara varabildiniz mi?”

Gwen ve kızları başlarını sallıyorken Winona cevaplar:

“Patricia burada. *Petra*.”

Bella sakin, başını sallayarak onaylarken odadaki sessizliğin ortasında Adrianne’in açtığı gazozun çıkardığı ses duyulur...

*Taniuchi Hideki – Saiku*³

Adrianne gazozundan bir yudum alarak Bella’nın yanındaki iskemleye otururken sorar:

“Emin misiniz?”

Winona başını sallayarak onaylarken Adrianne gülümser ve beklenen cevabı verir:

“Evet, *Petra* ve Patricia aynı kişi.”

“Bunu bize iki hafta önce söyleseydin olmaz mıydı? O zaman da şüpheleniyorduk.”

Adrianne başını iki yana sallayarak köpüklü gazozdan büyük bir yudum daha alır ve asit boğazını yaktığında yüzünü hafifçe buruşturarak konuşur:

“Size ettiğim yardımın sınırları belirli, bunu her seferinde tekrarlamak zorunda mıyım Favian?”

Zaman’ın oğlu sesini çıkarmadan sitemli bir ifadeyle önüne döner ve annesine bakarken Winona gülümsüyor, Adrianne’e döner:

“Açık açık ne olduğunu söylemeyeceğini biliyoruz Adrianne. Onayladığın için sağol.”

“Rica ederim. Bella’nın gördükleri ve duyduklarının yanında itiraz etmeme gerek yoktu. *Petra* açıkça senden saklandığını söylemiş. O kadar şey bir tesadüf olamaz elbette. Benim burada olmamın amacı sizi inatla yanlış yönlendirmek değil. Eğer doğru yoldaysanız elbette rahatça cevap verebileceğim sorular olacak.”

Winona tekrar teşekkür eder ve önündeki listeye dönerken elindeki kalem hafifçe çenesine vurarak sorar:

“Bella’nın söylediklerine dayanarak *Petra*’nın benden özellikle saklandığını biliyoruz. O yüzden şu anda ona kendimi göstermemin nasıl bir etkisi olacağını tahmin edemiyorum. Eğer bu aldatmacanın sebebi gerçekten ona verilen görevse ve ben inatla ona yaklaşmaya çalışırsam o başarısız olabilir, her şey başa sarar—“

“Ki olmamış bir şey değil.”

Winona oğluna bakarken Favian konuşur:

“*Petra*’ya senin kendini gösterdiğin ve peşinden gittiğin her zamanın sonu çıkmaz sokağa çıkıyor. Demek ki bu sefer geride beklememiz gerekiyor.”

“Orası doğru, ama ne kadar zaman geride kalmalıyım? Liv gittikçe huzursuzlaşıyor. Patricia’ı bulmadan ona açık açık gerçekleri anlatamam, ama aynı zamanda Patricia bu kadar yakınımıdayken ona da yaklaşamam çünkü onların da bitirmeleri gereken bir iş var. Ancak o işin ne olduğunu bilmiyoruz.”

Winona düşünceli, iç çekerek tekrar kağıda birkaç not alırken Bella konuşur:

³ Saiku, Japonca’da ‘aldatmaca’ anlamına gelmektedir.

“Aralarından çok fazla isim kullanmıyorlar. Sam ara sıra ona Patricia diye sesleniyor, ama Petra her seferinde onu susturuyor. Petra’nın Sam’i önceden tanıdığı belli. Boyutların birisinde tanıştıklarını düşünüyorum. Birini bulmaya çalışıyorlar, ama şu ana kadar kim olduğu konusunda bir şey duymadım, çünkü 24 saat onların yanında olamıyorum, Adrianne’in işleri var.”

Bella ters ters yanındaki meleğe bakarken sarışın güzellik ellerini kaldırarak suçsuz olduğunu söyler.

“Her dakika güçlerimi ödünç alman için yanında duramam, benim de yerine getirmem gereken meleklik görevlerim var—“

“Bir gün gitmesen de sabahtan akşama kadar yanlarında dolaşsak?! Başka kimsenin gücü hissettirmeden ortalıkta dolaşmaya yaramıyor. Gün içinde bir sürü boşa geçen zaman var. Kimbilir o aralarda neler konuşuyorlar.”

“Sizinle kalabilmek için bile o tanrılarla kaç ansiklopedi dil döktüm biliyorsun, daha fazlasını veremem Bella. Eğer özellikle size yardım etmek için bana verilen görevleri aksatırsam bütün çabalarımız boşa gider. Benim asıl görevim tanrılar için çalışmak, sizin için değil. Seni arkadaşın olduğum için buradayım, meleğin olduğum için değil...”

Bella anladığını mırıldanarak önüne dönerken Adrianne onu üzmemek istemiyor, uzanarak genç kızın elini tutar ve onu teselli etmek için bir şey söyleyecekken Favian bu melankoliye dayanamamış, oturduğu yerden söylenir:

“O tanrıları bir gün biz de görebilecek miyiz acaba?”

“İnan görmek istemezsin.”

“O kadar mı çirkinler?”

“Çirkinlikle alakası yok.”

“E o zaman? Biz de görelim, birebir muhattap olalım—“

“Onları göremezsiniz, bu kadar basit.”

Herkes Lonna’nın sesiyle pembe saçlı kıza dönerken genç Rosenthall açıklar:

“Şu ana kadar onları görebilmiş sadece beş kişi var. İlk üçü, Nobesler, diğer ikisi de Iris ve Adrianne. Lucinda ilk defa diğer meleklerin arasından onlara hizmet edilmek için seçildiğinde o zaman için ona verilen görevi başarıyla tamamladı ve kızlarıyla birlikte seçilen evrenlerin birine döndü. Sonra Iris ve Adrianne geldiler. Şu anda aramızda en kıdemli olanlar onlar. Onlar görevlerini tamamladığında - ki bu sizin testinizi başarıyla bitirmeniz demek - sıra bize gelecek, ama bu hiyerşide siz yer alamazsınız. Her zaman bizim gibi melekler aracılığıyla onlarla konuşabilirsiniz.”

“O zaman Lucinda’ya soralım.”

“Lucinda ya da Nobeslerden herhangi bir tanesi onlara ulaşamaz. Azat edilmiş melekler o andan sonra tanrıların nerede olduğunu bilmezler—“

“En azından ne biçim bir tipleri olduğunu bilirler. Ares gibi mi mesela? Ya da Charlize gibi?”

Adrianne bunun üzerine bir kahkaha attığında ağzındaki gazoz hafifçe dudaklarının arasından sızar; genç kadın özür dileyerek peçetelere uzanır ve ağzını silerken sesinde asılı kalan gülümsemeyle konuşur:

“Ares ve Charlize gibi tanrı ve tanrıçalar eski evren düzeninde var olmuşlar. Bizim hizmet ettiklerimiz tamamen farklı. *Tamamen.*”

“Üç gözlü ve yeşil kuyruklular mı?”

“Bu soruya cevap vermemi beklemiyorsun herhalde?”

Favian tek kaşını kaldırarak hafifçe sırttır, ama Adrianne gözlerini devirerek tekrar önüne dönerken Bella ikisini başlarından ittirerek dikkatini tekrar Winona’ya verir.

“O halde Petra ve Sam’in ne aradığını bulmamız gerek. Adrianne yanımda olduğu zamanlarda her an onları takip etmeye çalışırım, ama başka ajanlara da ihtiyaç var. Mesela Cora ve Lonna.”

İkizler bir anda ilginin onlara dönmesiyle gerilmişler, oturdukları yerde dikleşirlerken Cora konuşur:

“Biz o grupta arkadaşlık etmiyoruz artık.”

“Sam o gruptan çoktan atıldı, gidip onunla arkadaş olabilirsiniz!”

“Hayır, çok dikkat çeker.”

Bella’nın heyecanı Lonna’nın sesiyle sönerken pembe saçlı zeki melek açıklar:

“Bizden yeteri kadar şüpheleniyorlar. Cora’nın Jonathan’ı kovduğu andan beri arada kocaman bir boşluk var. Neden öyle olduğumuzu açıklayamıyorlar. Oreon çocukları bizi araştırıyor, bizim hakkımızda hala bir şey öğrenmeye çalışıyorlar. Sırf sırrımız zamanından önce açığa çıkmasın diye onlarla kurulan arkadaşlığı bir kenara attık, şimdi de bir anda onların aralarından attığı biriyle arkadaş olmaya yanaşırsak küller tekrar alevlenir. Gereksiz...”

Lonna’nın sesindeki sitemi sadece annesi ve kardeşi fark etmiş, bu iki kızın nelerden fedakarlık ettiğini tam olarak bilmeyenler sessizken Adrienne hafifçe gözlerini kısmış, karşısındaki Lonna’yı izliyordur, mırıldanır:

“Birisi ev ödevine iyi çalışmış. Tahtımda gözün mü var Lonna?”

Lonna cevap vermeden belli belirsiz gülümser ve tekrar Bella’ya bakarken konuşur:

“Uzaktan izleyebildiğimiz kadar izleriz. Üstelik Petra ve Sam eğer gerçekten saklanmak ve kimseye bulaşmadan aradıkları şeyi bulmak istiyorlarsa bu durumda yeni arkadaşlar istemeyecektir. İkisi de bu sene mezun oluyor gibi görünüyor. Liv’in Sam’den ayrılması ve ikisinin yalnız kalması hep bir planın adımları gibi—“

Lonna bir anda susar ve gözleri masadaki bir çizige takılıp dalarken Cora hafifçe eğilerek onun bakışlarını yakalamaya çalışıyor, sorar:

“Lonna? Ne oldu?”

“Hep bir planın parçası gibi. Petra’nın bir anda gelişi, Sam’le bir geçmişlerinin olması, Sam’in Liv’den ayrılması ve Petra’nın Winona’dan saklanmasına rağmen Sam’i yanında tutması... Bu ikisi başka bir boyuttan falan tanışmıyor. Sam Miller, Samuele’in ta kendisi.”

Cora’nın gözleri büyürken Lonna hızla annesine döner.

“Sen bununla ilgili bir şey biliyor musun?”

“Hayır. Hayır, ben diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum—“

“Ama Iris seninle konuştu, anlattı—“

“Ben sadece herkesin bir testin içinde olduğundan haberdarım, diğerlerinin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum, ayrıntılar bana anlatılmadı Lonna. Eğer bilsem şu anda Winona’nın yanında olabilir miyim sanıyorsun? Bilmiyorum.”

Lonna’nın keskin mavi gözleri derhal Adrienne’e döndüğünde tanrıları alt edebilecek iki meleğin zeka dolu bakışları karşılaşır, Adrienne gülümser.

“Bingo.”

Mozart – Piano Sonata #11 in A, K 331 – III. Rondo Alla Turca

Amber sahne arkasında durduğu yerden Akademi'nin yeni öğrencilerinden birinin konuklara küçük bir konser vermesini izliyorken piyanonun başındaki genç kız Eski Dünya klasiklerinden birini sanki bir kağıda öylesine karalıyormuş gibi rahatlıkla çalıyordur.

Kızıl saçlı melek su gibi akan notalara gülümseyerek piyanistin parmaklarını izliyorken biraz sonra kulisteki seslere başını çevirdiğinde bir grup Akademi öğrencisinin oradaki görevliyle konuştuğunu görür ve mini konseri bırakıp o tarafa ilerler.

“...Ben tam olarak bilmiyorum, öyle olacak sanırım, ah, Miss Fitz, bu genç arkadaşlar Cuma günü kullanılacak ekipmanın bunlar olup olmadığını soruyor.”

Amber başını sallayarak onaylarken gülümser ve konuşur:

“Evet bunlar olacak, bir problem mi var?”

Biri kız, ikisi erkek olan üç genç hiçbir problem olmadığını, sadece gezerken merak ettiklerini söylerken öndeki uzun boylu, siyah saçlı ve neredeyse kızıla çalan bir kahverengiyle parlayan gözlere sahip olan genç adam elini uzatır.

“Pete Gerald. Akademi birinci sınıf. Bunlar da sınıf arkadaşlarım, Leona Marsden ve Blake Lawrance.”

Esmer tenli ve uzun boylu olan genç kız, Leona, yeşil gözlerinin içi gülümseyerek Amber'la el sıkışır ve çok memnun olurken aralarındaki en kısa boylu ve saçları diken diken sağa sola bakan sarışın Blake de hiperaktif bir gülümsemeyle kızıl kızın elini sıkar.

“Memnun oldum. Siz de Cuma günü sahneye çıkacak mısınız?”

“Seçmelere girecekleri utandırıp daha da büyük bir strese sokmak için çıkacağız, evet.”

Amber, Blake'in itirafına gülerken Leona hafifçe onun koluna vurarak mırıl mırıl bir şeyler söyler, ikisi arkada tartışırken Pete, Amber'a döner.

“Küçük bir şeyler yapacağız, ama o kadar da etkileyici olmaz merak etme. Rastgele bir okulda değiliz nasılsa.”

“Orasını inkar edemem. Oldukça iyi yetenekler var.”

“Sen de seçmelerde olacak mısın?”

“Evet ama direkt sahnede değilim, benim işim dekor ve sahne düzenlemesi. Yüzüm yok, ama adım programlarda görünecek.”

“Ve biz hangi adı göreceğiz?”

Amber o anda kendini tanıtmadığını hatırlarken utanarak güler ve elini göğsüne koyarak kendini tanıtır.

“Amber Fitz, beşinci sınıf.”

Üçlü tekrar çok memnun olurken onları izleyen görevli de pek mutlu, Amber'ın koluna dokunarak dikkat çeker.

“Profesör McDavis sizin de konserden sonra masaya dönmenizi istedi, Miss.”

“Elbette Ignacio, teşekkür ederim.”

Ignacio rica ederek uzaklaşırken Amber etraftaki amfilere ve kablolarla ses sistemlerine bakan Akademililere gülümser.

“Onları incelemek için daha çok vakit olacak, içeri dönelim mi?”

Leona ve Blake ellerindekileri bırakıp doğrulurken üst üste dizilmiş amfilerin arkasından bir şeyle uğraşan Pete bir dakika ister, diğer üçü onu beklerken genç adam bir an acıyla bir ses çıkarınca Amber

topuklarının üzerinde koşturarak amfilerin arkasına eğilir ve parmağının ucunu emen Pete ona bakınca kıpkırmızı gözlerle karşılaşan genç kız bir anda dengesini kaybederek geri çekilir. Amber'ın korkuyla açılmış gözlerini gören Blake o tarafa atılırken Pete'i kolundan çekip kıvrıldığı yerden çıkarır.

“Kızın ödünü koparttın dostum, çek elini ağzından.”

Blake tutarak arkadaşının parmağını dudaklarından çeker, o arada Amber onun bembeyaz köpek dişlerinin sivri uçlarını görünce daha çok duvara yaslanırken Blake kızın şimdi tuğlalar arasından sızıp buharlaşacağını düşünüyor, ona döner.

“Önemli bir şey değil, Pete kana biraz duyarlıdır.”

“Se—sen vampir misin?”

Pete dudaklarını yalıyorken başını iki yana sallar ama kelimeler duyulmazken Leona onun yerine cevaplar:

“Tam olarak sayılmaz, Pete'in babası vampir, annesi insan. Yani tam olarak vampir sayılmaz, ama insan da değil—“

“Sadece bazen kan görünce dilini tutamıyor—ellerini mi bağlayayım?! Çek!”

Pete kesilmiş parmağını indirirken Amber hala bembeyaz, duvara tutunarak geriler.

“Ben—Siz yolunuzu bulabilirsiniz sanırım—benim bir işim var.”

Ve kızıl saçlı melek duvarı bırakıp tekrar ayakları üzerinde durabildiğinde hızlı adımlarla kulisten çıkıp giderken arkada kalan Leona ve Blake ne olduğunu anlamamış, bir an bakışırlar, o sırada Pete tekrar parmağını emecekken Blake bu sefer onun kafasına vurur, genç vampir hırıldarken Blake aldırıyor, hadi artık gitmelerini söyler, gidilir...

Amber kendini toparlamaya çalışarak masasına dönmüş, Profesör McDavis'e gülümseyerek kavalyesinin yanına otururken Mace onun renginin çekildiğini farketmiş hafifçe kolunu tutarak yaklaşır:

“İyi misin sen?”

“Değilim ama sakın kimseye belli etme, özellikle Carrie'ye, sakın.”

Mace duruşunu düzelterek oturur ve karşılarında oturan Carrie'yle göz göze gelirken sarışın kız bir şeyler döndüğünü anlamış, sorar:

“Amber, iyi misin?”

Amber başını sallar ve eli sağ taraftan dudağına siper ederek sadece dudaklarını oynatarak ‘*regl olmuşum*’ der, Carrie hafifçe çantasını kaldırıp gösterirken Amber başını iki yana sallar ve kendi çantasının üzerine elini koyup göz kırpar, Carrie de gülümserken sorun çözülmüştür, Amber tekrar Mace'e dönerek normal bir yüzle asıl konuyu mırıldanır:

“Verona'dan gelen çocuklardan birisi vampir, ya da yarı vampir, her neyse, ama kan seviyor. Kuliste öyle garip bir şey yaşadım, korktum sadece.”

“Senin ne olduğunu biliyor mu?”

“Zannetmiyorum, safkan vampir olmadan anlamıyor demek ki. Ne olduğunu anlayamadılar zaten, resmen *kaçtım*.”

Mace gülümseyerek onun elini tutarken tekrar önüne döndüğünde karşı masada nişanlısıyla oturan Madeline'le göz göze gelir; genç kızın bakışları masada birleşmiş ellere inerken Mace tek kaşını kaldırır ve Amber'ın elini biraz daha sıkı tutarken yanındaki kızıl ona döner.

“Yemek yiyeceğim Mace bıraksana elimi.”

Mace surat ifadesi boşalarak elini çekerken Amber’ın dünyadan haberi yok, yemeğine dönerken karşı masadaki Madeline kendi kendine gülüyor, kadehini dudaklarına siper ederek kendi masasındaki sohbete döner.

Masalara stratejik olarak dağılmış Akademi profesörleri aday öğrencilerle konuşuyorken her masada iki çift de yeni öğrenci vardır; onlar da profesörlerin ilgi göstermediği adayları alıp oyalıyorken tanışma yemeği güzel müzikler ve seçkin yemeklerin ardına saklanmış kusursuz bir düzenle devam ediyordur.

O düzenin arasında kırmızı saçları dağınık bir topuzla tepesinde toplanmış olan güzel bir melek göz ucuyla sol tarafındaki masaya bakıyor, ismi lazım olmayan vampirin sırtını gördükçe mutlu oluyorken en azından göz göze gelme ihtimallerinin olmamasına sevinliyordur. Amber yeni bir tur kontrol sırasında Blake’le göz göze gelmiş, ama sarışın genç adamın hiçbir zararı yok, aksine parlak bir gülümsemeyle yeni arkadaşını selamlamışken Amber ortada garip bir hava olmadığına da sevinerek gülümsemiştir.

Genç kız önüne dönüp bardağından bir yudum su alırken yanındaki Mace’in masaya dayadığı dirseği kafasıyla birlikte düşer, delikanlı kendini toparlayarak ceketini düzeltirken Amber gülererek ona bakar.

“Az kaldı, yemek sonrası içki servisi başladığında kimsenin kalma zorunluluğu yok, kalkarız.”

“Sen kimseyle konuşmayacak mısın?”

“Ben bütün hafta onların arasında olacağım zaten, Madame Larocque listemde, onu bu akşam Carrie’den almayayım.”

“Sen ne kalbi büyük bir kızsın.”

Amber pırl pırl gülümserken yeşil gözleri kısılır, Mace sevgiyle onun kolunu hafifçe çimdirirken kızıl kız sessizce ondan kaçarak başıyla karşıdaki masayı işaret eder.

“İşler nasıl?”

“Sinek avlıyoruz. Sohbet koyulaştı, baksana...”

Gerçekten de Madeline ve William ciddiyetle bir şey tartışırken Madeline parmağını masaya bastırarak bir şeyleri anlatıyordur, William araya girmek istediğinde genç kız diğer elini kaldırarak başını iki yana sallar ve tuzluğu çekip az önce bastırdığı yere koyarken tekrar anlatmaya devam eder. Amber gülümseyerek tekrar Mace’e bakarken delikanlının dudakları büzüşmüş, tek kaşı havadadır.

“Ben de yarını bekleyeceğim—bir dakika, sen bir hafta mı dedin?”

“Cumaya kadar buradalar.”

“Herkes, hepsi, Lord da mı burada?”

“Hayır onu yolluyorlarmış, göstermelik gelmiş—*herhalde burada Mace.*”

Mace yorgun ve sıkkın bir ses çıkararak tekrar dirseğini masaya yaslayıp çenesini de eline koyar ve yemeğin bitişinde bir zilin çalmasını falan beklerken Amber da gözlem kulesine dönmüş Vampir’in masasına bakışlar atmaya devam eder.

Rose önünden tabağını alan garsona teşekkür eder ve kucağındaki mendili de masaya bırakıp yanındaki Jaden’ı gecenin geri kalanı için iptal ederek diğer yanındaki Liv’e döner.

“Evet, neredeydin?”

Liv dudaklarının kenarını siliyorken gülümser.

“Odaya gidince anlatırım.”

“Biraz ipucu ver.”

“Ateş.”

Rose derhal ağzını kapatıp önüne dönerken parmaklarını masada tıyırdatarak beklemeye başlar, o sırada da son tabak alınıp içki servisinin başlayacağını belirten küçük bir çan duyulurken konuklar masalarından kalkar, akademisyenlerin bazıları öğrencilerle, bazıları meslektaşlarıyla başka bir kabul odasına giderken Rose da çantasını ve Liv’i kaptığı gibi kalkar ve yürürken arkada kalan Jaden’a el sallar.

“Çok acil odaya gitmemiz lazım, gece gelirim.”

Jaden gülümserken Rose da ona göz kırpar ve dönüp Liv’le yürümeye devam ederken beyaz elbiseli kız tek kaşını kaldırmış, yanındaki *gece ziyaretçisine* bakıyordur.

“Gece nereye gidiliyor?”

“Öyle değil! Uzay Cafe’de otururuz!”

“Aman çok oturmayın...”

“Liv! Yok öyle bir şey, utandırma beni, lütfen.”

Liv gülerek utangaç arkadaşına sarılırken Rose de yanakları al al, güzel gülümsemesiyle ona tutunur.

“Ateş?”

“Dorian buradaydı, Rose.”

Rose dudağını ısırarak minnacık bir ses çıkarırken Liv başını sallar.

“Nicole’ün yanına gidelim mi? İki posta olmasın.”

“Önce şu ayakkabıları çıkaralım, *n’olur*.”

Liv eğilip şimdiden çıkarır ve balo salonunu bina tünellerine bağlayan girişe çıplak ayaklarla girerken Rose da aynıını yapar; iki kız rahat bir nefesle odalarına doğru yürürken gecenin en tatlı sohbetleri çok yakındır...

“Nicole? İyi misin?”

Nicole sadece başını sallarken Liv’in anlattığı her şeyi sindirme aşamasındadır, yeşil gözleri boş boş bakıyorken bir an sonra genç kız hayallerde gibi iç çeker ve kendini yatağa bırakır; sarı saçları dağılıp kolları iki yana düşerken Nicole gülümser.

“Sophia sana *anne* diyecek.”

“NICOLE!”

Liv öfkeyle onun bacağını sıkıştırırken Rose çok ayıplayarak Nicole’ün dudaklarına hafifçe vurur.

“Neden anı mahvediyorsun?”

“Ben?! Anı mahvetmek?! Asla!”

Nicole tekrar ayağa fırlarken gidip derhal Liv’e sıрнаşır.

“Şaka yaptım, mahvetmedim! Çok sihirli bir şey olmuş Liv. Aslında aradığın böyle bir şey değil miydi? Çok çok mutluyum, inan.”

Sarışın kızın gözlerinin içi gülüyorken Liv de içine sığmayan garip bir zevki yaşıyor, gülümser.

“Garip olacak, kaçacağım, iteğim sandım, ama değilmiş—gerçi babam böyle bir şey olduğunu duysa beni kıtır kıtır keser.”

“Önce Dorian’ı alından vurur, sonra seni keser.”

“Doğru...”

Rose ikisinin de saçlarını hafifçe çekerek tekrar romantizmin kollarına döndürürken kafadan giren kurşunlar ve kemik kıran satırlar bir anda yok olmuş, pembe bulutlar ve kabarık tüylü kuzuların otladığı yemyeşil çayrlardan akan berrak sular gibi bir aşk Liv’in içine dolmuştur.

“Bu sefer soru sormayacağım, çünkü kimse cevap vermiyor. Bu sefer sadece ben yaşayacağım, ben bileceğim—bir de siz.”

Liv ikisine de bir bakış atarken dudaklar kilitlenir, anahtarlar fırlatılırken Yaşam gülümser ve zamanda çalınan minicik mutluluklarla hayat devam eder...

Meryl Streep, Julie Walters & Christine Baranski – Dancing Queen

DANS KRALİÇESİ

Bu hafta çok özel bir hafta.

Beşinci sınıf meleklerin kanatlanıp yuvadan uçmasına çok az bir zaman kalmışken bu hafta okulumuzda çok özel konukları ağırliyoruz. Evet, Verona Güzel Sanatlar Akademisi’nden herhangi bir konuğumuz şu anda bu yazıyı okuyorsa öncelikle hoş geldiniz, sonrasında evet, bu bir dedikodu dergisi ve benim çok taze ve akademik gündeme birebir uyan dedikodularım var.

Bu sanat ve heyecan dolu hafta boyunca *Kanatlar Altında*’nın web sayfasından sanatçısı belli olmayan birbirinden güzel şarkılar indirebileceksiniz. Şarkıları sitemizde yayınlamak için bizzat gizemli sanatçımızdan izin aldık; kendisi Akademi için seçmelere katılacak bütün adaylara bir parça ilham ve gülücük verebilmesi için dergimizin bu büyük keşfinin sizlere açılmasından mutluluk duyduğunu söyledi, ancak bir süre için kendisi isminin verilmemesini rica etti, biz de saygı gösteriyoruz. Onun sözünü dinlememek mümkün mü?

İpucu? Pekala...

Eski Dünya’nın tınlarını taşıyan bu birbirinden güzel popüler müzik eserlerinde onun otoriter sesinden eser yok, emin olabilirsiniz.

Umutla bekleyen herkesin bu hafta sonunda bir kraliçe olabilmesi dileğiyle,
NB.

“İnanmıyorum! Gerçekten mi!?”

Nicole açık açık onaylamaz, ama bilmiş bilmiş gülümserken Amber kulaklığından Müdür Danielle Stevens’in gençliğinde kaydettiği şarkıyı dinlemeye devam eder; kızıl saçlı kız keyifle gülerken yanındaki Megan da kahvaltısını bırakmış, oda arkadaşının koluna asılarak kulaklığın tekini ondan alır. İkisi şarkıyı dinleyerek yerlerinde sağa sola sallanırken en güzel yerinde nakarata eşlik ederek bağırıldığında etraftaki masalardan da gülüşler yükselir ve Melekler Okulu yeni bir güne Miss Stevens’in güzel sesiyle başlarken seçmeler artık o kadar da korkunç görünmüyordur...

Evet, bu nereden çıktı minnacık bir açıklama verelim;

Bugün Awakencordy ile *Mamma Mia!* filminin müziklerini dinlerken Miss Danielle'in (Meryl Streep) ne kadar güzel şarkı söylediğini konuştuk. Bunun üzerine de ben "Miss Danielle'in geçmişten eski şarkı kayıtları çıksa, okulda olay olsa!" dedim. Fikri çok beğendik, eh elimin altında *Kanatlar Altında* gibi bir dedikodu kazanı varken ortaya atmak fena olmadı. İstenilen her zamanda kullanılabilecek ortak da bir hikaye noktası olmuş oldu böylece.

Evet, Miss Danielle'in okulu sarsan muhteşem şarkılarıyla devam edelim.

"Nicole, bir dakika benimle gelir misin?"

Nicole dergi standında ne işi varsa bırakır ve koridorda derhal Miss Danielle'in arkasına takılırken eşsiz bir beyazlıkla parlayan saçları olan güzel kadın meleklerinin arasından yürüyüp ofisinin olduğu kata çıkar. Nicole de hiç ikiletmeden arkasından odaya girerken kapıyı kapattığında Miss Danielle gülümseyerek ona bakar.

"İsmimi vermemeni rica etmiştim, yanılıyor muyum?"
"Vermedim, efendim. *Tahmin ettiler.*"

Miss Danielle keyifle gülerken evrenin en seçkin okullarından birini yöneten güçlü kadının yumuşak sesinde eskilerden çıkıp gelmiş bir mutluluğun tınısı duyulur. Nicole de keyifli, gülümserken Miss Danielle ona masasının yanındaki koltuklardan birini gösterir.

"Otur lütfen, Nicole. Şarkılar dışında seninle konuşmak istediğim bir şey daha var."

Nicole eteğini düzelterek oturur ve altın sarısı saçlarını kulaklarının ardına alarak ona bakarken Miss Danielle konuşur:

"*Rouge* için hazırladığın makaleyi okudum ve çok başarılı olduğunu söylemeliyim."
"Teşekkür ederim, efendim."
"Benden bu sene başında istediğin bir şeyi vermek için seni buraya çağırdım."

Nicole hangi biri olduğunu hatırlayamıyorken Miss Danielle çekmecesinden *Melekler Okulu* armalı uzun ve kibar bir zarf çıkarır ve Nicole'e uzatırken sarışın kız uzanır, ama ne aldığını bilmiyorken Miss Danielle onun sessiz sorusunu cevaplar:

"Benim referans mektubum. Makale ile birlikte bunu da teslim etmeni istiyorum."

Nicole nefesi kesilerek elindeki zarfa bakarken yeşil gözleri büyümüş, elinde okuldaki öğrencilerin mezun olmadan önce sahip olabilecekleri en kıymetli mektup duruyorken genç kızın gözleri dolmuş, oturduğu yerden kalkar ve masanın etrafından koşturup Miss Danielle'in boynuna sarılır.

"Çok çok teşekkür ederim, efendim! Bunun ne kadar önemli olduğunu anlatamam! Çok teşekkür ederim!"

Miss Danielle de güzel meleşini tutuyorken sarı saçlarını düzelterek sırtından aşağı bırakır. Nicole ıslak yanaklarıyla geri çekilirken güzel yüzünde saf bir mutlulukla gülümsüyordur.

"Sizi çok özleyeceğim Miss Danielle."
"Ben hep buradayım, eski öğrencilerime kapım *hep açık.*"
"Sonra beni kovmanız gerekebilir, emin misiniz?"
"Odama düşmediğin bir hafta olmadığına göre özleyebilirim bile."

Nicole utanarak güler ve başını eğerken Miss Danielle oturduğu yerden kalkar, meleşinin yaşlarını siler ve saçlarını düzeltirken telefonu kısaca çalıp asistanının sesi duyulur:

“Efendim, Bay Hayes buradalar.”

“Teşekkür ederim, beş dakika içinde onu kabul edeceğimi söyle lütfen Caren.”

“Tabii, efendim.”

Miss Danielle tekrar Nicole’e döndüğünde genç kız sorar:

“Bay Hayes, vampirler lisesi Vampola’nın müdürü Bay Hayes mi?”

“Evet, eski bir öğrencisini görmek için burada.”

“Okulumuzda vampir mi var! Kim?!”

Miss Danielle bir anda heyecanlanan meleşine özel bir bakışla bakarken Nicole çok özür dileyerek sakinleşir.

“Okulumuzda bir vampir öğrenci olması çok heyecan verici bir şey demek istedim, efendim.”

“Eminim öyledir, Nicole. Dönerken yanında şu madalyonu da alarak Amber’a ulaştığından emin olur musun? Onunla da görüşmek istiyorum.”

“Tabii, efendim.”

Madalyon Miss Danielle’in elinden havalanıp Nicole’ün başının üzerinde uçuşurken genç kız elindeki zarfı göğsüne bastırarak gülümser ve tekrar oturmuş olan güzel kadının yanına eğilip yanağını öper, sonra hızlı adımlarla odadan çıkıp kapıyı yavaşça arkasından kapatırken Miss Danielle gülümser.

Nicole müdürün ofisinden çıkıp bekleme odasından geçiyorken bir an için tek başına oturan yakışıklı adamı izler ve onun nasıl bir vampir olduğunu düşünürken Hayes’in gözleri anında onu bulduğunda genç kız saçları savrularak önüne döner ve koşar adımlarla asansörlere giderken hızla düğmelere basar. O sırada Hayes ve Miss Danielle’in sesleri duyulurken ofisin kapıları kapandığında Nicole başını tepesindeki kanatlı madalyona kaldırır.

“Sen vampirin kim olduğunu biliyor musun?”

Madalyon sağa sola sallanırken Nicole *hmm*’lar ve kimden bir şeyler çıkarabileceğini düşünerek asansöre girer...

Rihanna – Disturbia

*Watch out, you might just go under
Better think twice
Your train of thought will be altered
So if you must falter be wise*

Nicole madalyonu takip ederek büyük gösteri salonuna girmişken sahnedeki dekorların birinin dibinde yere yatmış bir şeyleri birbirine bağlamaya uğraşan Amber’ın yanına yanaşır.

“Amber—“

Amber irkilerek alnını tahtaya vururken Nicole bu kadar gürültü içinde hala nasıl korktuğunu anlamadığı arkadaşına bakar.

“Afedersin korkutmak istemedim.”

“Önemli değil, gerip bir gerginlik var üzerimde—bir şey var mı?”

Nicole hafifçe parmağıyla Amber’ın alnını siler, ama bir şey göremezken *cık*’lar ve konuşur:

“Sana yüksek yerden bir madalyon var. Miss Danielle seni görmek istiyor.”

Amber madalyonun ucundaki kağıdı alıp görüşmenin en kısa zamanda olması gerektiğini görürken genç kız elindeki aletleri dekorun yanına bırakıp sahneden aşağı atlar. Nicole onu gittiğini görünce hızlı adımlarla yanına düşerken asıl haberi verir.

“Vampola’nın müdürü burada.”

Amber yine yay gibi gerginleşirken sorar:

“Nerede?”

“Birazdan gireceğin ofiste, Miss Danielle’in yanında. Sakin ol o yüzden. Eski bir öğrencisini görmeye gelmiş, seninle de o yüzden görüşecekler galiba. Hangisi vampir bunların?”

Amber dalgın, cevap vermezken Nicole onun gözlerinin içine bakıyordu.

“Amber?”

“Hım? Ah, evet. Şey, Pete Gerald. Arkada amfilerin ayarlarıyla uğraşacanalardan biri.”

“Sarışın olan mı?”

“Hayır siyah saçlı olan.”

Nicole beğeniyle *uuu*’larken Amber onu dinlemiyor gibidir, dalgınca konuşur:

“Ben gidiyorum Nicole, uslu ol.”

Nicole cephesinden bir cevap gelmezken Amber temiz havaya çıkıp derin bir nefes alır ve yönetim binasına doğru ilerler.

Amber, Caren’a gülümseyerek ofisin kapısını tıklatır ve içerden gelebileceğini duyduğunda kapıyı açıp içeri girer. Vampir Hayes’in bakışları derhal kızıl saçlı Furtum⁴ iblisine dönerken genç kız yutkunur.

“Endişe etmene gerek yok Amber, otur lütfen.”

Amber, Miss Danielle’in sesiyle uyanarak gösterilen yere oturur.

“Madalyonu yeni aldım efendim. Aldığım gibi de geldim.”

“Sağol Amber. Konuşacağımız konu biraz hassas.”

“Pete ile ilgili mi acaba?”

“Tanıştınız demek?”

Genç kız başını sallarken nasıl tanıştıklarını anlatmaya başlayacak olur, ama Hayes onu keser:

“Miss Fitz, güçleriniz bir vampirin yanında çalışmak için oldukça tutarsız olabilir, farkındasınız, değil mi?”

“Evet, efendim.”

“Miss Danielle bana kontrol konusunda oldukça iyi olduğunuzu söyledi. Bana biraz da siz güçlerinizden bahseder misiniz?”

Amber hayatının en garip görüşmesinde ona sorulan en kolay, ama aslında en zor olan soruyu cevaplar:

⁴ Furtum Latince’de ‘aldatma’ anlamına gelir.

“Ben safkan bir Furtum iblisiyim ve cinsiyet, güç ya da tür fark etmeden her türlü canlının algılarını değiştirebilirim, onu aldatabilir ya da isteğime göre motive edebilirim. Güçlerim 15 yaşına bastığımda ortaya çıkmaya başladı. Okulun ilk senesinde oldukça zor zamanlar geçirdim, ama ilerleyen zamanlarda Profesör Evans ve Profesör Leti’nin de yardımlarıyla güçlerimi kontrol edebilmeyi öğrendim.”

“Peki daha önce bir vampirle karşı karşıya geldiniz mi?”

“Hayır, efendim. Hiç gelmedim.”

Hayes başını sallarken dönerek Miss Danielle’e bakar.

“Ne yapmamızı önerirsiniz?”

“Peter nasıl bir vampir, Bay Hayes?”

“Peter Gerald hiçbir zaman saldırgan olmadı. Yarımkan olduğu için Vampola’da daha hafif bir programda okudu. Safkan vampirlerin arasında hiç olmadı, o yüzden yırtıcı ya da saldırgan olmadığına yüzde yüz garanti verebilirim, ancak bir vampirin aklını karıştırmak diğer türlere göre daha kolaydır, biliyorsunuz.”

Miss Danielle başını sallarken Amber endişeli, ikisini izliyordur, usulca konuşur:

“Ben eğitimim boyunca iki tür için özel dersler gördüm efendim: vampirler ve empati iblisleri. İkisiyle de birebir yakın bir ilişkim olmadı, o yüzden biraz endişeliyim. Son sınıf olduğum için gücümü her an kontrol altında tuttuğumu söyleyebilirim, ama buradaki hiçbir öğrencinin aklı bir vampirinki kadar açık olmaz.”

“Peter eğitilmiş bir vampir Miss Fitz, herhangi bir tehdit durumunda nasıl davranacağını iyi biliyor. Bizim öncelikli kaygımız sizin güvenliğiniz. Peter gerektiğinde sizden kaçabilir, ama siz onun peşini bırakabilir misiniz?”

Amber ancak sessiz kalabilirken Hayes’in karanlık gözleri onu izler.

Amber tekrar büyük salona girer ve Nicole’ün köşesinde oturduğu sahneye doğru ilerlerken kısl saçları uçuşuyordur; genç kız Pete’in önüne geldiğinde ikisi birbirlerine gülümserler.

“Peter, bir dakikanı alabilir miyim?”

Gerçek adını duyan genç adam bir an gözlerini kısarken yanındaki Blake de işkillenmiş, tek kaşını kaldırarak Amber’a bakıp sorar:

“Babasından haber mi var?”

“Hayır.”

Blake *eh iyi o zaman* diyerek rahatlarırken Pete gülerek gitarını çıkarır ve arkadaşına vererek Amber’la beraber daha sakın bir köşeye gider. Kısl saçlı kız elini kotunun arka ceplerine sokmuş, önündeki kiremit rengi gözlere bakarken derin bir nefes alıp konuşur:

“Peter—“

“*Pete*. Bana sadece babam Peter der. Garip geliyor.”

“Pete, ben bir Furtum iblisiyim.”

Pete’in bakışları sertleşirken Amber bildiğini mırıldanarak devam eder:

“Ama oldukça iyi bir tanesiyim. Az önce Miss Danielle ve Bay Hayes’le görüştüm—“

“Hayes burada mı?”

“Evet, seni de çağıracaktık, ama önce benim sana söylememe karar verdik. İkimiz de bu hafta sonuna kadar burada sürekli bir arada olacağız.”

“Bana özellikle saldırmadığın sürece problem yok, aklımı kontrol edebiliyorum.”

“Emin misin? Bir kez kayarsam kaçabilir misin?”

“Ben kaçarım ama—“

“Ben seni bırakır mıyım? Evet, biliyorum. Daha önce kimseye takılı kalmadım, ama bu seferki biraz şey gibi olabilir...”

“Uyuşturucu gibi.”

Amber dudaklarını kapatarak susarken Pete konuşur:

“Benim zihnim tanıdığın her türden daha boş, daha geniş. Senin ele geçirmeni bekleyen boş bir toprak parçası gibi diyelim. Bir kez tadına bakarsan bırakmak istemeyebilirsin.”

“Dikkatli ol.”

“Sen de.”

Amber başını sallarken Pete gülümser, genç kız da belli belirsiz gülümserken bir an sonra durdukları yere bir madalyon uçup aralarına girdiğinde Amber kanatlı ufaklığı işaret eder.

“Sıra sende.”

Pete kağıdı okuyup başını sallar, sonra tekrar kızıl genç kıza bakarak sorar:

“Yönetim binası nerede?”

“Madalyon seni götürür. Konuklarımıza eşlik edecek kadar kibarlar.”

Pete bembeyaz dişleri yüzünü aydınlatarak gülümserken Amber bir an yutkunarak bir adım geri çekilir, genç vampirin ifadesi tekrar düzelirken hafifçe özür dileyerek madalyonla beraber uzaklaşır; onun ardında kalan Amber hemen yanındaki koltukların birine çökerken başını arkaya yaslayarak bir süre gözlerini kapatır ve sabahtan beri zonklayan başının sesini dinler...

“Ben vampirlerin çocukları olmaz sanıyordum.”

“Hangi yüzyılda yaşıyorsun sen Nathan?”

Nathan yanındaki Shia’nın kafasına bir tane geçirirken yemek masasında yanlarında oturan Megan’a yanaşır.

“Hangisi vampir, gösterebilirsen.”

Megan masmavi gözleriyle şöyle bir yemek salonunu inceler ve sol tarafta gördüğü siyah saçlı vampire başıyla işaret ederken Nathan o tarafa bakar, bir anda Pete’in kızgın bakışları o masaya dönerken Nathan irkilir, ama bakışlar ona değil, yanındaki Megan elini kaldırarak hafifçe özür dilerken Pete gözlerini devirerek önüne döner.

“Ne yaptın?!”

“Aklını okumaya çalıştım, hissetti.”

Nathan’dan bir anlama sesi çıkarken Shia masanın üzerine eğilerek dehşetle Sukıran’ın kızına bakar.

“Yapma bir daha öyle bir saçmalık!? Manyak mısın sen?!”

“Ben de okumaya çalıştım, bir şey olmaz—“

“Kenda?!”

Kenda tepsiyle beraber masaya otururken gülümsüyordur, onun ardından Lucas da gelip Sukıran çocukları üçlüsünü tamamlarken Shia derhal ona sorar:

“Sen de denedin mi?”

“Neyi denedim mi?”
“Vampir’in aklını okumayı.”
“İşim olmaz...”

Shia arkadaşını alkışlarken hemen sonra Megan’ı kardeşine şikayet eder:

“Megan da okumaya çalışmış, bir şey söyle.”
“Bir şey olmaz.”

Nathan gülerken Shia onun omzunu yumruklar ama Nathan aldırmadan konuşur:

“Amber korkudan tir tir titriyor siz gayet çayırlarda dolaşmaya çıkmış çoban gibi girip çıkıyor musun Vampir’in aklına?”
“Bizim akıl okumamızla Amber’ın okuması farklı. Şöyle düşün: tabaktaki pastayı görüyor musun?”
“Evet?”
“Sen bir dilim taptaze çikolatalı kek görünce ağzın nasıl sulanıyor, onu nasıl iki lokmada yutayım diye düşünüyorsan Amber da bir vampirin aklına girince onu düşünüyor. Furtum iblisleri akıl okumakla kalmazlar, onlar o akıl kontrol etmek isterler, boşuna adları *aldatma* iblisi değil. Zaten her iblis önüne geldiği gibi akıl okuyabilseydi asıl okuyucular işsiz kalırdı.”

Nathan neden iblisler dersinin en zayıf dersi olduğunu şimdi daha iyi anlamış, kafasındaki devreler dönmeye devam ederken Kenda tabağındaki eti kibarca kesiyor, konuşur:

“Ve Vampir’in aklı o kadar düzenli, o kadar *‘al beni!’* diye bağırıyor ki... Senin için özellikle dekore edilmiş ve her şeyi düşünülmüş bir gardrop gibi. Elini atınca ne bulacağını biliyorsun, çünkü vampirler kendilerini başka türlü kontrol edemezler. İnsanlık güdülerini ve anılarıyla vampirliğin getirdiği o şiddet bir arada duramıyor. Amber bir kez Pete’in aklını görürse o etiketlenmiş çekmecelerin hepsini açıp içindekileri dağıtmak ister. İşte o zaman...”

Masadakiler bir an sessiz kalırken Megan gülümseyerek mırıldanır:

“Aslında çok çekici bir şey...”

Kenda da bilmiş bilmiş gülümserken masadaki beyler rahatsızca öksürerek okul futbol takımının haftaya yapılacak maçından bahsetmeye başlarlar ve o yırtıcı çekiciliğin üzerine bir kamyon kum atıp ayaklarıyla bastırırlar.

Meryl Streep – Mamma Mia!

*Just one look and I can hear a bell ring
One more look and I forget everything*

Pazartesi

Okulun her köşesinde Miss Danielle’in şarkıları artık resmi olarak çalmaya başlamışken ders sonrası Cuma günü için sahne ayarlamaları yapan Amber da bir taraftan şarkıya dans ediyor, diğer yandan sahne ışıklarını ayarlıyordu.

“Sol tarafı biraz daha çekelim!”

Amber ışıkları ayarlayanlara bağırıyorken bir türlü spotlar düzgün durmuyordu, genç kız koşturarak sahnenin yanındaki demir merdivenlerden yukarı tırmanır ve görevlilerin tuttuğu halatlardan birini kapıp kendisi çekerken işte böyle olacağını bağırır. O sırada salonun kapıları açılıp Madame Larocque ve Pete

içeri girerken halatla merdivenlerden sarkıp yere atlayan Amber'ı gördüklerinde Madame Larocque kaşlarını kaldırır, Pete sırtırken Amber saçlarını suratından iterek sahneden atlar.

"*Bienvenue*⁵, Madame Larocque."

"*Merci, mon cher*⁶. Ne yapıyordun orada öyle?"

"Spotları düzeltiyorduk çok önemli bir şey değil. Oturmak ister misiniz, buyrun..."

Amber güzel kadına yolu gösterirken Victoria onu ve Pete'i bırakarak koltukların yerine sahneye ilerler ve yandaki basamaklardan yukarı çıkar; sahnenin tam ortasından dönerek seyircilerin oturduğu yerlere bakarken gülümser.

"Oldukça geniş, yüksekliği uygun. Işıkları görebilir miyim?"

Amber arkada birilerini elini sallar ve derhal ışıklar kapanıp spotlar Victora'nın üzerinde parlar. Sarışın kadın pırıl pırıl gülümseyerek başını sallarken spotlar kapanır ve ışıklar tekrar açılır, güzel profesör basamaklardan tekrar inerken sorar:

"Hepsiyle sen mi ilgileniyorsun Amber?"

"Alt sınıflardan bir ekibim de var, ama başkan benim efendim, evet."

"*Trés bien*⁷..."

"*Merci beaucoup*⁸, Madame."

Victoria ince topukları üzerinde tekrar ikisinin yanına geldiğinde Pete'e dönerek gülümser.

"Senin zıplayıp hoplaman için yeteri kadar alan var Pete."

"Bu sefer o kadar zıplayıp hoplamayacağım sanırım, efendim."

"Ah, eminim öyledir—"

"HALAT!"

Amber bir anda boşalan halat için atılamadan Pete fark etmiş, vampir hızıyla bir anda sahnede belirip az önce Amber'ın tuttuğu halatı tüm gücüyle çekerken spotların yukarda tavana yapışmasının sesi duyulur, genç adam hafifçe yüzünü buruştururken Amber gülümser.

"Yere düşüp bin parçaya ayrılımlarından iyidir. Sağol, Pete."

"Rica ederim..."

Genç adam başını kaldırıp yukardakilerin kontrolü alıp almadıklarına bakıyorken Victoria yanındaki Amber'ın koluna girer ve ikisi konuşarak uzaklaşırken hala halatı tutan Pete kızıl saçlı kızın arkasından bakar...

"İçeri gel, Pete."

Pete, Miss Danielle'in odasına girerken Hayes ayağa kalkarak genç adamın elini sıkar, Pete gülümseyerek hafifçe ona sarılırken Miss Danielle'e döndüğünde ayaktaki güzel kadının elini alıp hafifçe öperek geri verir.

"Benimle görüşmek istemişsiniz, efendim."

"Evet Pete, otur lütfen... Amber'la konuşma fırsatınız oldu mu?"

"Evet. Furtum iblisi olduğunu öğrendim."

⁵ Hoş geldiniz

⁶ Teşekkürler, tatlım.

⁷ Çok güzel...

⁸ Çok teşekkürler

Genç adamın sesi oldukça huzursuz çıkınca Miss Danielle sözü Vampola'nın müdürüne bırakır.

"İkiniz için de zor bir zaman olacak, ama ne seni tekrar Verona'ya göndermek, ne de Amber'ı projesinden alıkoymak istemiyoruz. O yüzden kendine iyi bakacağından emin olmak istedim Pete."

"O kadar yolu beni kontrol etmek için geldin, Ha – yani geldiniz, efendim?"

Hayes gülümserken başını sallar.

"Eski öğrencilerimi her zaman kontrol ederim, biliyorsun. Ayrıca oldukça özel bir durum bu."

"Amber seneye Verona'ya gelirse o zaman ne olacak?"

"Öyle bir durum olursa Akademi gerekli önlemleri alıp ders program ve aktivitelerinizi ona göre ayarlayacaktır. Ama şimdilik ikiniz de mesafenizi kendiniz ayarlamalısınız. Rahat olabilecek misin?"

"Elimden geleni yapacağım."

Miss Danielle başını sallıyorken Hayes sanki tatmin olmamış, hafifçe gözlerini kısarak karşısındaki vampire bakarken Pete yutkunur, Hayes yakalamış, gülümserken konuşur:

"Bu bir seferlik deneyip bırakılacak bir şey değil Pete."

"Biliyorum."

"Ama istiyorsun, görüyorum."

Miss Danielle kaşlarını çatmış, sesini çıkarmadan iki vampirin konuşmasını izliyorken Hayes devam eder:

"Furtrum'un gücü çok tehlikelidir, ama bir o kadar da tatlıdır, biliyorum. Bir anda sanki birisi seni kaldırıp binlerce merdiveni uçarak çıkartmış gibi olursun. Bütün yük, kısıtlamalar, kendini kontrol etme zorunluluğu kalkar, hafiflersin..."

"Bunları bilmemin bana ne faydası oluyor?"

Hayes gülerken Pete tek kaşını kaldırarak onu babasından sonra en iyi tanıyan adama bakar.

"Kötülüklerinden bahsetsek de benim de hevesim kırılrsa nasıl olur?"

"En kötü şey nedir zaten biliyorsun."

"Tekrar duymalıyım."

"Aklını kaybedip çok başarılı bir müzisyenken bir sebze olursun Pete. Çilek kızılı saçlar için kendini feda eder misin?"

Pete derin bir nefes alarak dikkatini Miss Danielle'e çevirerek konuşur:

"Endişeniz olmasın Miss Danielle, intihar etmeye eğilimli değilim –"

"Aslında öylesin –"

“Hayes!”

“Bay Gerald, saygı sınırlarını aşmayalım.”

Pete burada asıl lider olan kadının sesiyle susarken Miss Danielle, Hayes’e bakar.

“Peter’in intihar eğilimleri var mı Bay Hayes?”

“Pete Vampola’ya geldiği ilk sene kendini safkan yurtlarında gecenin bir yarısı kanı çekilmiş bir şekilde bulmaya alışkındır Miss Danielle. Onun dışında başka iblisleri denemediğine garanti verebilirim.”

Miss Danielle’in bakışları alev alarak diğer taraftaki genç vampire dönerken Pete kaskatı kesilmiş, önündeki saldırgan müdüre bakıyordur, Miss Danielle konuşur:

“Size gelen zarar benim öğrencimin geleceğine malolur Bay Gerald. Burada kalacağınız beş gün içinde Amber Fitz için herhangi bir tehlike oluştursanız sonuçlarına katlanırsınız. Umarım beni anladınız.”

“Efendim, inanın öyle bir niyetim ya da planım yok, lütfen yanlış anlamayın.”

“Benim anlayış biçimim üzerinde bir etkiniz olamaz Bay Gerald. Lütfen adımlarınıza dikkat edin ve huzurlu birkaç gün geçirin. Gidebilirsiniz.”

Pete yutkunarak Hayes’e bakarken deneyimli vampir başını sallar:

“Korku bazen güvenden daha koruyucudur Pete. Miss Danielle’in sözlerini aklından çıkarma.”

Siyah saçlı genç vampir neredeyse kırmızı olmuş gözlerini bir an kapatır, sonra kendini toparlayarak ayağa kalkar ve ikisine de iyi günler dileyerek odadan çıkarken çilek kızılı saçları düşünmemeye çalışarak asansörlere gider...

Sah

Amber kahvaltı tepsisiyle gelip masaya çökerken Madeline kendi zımbırtılarını biraz kenara çeker ve yanındaki kızıl bombayı izlerken Amber tostunu alıp sertçe bir lokma koparır ve sanki tost değil de etraftaki masalardan dik dik ona bakanları eziyormuş gibi çiğnerken Madeline onun koluna dokunur.

“İyi misin—“

“İyiym, kahveni alıyorum.”

Madeline ellerini çekerek koyu kahvesinin alınmasına izin verirken Amber ondan da büyük bir yudum alır, ama sonra çok sıcak olduğunu anlayıp ağzını yakarken feryat ederek fincanı da tost da bırakır.

“Yiyemiyorum, içemiyorum! Ne yapıyorum ben?!”

Madeline dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını çatarken Amber saçlarını savurarak ona bakan masaların birinde Pete’le göz göze gelir, sonra dönerek önüne bakar ve hunharca bir kenara attığı tost alıp birkaç tane de peçete çekip çıkarken Madeline masaya dökülen kahveyi siliyordur, Carrie sorar:

“Her sabah böyle mi olacak?”

Amber'ın bütün gece uyumadan sağa sola dönüşünden yakinen haberdar olan Megan cevaplar:

"Bütün gece uyumadı. Sanki kendini rahat bırakıp uykuya dalarsa gidip Vampir'in aklına gireceğinden korkuyor."

"Öyle bir şey olmaz, değil mi?"

"Benim rüyalarım girmişliği var, bilemiyorum."

Carrie endişeyle önündeki zeytinleri çatalının ucuyla ittirirken Megan onun kolunu hafifçe sıkarak gülümser.

"Amber iyi olur, merak etme sen. Bugün provan var mı?"

Carrie isteksizce başını sallarken Megan onun saçlarını düzeltir, sonra Madeline'e bir bakış atarken Leydi Deveraux dikkat dağıtacak bir şey arıyordu ve aradığı şey kapıdan girer.

"William geliyor, hadi oyun oynayalım."

Megan sırtıırken Carrie de merakla arkasına döner ve yarı yolda birbirlerinin yolunu kesen William ve Mace'i görürken bir an sonra Madeline, Lord Bouchard'a seslendiğinde Mace kasılır, William gülümseyerek o tarafa giderken Carrie gülerken önüne döner:

"Biraz gaddar olmadı mı?"

"Mace benim yanıma otursun ve William ikimizi görürse o zaman gaddar zamanlar başlar, bırakın böyle kalsın. Cuma'ya kadar—"

"Günaydın bayanlar."

Her koldan *Günaydın William*'lar duyulurken yakışıklı genç adam oturarak Madeline'e gece iyi uyuyup uyumadığını sorar, Lady Deveraux güler yüzüyle cevaplarırken Mace tepsisini Dante'nin yanına çarparak kendi masasına oturur.

"Günaydın."

"Gün senin sesini duydu soldu gitti, ne bu hal?"

Mace başıyla sertçe arkayı işaret eder, Dante dönüp bakar ve Lord ile Lady'i yanyana görürken sırtır.

"Pek yakışmışlar, pek!"

"Boğazını keserim, sonra kanını da Vampir'e hediye ederim."

Dante gülerken önüne dönerken Mace elini Patrick'e sallayarak tuzu ister; tuz uzatılırken Patrick sorar:

"O vampir işi ne olacak merak ediyorum."

"Amber bütün hırsını bizden alıp bir hafta hepimiz amuda yürütmezse güzel olacak."

Patrick o kadar emin olmamalarını söylerken Dante portakal suyundan bir yudum alıp yutarak konuşur:

"Ben gönüllü olabilirim. Nasılsa genetik olarak bir Calis'in zihni çelik gibidir. Ruh özümüz kuvvetli."

Dante masadakilere göz kırparak kız düşürme fırsatını kutlarken Mace onun ekmeğini çalıyordu, omzundan ittirerek kahvaltısına dönmesini söyler ve ekler:

"Amber sana bir beden büyük gelir, git yaşlıtlarınla oyna."

"Yaşıtlarımla oynamama izin verseler oynayacağım. Carrie'ye yaklaşmam yasak."

"Sophia'yla koklaş. Yapmadığın şey değil."

"Sophia benim aklımı dağıtmak için benimle oynamaz. O isterse oynasılır, öğrenemediniz."

Mace çok özür dilerken Benjamin manalı bir şekilde öksürür.

“Oynaşma muhabbetlerini bıraksak.”

“Neden?”

“Taylor ve Adia geliyor.”

Muhabbet derhal değişirken kızlar gülümseyerek onlara ayrılan yerlere oturur, kahvaltı devam eder...

“Sen şunları al, ben ikinci postayı getireceğim.”

İkinci sınıflardan biri Amber’ın verdiği kabloları koluna takıp giderken Amber saçındaki lastiği çıkarıp kızlarını tekrar toplayarak yürüyordur, o anda köşeden dönen Pete’e çarptığında ateşe dokunmuş gibi geri çekilir.

“Gelirken geliyorum diye bağır!”

İkisi de bir an öylece kalırken Pete başını sallar, sonra bir şey demeden uzaklaşırken Amber kollarını indirerek gözlerini devirir ve kendi kendine konuşarak kulise girerken Blake onu görünce elindeki mikrofonla beraber derhal onun yanına atlar.

“Amber, naber?”

“İyilik Blake, senden?”

“Hepimizi öldürmeyeceksin, değil mi?”

Amber gülerek başını iki yana sallarken Blake eliyle arkasındaki Leona’ya da işaret eder, esmer kız da onlara katılıp birlikte yürürken sorar:

“Yardım edebileceğimiz bir şey varsa söyle lütfen Amber.”

“Teşekkürler, olursa söylerim.”

“Pete’i uzak tutmamızı istersen bir işaretin yeter, derhal kolumun altına alır giderim.”

“Sağol Blake, gerçekten. Öyle bir şey olursa ilk size gelirim.”

Blake ona göz kırparak genç kızı işlerine gitmesi için bırakırken Amber gidince Leona ve Blake yalnız kalırlar, yeşil gözlü esmer kız sorar:

“Ne kadar dayanır?”

“Ben Perşembe öğlen diyorum.”

“Bana yarın gece gibi geliyor.”

“Pete’e kalsa şimdi ve hemen olacak, ama Stevens onu korkutmuş.”

“Ki korkması gerekiyor, ciddi bir şey bu Blake.”

“Ve biz iddiaya giriyoruz.”

“Umarım ikimiz de kaybederiz.”

Blake ve Leona el sıkışarak farklı yönlere giderken Blake sonra dönerek Leona’nın gittiği yere gider...

Çarşamba

Jaden elindeki sandviç ve meyve suyuyla provaların olduğu salona girer ve bir köşeye çökmüş, önündeki küçük ampülleri renklerine göre ayıran Amber’ın tarafına giderken elindekileri sallar.

“Akşam yemeği servisi!”

Üçüncü sınıflardan üç beş kafa o tarafa dönerken Jaden onlara olmadığını, önlerine dönmelerini söyler ve Amber’ın önünde yere çökerken kızıl saçlı kız yeşil bakışlarını kurbağaların abisine kaldırır.

“İkramiye sana mı çıktı?”

“Benden habersiz iş yürümez, biliyorsun. Tavuklu sandviç getirdim, bir de şeftali suyu.”

Amber teşekkür ederek alır ve ampülleri bırakıp yemeğini açarken Jaden onun bıraktığı işe devam ederek küçük kırmızı bir ampülü kırmızı kutusuna atar.

“Nasıl gidiyor?”

“İyi gidiyor, herkesin provaları çok güzel. Cuma günü kalabalık delirecek.”

“Seninkinin provası nasıl?”

Amber delikanlıya bir bakış atarken Jaden sırtır.

“Lafın gelişi *seninki*, iyi tamam, Vampir’in provası nasıl?”

“Onu daha görmedim. Ben dersteyken yapıyormuş, arkadaşları öylesi daha iyi diyor.”

“Mantıklı.”

Yeşil bir ampul de diğer arkadaşlarına kavuşurken Amber şeftali suyundan bir yudum çeker ve etrafına bakınarak sandviçini yerken Jaden onu izliyordur, gülümser.

“Gerçekten o kadar zor mu?”

Amber başını sallarken bir lokma daha alır ve konuşmadan oturmaya devam ederken Jaden onun günlük aktivitelerini ne kadar sınırladığının farkında, tekrar ampüllere dönerek konuşur:

“Daha çok ne yapmak istiyorsun mesela?”

Delikanlı kalçasına hafif bir tekme yediğinde güler.

“Merak ediyorum! Genel kültür bunlar!”

“Ben sana genel bir kültür vereceğim şimdi yumruklarımla.”

“Seneye sen de Verona’ya gidersen mesela, o zaman ne olacak?”

“O zaman bir yolu bulunur. Ayrı programlar, aktiviteler, vesaire. Türlerin ayrımı aynı okulda olunca daha kolay oluyor. Burada ayrılma şansımız yok.”

“Bir kerecik girip baksan—“

“Olmaz.”

“Birinci sınıfta hiçbirimizi öldürmemiştin...”

Amber elindeki sandviçi sağa sola eğerek ısıracak güzel bir yer ararken mırıldanır:

“O zaman daha küçüktüm ve zaten gördüğüm şeyden korkup kaçıyordum. Şimdi gördüğüm şeyi seversem *yandık*. Bu senin kızlara göz süzüp bir öpücük koparan sihirli cazibene benzemez.”

“Ben o işi bıraktım, lütfen.”

Amber gülerek başını sallarken Jaden son mavi ampülü de atıp kutunun kapağını kapatır. Amber onu görünce üzüntüyle inerken Jaden kutuyu tekrar açar.

“Ne oldu?!”

“Yapacak işim yokken onlar aklımı dağıtıyordu, sen bitirdin.”

Jaden o zaman geri dağıtalım diye boşaltacakken Amber hayır diyerek atılır ve dirseğiyle kutuyu kapatırken Jaden onun kolunu çekip sandviçinden bir ısırık alır, sonra ayağa kalkarken yerdeki kızıl da başını arkaya atmış, ona bakıyordur, sorar:

“Vampir bana bir şey yaparsa gelip döver misin?”

“Sen Vampir’e bir şey yaparsan seni kim dövecek?”

Amber dudağını bükerek yalancıktan ağlarken Jaden gülerek onu alnından ittirir sonra sahneden aşağı atlayarak çıkışa giderken dördüncü sınıftan kızların iç çekişleri duyulur, ama delikanlı aldırımıyorken kapı arkasından kapandığında Amber ayaklarını sahnenin kenarından sallandırarak sandviçini yemeye devam eder...

Fall Out Boy - This Ain't A Scene It's An Arms Race

“VE BASIN MENSUPLARI PROVALARI İZLEMeye GELİR!”

Nicole kapıları iki yana ittirerek salona girerken Veronica da fotoğraf makinesiyle uğraşarak onu takip ediyordur, deneme için bir iki poz çekerken Amber sahneden onlara el sallar.

“Sizi bekliyorduk—“
“Vampir nerede?”

Amber’ın ifadesi donarken aranan Vampir sahnenin önünde yere çökmüş, kucağındaki gitarıyla elini kaldırı; Amber dikildiği yerden oraya eğilirken saçları yüzünün iki yanından aşağı akıyordur, sorar:

“Sen orada mıydın?”

Pete başını kaldırarak ona gülümserken Amber derhal geri çekilerek işine döner. Nicole fotoğrafçısıyla birlikte Vampir’in yanına gelip otururken elini uzatır.

“Nicole Blaisdale. *Kanatlar Altında* dergisi editörü.”
“Pete Gerald, Vampir.”

Nicole çok iyi anlayacaklarını söyleyerek not defterini açar ve ilk sorusunu sorar:

“Pekala, Pete, Vampola’da günler nasıl geçiyordu, biraz anlatır mısınız?”
“Kanlı, bıçaklı ve yine kanlı. Ama yemekler güzeldi.”

Nicole *aynen* geçirirken Pete onun yazdıklarına bakıyor, sıradaki soruyu bekliyordur, çok uzun sürmeden istediğini alır.

“Kız arkadaşın var mı Pete?”
“Vardı, ama bir gece yanlışlıkla öldürdüm.”

Sarışın kız kalemi kağıdın üzerine bastırarak ona bir bakış atarken Pete güler.

“Tamam, bunu yazma. Hayır, yok—“
“Onun sevgilisi benim!”

Blake sahneden kafasını aşağı sarkıtıp öpücük atmaya başlarken Pete elini sallayarak onu kovalar. Nicole başını kaldırarak sarışın şebeğe bakarken gülümser.

“Verona’da hangi bölümdesin?”
“Eski Dünya Klasik Müzikleri bölümündeyim.”
“Gitar?”
“Bu sene için bitirme projem. Seçtiğim bir klasiği rock müziğe uyarlıyorum.”

Nicole bunları da not alırken sorar:

“Amber Fitz’le aranız nasıl?”

Blake yukardan gevrek gevrek gülerken Veronica onun bir fotoğrafını çekince susarak kaçır, Pete soruyu cevaplar:

“Biraz gerginiz, malum.”

“Amber senin beynine girebilseydi ne yapmasını isterdin?”

Sahnenin üstünde biri ayağını yere vurarak uyarı sinyalleri verirken Nicole elini sallayarak boşvermesini söyler ve cevabı bekler; Pete gülümseyerek cevaplar:

“Düşünmemeye çalışıyorum.”

“Ama artık düşüneneceksin, hemen ilk aklına gelen bir şeyi söyle.”

“O tip şeyleri okul dergisine yazmaya izin var mı?”

Nicole kahkahayı basarken Amber son bir kez ayağını yere vurup gittiğini bağırır ve uzaklaşır. Pete sırtırken Veronica mırıldanır:

“Amber gerçekten zor zamanlar geçiriyor, dalga geçmesek olmaz mı?”

“Dalga geçmiyordum.”

Sarışın fotoğrafçı put kesilirken Pete’in koyu kısl gözleri izliyordur, genç adam konuşur:

“Yapabileceği en masum şey o olur. Ben üstünlük kazanabilirim ve kurtulma şansımız daha yüksek olur.”

Veronica hala sesini çıkarmıyorken Nicole kaleminin başını çenesine yaslamış, mırıldanır:

“Bunu yazamam sanırım, ama bilmemiz iyi oldu. Acil çıkış olarak kullanılabilir—“

“Nicole!”

“Ne var Veronica?! Delirip sebzeğe dönmekten iyidir.”

Pete sesini çıkarmıyorken az önce gidiyorum diyen kısl yarı yolda kalakalmış, boşluğı izliyordur...

Perşembe

Blake kahvaltı tepsisiyle restoranda masasına doğru gidiyorken güzel güzel kıslar önünden geçiyor, gülücükler uçuşuyordur. Sarışın genç adam Leona’yla Pete’in arasına geçip otururken yanındaki esmer güzelliğe döner.

“Kaybettin.”

“Sen de daha kazanmadın.”

Pete eğilerek ikisine bakarken Leona ona göz kırpar.

“Yok bir şey.”

“Umarım yoktur—“

O sırada bir anda restoranın kapıları açılır ve Amber’ın önünden Dante uluyarak içeri girerken kısl kısl başını tutuyordur; onların arkasından diğer kurbağalar da birer ikişer dökülüyorken Sophia Dante’nin arkasından koşarak kendini kurt sana delikanlıyı alarak kollarından çekıştiriyordur.

“Tamam! Gel bana ulu!”

Dante derinden bir kez daha ulurken Sophia arkadaki Amber’a bakarak yüzünü buruşturur.

“Gerçekten aklında kurt olup ulumak mı var bunun?!”
“Bilmiyorum, başım ağrıyor!”

Dante bir kez daha uluyunca Sophia elini onun ağzına kapatır ve sarı kafayı çekip göğüslerine kapatırken Dante onun beline tutunup biraz olsun susar. Amber başını tutarak dışarı çıkarken kurbağaların bir kısmı da onunla beraber çıkar, Sophia göğsüne bastırıldığı kurtu yemek yemeye götürürken Pete onları izliyor, iç çekerek önüne döner...

Amber kuliste yere bıraktığı çantasını alıp başından geçirirken gece geç saate kadar çalışmış ekibe iyi geceler dileyerek sahneye çıkıp merdivenlerden iner; gözleri Pete’i arıyorken genç adam bu akşam ortalarda görünmemiştir. Amber sabahki sahneye onun da seyirci olduğunu tahmin ediyor, minnetle dolarak yürür ve kapıdan çıkarken hemen dışarda bekleyen Pete’i gördüğünde geriler.

Kızıl kız sanki bir an için kendin bırakmış, onu görmeyeceğine eminken şimdi bir anda karşısına çıkınca bütün zırhını bıraktığı yerden geri almaya çalışıyor, ama tuttuğu her şey elinden birer birer düşüyorken Pete omzuna astığı gitarı çıkarıp yere bırakır ve usulca konuşur:

“Sakin ol Amber—“
“Sen burada değildin...”
“Blake sen gidince beni arayacaktı, arka kapıdan çıktın sanmış...”

Amber yutkunur sonra derin bir nefes alarak havayı koklarken gözlerini kapatır, o anda Vampir’in hırıldaması duyulurken Amber hızla gözlerini açar, çapraz astığı çantasını başından çıkarıp tek seferde bir köşeye atarken Vampir artık dönüş olmadığını biliyor öfkeyle hırıldayarak arkasını döndüğü gibi geniş bahçeye doğru koşmaya başlar, Furtum da arkasından fırlar...

Rihanna – Disturbia

*It's a thief in the night to come and grab you
It can creep up inside you and consume you
A disease of the mind it can control you
It's too close for comfort.*

Bütün Melekler Okulu sıcak odalarında uykuya hazırlanıyorken bahçede nefessizce koşturan ikiliyi kimse görmüyordur...

Pete tüm gücüyle bir yere kaçmaya çalışıyorken bacakları yeteri kadar hızlı değil, arkasındaki Amber ona yavaşlamasını söylüyordur ve genç kızın sesini Vampir’den başka kimse duymuyorken çilek kızılı saçlarıyla zeki iblis gülümser...

Vampir hızlı adımları arasında sendeleyerek ellerini ıslak çimlere bastırır ve hemen ardından dengesini bulup hırıldayarak tekrar koşmaya başlarken Amber da onun ardından koşturuyor, sesini duyurma kaygısı olmadan konuşur:

“Kaçacak yerin yok.”
“Amber! Sakin ol!”

Amber başını iki yana sallayarak koşmaya devam ederken Pete bir an olduğu yerde durur ve arkasını dönerek hızla üzerine saldıran kıızı tutar, ikisi beraber çimlere düşerken Amber onun üzerinde, nefes nefese, Vampir’i omuzlarından yere bastırmış, yutkunur. Pete onun kendini toparlamaya çalıştığını

görüyor, ama başarıp başaramayacağından emin değilken dişlerini sıkarak boğazından çıkan hırıldamayı geri itip konuşur:

“Amber, yapmak zorunda değilsin. Kalk üzerimden—“
“Bomboşsun, nasıl bu kadar bomboşsun?”

Amber hayranlıkla ellerini siyah saçlı Vampir’in saçlarından geçirir ve sanki düşüncelerini tutuyormuş gibi sıkarken Pete hırıldar.

“Anlaşıldı, zarar vermeden çekilmeyeceksin—“
“Bana bir şey yapamazsın *Pete...*”
“Pete yapamaz, ama ben yaparım.”

Vampir’in sivri dişleri görünürken genç adam üzerindeki kızın paltosunu iki yana çekip omuzlarından sıyırır ve göz açıp kapayıncaya kadar onu altına alıp eğilerek omzunun hemen altından kolunu ısırırken Amber acıyla gözlerini kapatır.

Vampir onun kanını emiyorken Amber onu bırakmasını söyler, ama kan içen vampirin hayvansı zihni ondan daha güçlü, bırakmıyorken Amber yavaş yavaş pes ediyordur, gözlerinden yaşlar süzülürken kızıl saçlı masum kız yalvarır:

“Pete, lütfen, canım yanıyor...”

Pete onun sesini duyduğu anda şakağına bastıran ellerin geri çekildiğini hissetmiş, dişlerini çekerek kanlı dudaklarını yalarken kendini sol tarafa atar. Amber ağlayarak kanayan kolunu tutuyorken doğrulur ve parmaklarına bulaşan kırmızılığa bakarken Pete hemen önünde bitmiş, ceketinin koluyla ağzını silerek Amber’ın kolunu tutar.

“Revire gidelim—“
“Özür dilerim—“
“Hayır, hayır gerek yok, hadi kalk...”

Pete onu kollarının altından tutarak kaldırır ve sonra kucağına alıp bacaklarının altından tutarken Amber kolunun acısından başka bir şey düşünemiyor, bir an sonra uçarcasına uzaklaştıklarını hissettiğinde gözlerini kapatır ve Pete’in boynuna tutunur...

“Pete, dur...”

Pete aldırıyor, ama nereye koşacağını da tam bilemeden koşuyorken Amber onun boynunu sıkar.

“Peter! Dur!”

Vampir derhal dururken Amber gözlerini açarak başını kaldırır ve ona bakar.

“Revire gidersek rapor tutarlar, başımız derde girer—“
“Canın yanıyor.”
“Atar damarımdan ısırmadın, geçer...”

Pete sessiz kalırken Amber farkında değil, ama onun ensesindeki saçlarla oynuyor, mırıldanır:

“Odamda yarayı temizleyip sararım.”
“Emin misin?”

Genç kız başını sallarken Pete onun yüzünü izliyor, biraz sonra eğilerek dudaklarını örterken Amber başını geri bırakarak gözlerini kapatır.

Vampir kollarındaki zehirli kızı öperken Amber yarı uykuda, onun başına tutunur, biraz sonra Pete saçlarının çekildiğini hissettiğinde geri çekilir, Amber da gözlerini açarak elini indirirken genç adam onun bacaklarını bırakıp yere indirir. Amber hafifçe sendeleyerek tekrar doğrulurken Pete onu sımsıkı tutarak kendine yaslar.

“Ayakta bile duramıyorsun—“

“Isırmanla alakası yok, kendi kendime yaptım, aklım karışık...”

“Odanın nerede olduğunu söyle.”

“Kendim giderim, gerçekten—“

“Hayır—“

“Pete bir kez daha saldırırsam bu sefer nereden ısıracaksın?”

Genç adam bir şey söylemeden başını iki yana sallarken Amber onun ne demek olduğunu bilmiyor, ama tahmin edecek kadar güçlü de değil, ona sarılırken Pete genç kızı tekrar kucaklayarak kaldırır ve kulağına mırıldanan *Pierce*’la yolunu bulur...

“Binaya kucağında giremem.”

Pete onu yere indirirken Amber kapıyı iterek içeri girer, Pete de onu takip ederken genç kız arkasını dönerek elini onun göğsüne bastırarak durdurur.

“Her an ayılabilirim.”

Pete anladığını mırıldanarak geri çekilirken Amber onu uzaklaşmasını izliyor, kalbine bir şey bastırırken uzanır ve genç adamı ceketinden çektiği anda Pete de onun dudaklarına eğilince ikisinin elleri birbirinin saçlarına girer...

“Ayıldın mı?”

“Hayır—“

Pete gülümseyerek tekrar dudaklarını onun dudaklarına bastırırken Amber ayılmaktan çok uzak, dizleri titreyerek genç adamın boynuna sarılır...

“Şimdi?”

“Daha değil...”

Amber gözlerini bile açmıyor, dudaklarıyla uzanarak Vampir’in dudaklarını bulurken merdivenlerin altındaki kuytu köşe onları saklıyordur. İblis kız ve genç vampir birbirlerine sarılıyorken Amber bacağına kaldırarak Pete’i bacaklarından kendine çeker, genç adam sağ eliyle onun bacağına kavrayıp kendini genç kıza bastırırken Amber başını geri çekerek duvara yaslar ve nefes nefese göğsü inip kalkarken Pete de çekilmesi gerektiğini biliyor, ama önce eğilerek iblis kızın boynunu öper, sonra bacağına bırakarak geri çekilirken aralarında güvenli bir mesafe olduğunda bakışları buluşur, Pete sorar:

“Ayıldın mı?”

“Birazdan... Sen gidince...”

Pete başını sallar, baş parmağının ucuyla hafifçe dudaklarını kenarını siler ve sonra dönüp binadan çıkarken Amber gözlerini kapatıp gülümseyerek duvardan süzülüp yere oturur...

Cuma

Akademi seçmelerinde ve gün boyu sürececek kariyer fuarında görevli olan 4. ve 5. sınıf melekler bugün derslerinden izinli, her yerde bir koşuşturma sürüyorken görkemli gösteri salonunun içinde heyecanlı adaylar, yeni öğrenciler ve gönüllü melekler binbir çeşit rüyanın peşinden koşuyordur.

Taylor ve Amber Akademi seçmeleri için hengameyi sırtlanacak iki bina başkanı olarak seçilmişken kızıl saçlı Pierce başkanı teknik işlerle cebelleşiyor, bal rengi bukleleri sırtından dökülen güzel Michiou başkanı ise topuklarının üzerinde etrafta otorite rüzgarı estiriyordur.

“Burada meleklerin geleceğinden söz ediyorum Carson! Sence bu tip kalitesiz bir baskı bu meleklerin geleceğini temsil etmek için uygun mu? Söyle lütfen, uygun mu?”

Taylor elindeki program broşürünü sallıyorken Carson dudaklarını birbirine bastırıp tek kelime etmeden programı Başkan Lyford’un elinden alıp tıpış ikinci basım için uzaklaşırken Taylor elindeki not defterine bu işin de hallolduğunu, ancak hala takip halinde olunması gerektiğini de not düşerek arka sıradaki koltuklarda tembellik yapan dördüncü sınıflara ilerler.

“Burada meleklerin geleceğinden söz ediyoruz diye kendimi helak ediyorum, sizin yaptığınız şeye bak! Kalkın, *evet hemen şimdi!*”

Bir anda bütün koltuklar boşalıp olması gereken hareket ivmesini bulurken Taylor memnuniyetle gülümser.

“Nicole hadi ama, korkma artık—“
“Korkmuyorum, biraz daha bekle!”

Liv yedinci kez *peki* diyerek fuar salonunun gözden uzak bir köşesinde Nicole ve zarfıyla beraber beklemeye devam ederken sarışın kızın yeşil gözleri *Rouge* dergisinin standında, insan kaynakları departmanından gelenlerin evrenin en seçkin öğrencileriyle el sıkışmasını izliyordur.

“Gideceğim, makalemi ve referans mektubu vereceğim, ismimi de listeye ekleyip döneceğim. Basit, sorunsuz. Formalite sadece...”

Sarışın kız bir anda yanındaki arkadaşına dönerek *değil mi?* diye sorunca Liv gülümseyerek başını sallar.

“Aynen öyle, hadi.”

“Sen ne yapacaksın? Sen de bir yere gitmiyor musun? Liv, cidden sen neden bir yere başvurumuyorsun?”

Liv gözlerini devirerek bunun şimdi konuşulacak bir konu olmadığını söyler ve Nicole’ü omuzlarından hayaline doğru çevirip birazcık iteklerken sarışın kız derin bir nefes alarak dört senedir hayalini kurduğu kariyer için *Rouge*’un standına doğru ilerler.

Yaşam arkadaşının arkasından onu izliyor, bir aksilik çıkıp da geri dönmemesini umuyorken onun yanında duran gerçek bir melek ve ikinci bir Yaşam da kimsenin gözlerine görünmeden Livana’yı izliyordur...

Yoshihisa Hirano – *Light Lights Up Light (for piano)*

“Hiçbir yere başvurumuyor çünkü hayatının ne olacağını bilmiyor. Haksız mıyım, Adrienne?”

Sarışın melek yorum yapmadan sadece dinliyorken Bella onun sessizliğinden oldum olası nefret etmiş, kollarını kavuşturarak annesini izlemeye döner.

“En azından yanımda mısın, yoksa bana karşı mısın onu söyle.”

“Ben kimsenin yanında değilim—“

“Melek olarak sormuyorum, *arkadaşım* olarak soruyorum. Kimin yanındasın?”

Adrianne derinden bir iç çekerken Bella kollarını çözerek arkadaşına döner ve usulca konuşur:

“Annemin böyle kalması için hiçbir sebep yok Adrianne. Winona babamla ikisini bir araya getirip akıllarını karıştırarak zaman kazanıyor, üstüne üstlük beni de avuttuğunu sanıyor, ama hayır. Kuralları sen de söyledin; Livana bulunup güvene alındığında Aiden da yanıdaysa testin bu kısmı bitiyordu. Winona Petra’yı bile buldu, ama benim annemle babam hala akılları bir karış havada zamanda çalınmış yerlerde benim gücümle buluşuyorlar! Onun ne kadar boşlukta olduğunu görmüyor musun?!”

Bella eliyle önünde duran Liv’i göstererek devam eder:

“Onu tekrar kendi bedenine, kendi ruh yaşına döndürdüğümde nasıl rahatlıyor, nasıl parlıyor. *O kadın* benim annem, bu genç kız değil! Livana bu genç kız değil! Bu bir ceza, perde, yalan!”

Adrianne hala sessizken Bella elini indirerek önüne döner ve annesinin güzel saçlarını izlemeye devam ederken sarışın melek sessizliğe alışıklıkları bir anda konuşur:

“Bana kimin tarafında olduğumu sorma Bella, lütfen. Eğer bir gün olur da gerçekten taraf tutarsam ve o taraf kazanamazsa kanatlarım kırılır...”

Bella boğazında bir şeyler düğümlenerek yutkunurken Adrianne güzel sesiyle konuşmaya devam eder:

“Ama içini rahatlatıcaksın hem annenin hem de senin mutluluğunu düşünen iki kişi tanıyorum. Onlar yanında oldukça bana ihtiyacın yok.”

“Benim sana her zaman ihtiyacım var!”

Bella dönerek Adrianne’e sarılırken sarışın melek de gülümseyerek onu tutar. Yaşam’ın kızı artık birilerine hoşça kal demek yerine onlarla buluşmak istiyor, böyle saçma sapan oyunlar bıktığını anlatmaya çalışıyordu.

“Taraf tutmanı falan istemiyorum, yanımda ol, arkadaşım ol yeter.”

“Bir gün beni kovarsan hatırlatırım, bir anda boynuma atlamıştın derim.”

“Kovabilme eşiğini geçeli yıllar oldu, yok öyle bir şey.”

Adrianne saçı çekildiğinde *hey!*lerken Bella gülümseyerek onu bırakır ve tekrar annesine dönerken annesi ve onun sarışın arkadaşı gülüşerek sarılıp yine o sarışın kızın mutluluğunu paylaşıyordu...

Adrianne, Bella’yı yine Favian’a teslim etmiş, tekrar kendi melek görevlerine dönmüşken yavaş yavaş baharın kendini gösterdiği gezegenlerin birinde bir parkta yürüyordu. Kırmızı paltonun yerini aynı renkte hafif bir şal almış, güçlü meleğin narin sarı bukleleri yanaklarına dokunarak aşağı süzülüyorken cennet rengindeki gözleri bir iki adım ilerde bir bankta oturan iki genç adamı izliyordu.

İkiliden sol tarafta oturanı bankın üzerine oturmamış, adeta tünemiş, elindeki tarçınlı kurabiyeden küçük parçalar kopararak etraflarında dolanan güvercinlere atıyorken simsiyah saçları karanlık ve oldukça düşünceli bakan gözlerinin önüne düşmüş, bembeyaz teni üzerindeki beyaz ve basit tişörtün yansımasıyla daha da soluk görünüyordu.

Beyaz tişörtlü ve siyah saçlı gencin sağında oturan, alevlerin rengini çalmış saçları ve bal rengi gözleriyle güvercinlerin yemek için nasıl birbirleriyle kavga ettiğini izleyen genç adam ise tarif edilemez

bir bilmişlikle gülümsüyor, elindeki siyah kapaklı defterin sayfalarına göz gezdirdiyorken üzerindeki siyah spor ceketi ve aynı renk pantolonuyla oldukça seçkin görünüyordur.

“Sıra güvercinlere mi geldi, Light?”

Bal rengi gözler önündeki güzel bacaklardan yükselip sarışın meleğin gözlerini bulurken Ölüm Tanrısı Light gülümser.

“Olabilir...”

Adrianne gözlerini devirirken bankta ikisinin ortasına oturarak sol yanındaki soluk benizli, siyah saçlı genç adama döner.

“Evet, buradayım, nedir söylemek istediğin şey, Lawliet?”

Genç adamın ince parmakları tarçınlı kurabiyeden küçücük bir parça daha koparıp kuşlara atarken Yaşam Tanrısı Lawliet gücüne zıt bir karanlıkla etrafı izleyen gözlerini hafifçe kısarak usul ama yükselirse kudretiyle karşısındaki titretebilecek bir sesle mırıldanır:

“Sen gelene kadar kelimelerimi toparlarım sanıyordum, ama başaramadım. Biraz daha bekleyebilir misin?”

“Ne kadar?”

“4 dakika yeterli olacak.”

Adrianne başını sallayarak önüne döner ve kuşların kafalarını sallaya sallaya etrafta dolaşıp yemek aramasını izlerken diğer yanındaki Ölüm Tanrısı sorar:

“İşler nasıl gidiyor Adrianne? Bugün kaç kişiyi kolundan çekip kurtardın?”

“123’te saymayı bıraktım. Sen kaç kişinin ismini Siyah Defter’e yazdın, Light?”

“123’te saymayı bıraktım.”

Adrianne ona bakmadan gülümserken Light elindeki defteri kapatır ve bir an sonra Siyah Defter yok olurken genç adam ellerini birleştirerek tertemiz bahar havasını içine çeker.

“Yaşamak güzel, ama ölümün de çekiciliği tartışılmaz.”

“Ben tartışabilirim.”

“Kayıp zamanların birinde görüştüğümüzde bana tekrar hatırlatırsın.”

Sarışın melek *memnuniyetle* diyerek başını sallarken Lawliet bir parça daha kurabiye atıp sonra geri kalanı tekrar pakedine sararak cebine koyar ve Adrianne’e döner.

“Bella’ya yapacağı şey için biraz daha beklemesi gerektiğini söylemelisin. Şu an Livana’ya anılarını geri vermek için uygun bir zaman değil diye düşünüyorum.”

“Bella seninle aynı fikirde değil.”

“Farkındayım, ancak sen benim fikirlerimi ona kendi dilinden açıklayabilirsen sana inanacağını—“

“Yıllardır aynı şeyi yapıyorum, biliyorsun Lawliet. İlk defa Bella herkesin arkasından bir şeyler çevirip kendi kararını uygulamayı seçiyor. Onun önüne zorla set çekecek değilim.”

“Anlıyorum.”

Lawliet sessizce önüne dönerken Adrianne göz ucuyla onu izliyor, Yaşam Tanrısı’nın kaşlarını hafifçe çatılıp yüzünde ona özgü o kafası karışık öfkenin yayıldığını görebiliyordu.

“Zamanı geldiğinde Bella’nın yolu tıkayan düğümleri açacağını sen kendin bana söyledin.”

“Bu kadar zecri tedbirler alacağını düşünmemiştim.”

Light bunun üzerine kaşlarını kaldırarak öne eğilir ve eş gücünün bakışlarını yakalarken sesindeki saklı gülümsemeyle konuşur:

“Zecri tedbirler?”

“Kesin, sert ya da şiddetli anlamında kullandım.”

“Kesin, sert ya da şiddetli kelimelerinden herhangi birini kullanabilirdin.”

“Evet, ama kullanmamayı seçtim.”

Adrianne onların iki kelime üzerinde asırlarca tartışacaklarını bilecek kadar bu tanrılara hizmet etmiş, Light’ın önüne geçerek iyice Lawliet’e döner ve sorar:

“Bella’yı bu sefer de garip bir şekilde cezalandırmayacaksınız, değil mi?”

“Biz Isabella’yı hiç cezalandırmadık.”

Adrianne bunun üzerine arkasındaki Ölüm Tanrısı’na dönerken Light devam eder:

“Başkalarının aldığı cezalardan ötürü acı duymuş olabilir, ama hiçbiri ona yönelik değildi. Bu sefer de öyle bir şey olmayacak—“

“Peki ya diğerleri?”

“Diğerlerinin Isabella’nın planından haberdar olmamaları da onları ceza kapsamından çıkarıyor.”

Adrianne memnuniyetle gülümserken onun yanındaki Lawliet hala düşünceli, elini cebine sokar, yarım kalmış kurabiyeyi çıkarır ve pakedini yavaşça sıyrarak tatlısından bir lokma alır.

Yoshihisa Hirano & Hideki Taniuchi – L’s Theme

“Sence bizi bulurlar mı?”

“Biz kendimizi göstermeden bizi bulmaları imkansız, Light. Nerede var olduğumuzu bile bilmiyorlar.”

Light memnuniyetle gülümserken Lawliet kalabalık kaldırımda aralarından yürüdükleri insanların yüzlerini inceliyor, Yaşam Tanrısı’nın onlarla aynı taşlara bastığını bilmeyen insanlar öylesine bir genç adamın yanında geçip gidiyorlarken o genç adam usulca konuşur:

“Sadece onun incinmesini istemiyorum...”

“Bu senin hastalığın oldu artık, farkındasın değil mi? *Yaşam*’ı hiç yaratmamalıydın. Bak bana; etrafta elinde siyah bir defterle ölümün gücünü taşıyan birini görebiliyor musun? Hayır. Bu yüzden ben Ölüm Tanrısı’yım ve yarattığım şeye aşık olmuyorum—“

“Ben Livana’ya aşık değilim.”

Lawliet’in kömür karası gözleri yanındaki ölümün bal rengi bakışlarını delercesine onu tehdit ediyorken Light korkmaktan çok keyiflenmiş, hafifçe gülerek bakışa karşılık kelimeleriyle yanıt verir:

“Evet, zaten o yüzden onun için Leandre’yi yarattın. Başka bir Yaşam, *senden başka bir parça*. Peki sonra ne oldu? Livana *onu* buldu. Onlardan birini... Bizim kontrolümüzde olmayanı; Ateş’i. Senin o basit kuralını, onun için yarattığın kuralı, *tek dileğini* - ‘Lütfen başkasıyla beraber olma’ - o inancını bir anda yıktı. Parçaladı. Tekrar tekrar senin varlığına lanetler yağdırdı. Onu asla elde edemezsin, L. O yüzden vazgeç ve hayatının tadını çıkar.”

“Livana ve benim hakkımdaki asılsız fikirlerini kullanıp benimle alay etmekten vazgeç. Ben ona aşık değilim—“

Light inatla ikisinin de bildiği bir gerçeği inkar eden eşine bakarak önüne geçer ve ellerini iki yana açarak onunla ters adımları atıp gerilerken konuşur:

“Livana ve sen aynı şeylersiniz!”

Lawliet sessiz kalırken Light hala geri geri yürüyor, sanki ensesinde de gözleri varmış gibi hiçbir adımı sektirmiyorken gülerek konuşmaya devam eder:

“Katlanılmaz bir şekilde inatçısın ve ben bu huyunu çok seviyorum, biliyorsun. Bütün o ‘önce Zaman’ı yaratalım, sonra Yaşam, sonra Boyut vesaire vesaire...’ karmaşasında da böyleydin. Sadece Livana olmuş olsaydı da sen tatmin olacaktın. Hatta öyle olsaydı belki kendini çoktan ona göstermiş olurdun, biz de bu oyunları oynamak zorunda kalmazdık. Ama onu kendine almaya korkacak kadar çok seviyorsun sen...”

“Kes artık.”

“Neden? Bizi duyamaz, değil mi? Bizim varlığımızdan bile haberi yok! Tek bildiği diğer zamanların tanrılarından ödünç aldığımız melekler, Gwen ya da Winona—“

“Sen neden hiç kendi gücüne eş birini yaratmadın?”

Light bir anda konuşmanın yönünün değişmesiyle ve Lawliet’in az önceki öfkesinin yerini alan saf merakının sesiyle odağını kaybederken kaşlarını çatır.

“Neden bir anda merak ettin?”

“Bana Ölüm’ü yaratmamanın sebebini hiç söylemedin, en azından *gerçek* sebebini...”

“Sebebi sensin.”

“Ben miyim?”

Light başını sallarken ikisinin de adımları yavaşlar, bir an sonra kalabalık sanki onların etrafında oluşmuş bir kalkanın yanından dolaşıyor gibi ikisine dokunmadan akmaya devam ederken zamansız evrenlerin iki tanrısı karşılıklı dururlar, Ölüm konuşur:

“Evet, sen. Sadece sen ve ben olacaktık Lawliet. Ama sonra sen başka bir evren yaratıp önceki tanrılardan bile daha iyi olacak bir ütopya yaratmak istedin. Neden? Bir hiç için...”

Yaşam Tanrısı sessiz kalırken Light onun evrenlere sığmayan ruhuyla yarışan zekasını eliyle tutabilecek kadar iyi görüyor, cevap beklemeden devam eder:

“Ona aşık oldun. Kendi yarattığına, o kıymetli bir damla yaşama. Toprak, gök, su ve ateş, hepsi tek bir ruhun içinde... Sen Livana’yı yaratıp bütün bir evreni onun ayaklarının altına sermek istediğin için Zaman’ı yarattın—“

“Sen de Boyutları yarattın. Neden? Benim yapmak istediklerime bu kadar karşıysan neden bana yardım ettin?”

“Çünkü ben ölümüm.”

“Bu o kadar basit değil.”

“Yaşamak hiçbir zaman basit değil, ama ölmek çok basit Lawliet. Ne kadar basit olduğunu biliyorsun; Siyah Defter’e bir isim yazıyorum ve bir yaşam bitiveriyor. Mutlak, sonsuz... Basit, ama göz alıcı. Yaşam nedir peki?”

Lawliet başını eğerek bir süre kaldırım taşlarının arasında açılmış küçük bir karınca yuvasını izler, sonra usulca Ölüm’ün sorusunu cevaplar:

“Yaşam *benim*.”

“Ve ben seni seviyorum, ama lütfen bu yüzden kendini tüketmekten vazgeç. Seni öldüren *ben* olmalıyım, o değil.”

Lawliet sessiz, başını kaldırıp etrafta akmaya devam eden farklı yüzlere bakarak tekrar yürümeye başlarken Ölüm de Yaşam’ı bir nefes ardından takip eder...

Britney Spears – Circus

*I feel the adrenaline moving through my veins
Spotlight on me and I'm ready to break*

All eyes on me in the center of the ring just like a circus

14:00

“Öğrencileri kendi yerlerine oturtun, localar boşalsın.”

Taylor yakasına takılı mikrofondan kapıda öğrencileri gösteri için içeri kabul eden dördüncü sınıflara hatırlatmalar yapıyorken birazdan Amber onu kolundan tuttuğu gibi kulise çeker; Taylor topuklularıyla içeri koştururken bir köşede yere oturmuş üzerindeki elbisenin buruşmasına aldırmadan boş boş yere bakan Carrie’yi gördüğünde dehşetle Amber’a bakar.

“Ne—“

“Bateristi dün gece bileğini sakatlamış.”

“Şaka yapıyorsun...”

Amber hiç şaka yapar gibi bir hal var mı diye soruyorken Carrie eteğinin ucuyla oynuyordur, o sırada Madeline elindeki askılarla kendini içeri atarken yerdeki Carrie’yi görünce askıları bir kenara atıp arkadaşına sarılır.

“Bir çaresini buluruz sen üzme kendi.”

“Kimse benim şarkıma çalışmadı ki...”

“Olsun, buluruz. Olmazsa sen söylersin davullar kendi kendine çalar...”

Köylü Güzeli’nin güzel gözleri dolmuş, sımsıkı Madeline’i tutuyorken Leydi Deveraux arkada dikilen kızlara gözleriyle bir şey yapmalarını bağıyordu. Amber ve Taylor ellerini iki yana açarak çılgın gibi ne yapacaklarını soruyorlarken arkadan sesli bir soru duyulur:

“Carrie? Neden ağlıyor?”

Herkes dönüp Blake ve yanındaki Pete’e bakarken Carrie burnunu çekerek ağlamaklı sesiyle cevaplar:

“Bateristim bileğini incitmiş, benimle başka kimse de benim şarkıma çalışmadığı için başka birini bulamıyorum. Her şey berbat oldu.”

“Seninki şu şarkı mıydı?”

Blake kenarda duran boş kutulardan birini çevirir ve yere oturup Carrie’nin şarkısını hem söyleyip hem eliyle ritm tutmaya başlayınca kızların ağızları açılır, Carrie’nin gözleri parlarken Pete gülümser.

“Kulağı iyidir. Bir duyduğunu bir daha unutmaz, ayrıca herkesin sesini taklit edebilir. Uzun...”

Blake hala şarkıyı söylüyorken diğer kutuları da çeker, bir yanda da ağızyla zil seslerini yaparken Carrie Madeline ile birlikte gülüyor, Taylor eğilip sarışın çılgın delikanlıya sarılıyorken Amber derin bir nefes alarak alındaki yalancılıktan teri silip Pete’e bir bakış atıyordu...

“Önce Akademi başkanı çıkacak, sonra Madame Larocque’un konuşması var. Ses sisteminde bir sorun olmazsa konuşmalarda bizim yapabileceğimiz bir şey yok.

Mace olmayacağını söylüyorken yaka mikrofonundan Amber'a her şeyin nasıl gittiğini sorar, Carrie krizinin atlatıldığı haberini alınca gülümserken iyi haberi Rose'a da verir.

“Carrie krizi mutlu sonla bitmiş.”

“Tanrılara şükür! Üzüntünden ben de oturup ağladım.”

“Ben bile ağladım!”

Rose gülerek delikanlının koluna girer ve ona yaslanarak tek ayağını kaldırıp dinlendirirken Jaden sahne arkasına gelmiş, bir tanecik Rose'u başka bir erkeğe sarılmış halde bulduğunda gidip Mace'i kulağından tutar.

“Utanmıyor musun?”

“Hey! Hey—o benim duyma organım!”

Jaden kulağı çevirip bırakır, sonra Rose'u yanına alırken genç kız onun çenesine hafif bir tokat atıp uzun boylu delikanlıyı üzerinden iter.

“Kimsenin canını yakmadan şövalyelik yap lütfen Jaden...”

“Aşk acıtır hayatım.”

Rose *öyle mi?* diyorken Jaden gülümser ve başını sallayıp genç kızın çenesini hafifçe tutarak dudaklarına eğilirken Mace inadına ikisinin arasını delerek ortalarından geçer.

“Ben gidip bugün gelecekleri için savaş verecek olan arkadaşlarıma yardım edeceğim. Sizi bilmem...”

Jaden onun arkasından bir tekme atarken Mace zıplayarak tekmeden kaçır ve yürümeye devam ederken Rose da gülerek onun arkasından koşturur, yarı yolda arkasını dönerek Jaden'a el sallar, sonra tekrar önüne dönüp Mace'e yetişirken Jaden onların arkasından bakıyor, gülümser...

15:45

Bella bugün Melekler Okulu öğrencilerinden biri, arka sıralarda gözden uzak bir yerde oturuyorken sahneye çıkan konuşmacılar değiştikçe genç kız etrafını kontrol ediyor, annesinin nerede olduğunu görmeye çalışıyordur. Liv ve o sarışın kız birkaç sıra önde, diğer beşinci sınıfların arasında oturuyorken Bella onun bir süre de orada olacağından emin, oturduğu yerden kalkar ve önünden geçtiği insanlardan özür dileyerek sıradan çıkarken son bir kez daha annesini içinde saklayan genç kıza bakarak gülümser ve salondan çıkar...

Amber kulisteki durumu kontrol etmek için odaları kontrol ediyorken kapısı aralık olan birinden gelen gitar seslerini duyduğunda usul adımlarla oraya ilerler, aralık kapıdan göz ucuyla içeri bakar ve Pete'in elindeki gitarı çaldığını görünce kapının koluna tutunur, o anda genç adam da elini tellere bastırarak dururken aralık kapıdan Furtum ve Vampir göz göze gelirler.

“Özür dilerim...”

Amber hızla dönerek uzaklaşırken Pete ayağa kalkmış, ama arkasından gitse bile ne yapacağını bilmiyor, hafta başında tanıştığı ve yarın ardında bırakıp gideceği kızı düşünerek tekrar oturur...

16:12

“Seçmelere resmi olarak başlamadan önce Verona Güzel Sanatlar Akademisi birincisi sınıf öğrencisi Peter Gerald'ın bizler için bir araya getirdiği sene sonu projesinden bir parça dinleyeceğiz.”

Profesör McDavis'in anonsuyla salondaki öğrenciler bir anda coşarak alkışlamaya başlayınca iri yarı adam şaşkın, Peter Gerald'ın ne zaman bu kadar ünlü olduğunu merak ediyorken gülümser, o da alkışlayarak sahneden iner ve ışıklar azalıp spotlar perdelere vururken geldiği bir haftada okulu sallayan Vampir'in gösterisi için gözler sahneye dikilir.

Aynı anda kuliste Amber kulaklığını ve mikrofonunu çıkararak sahneyi en az duyup görebileceği bir odaya girerken kapıyı kapatır, alkışlar patlar, sonra sesler yavaş yavaş sönerken çilek kızılı saçlarıyla Furtum iblisi sahneye çıkan Vampir'in nefesini ensesine hissederek...

Pachelbel – Canon in D Major (Rock Version)

Perdeler iki yana açılıp viyolonselın bas sesi duyulurken onların ardından kemanlar ve derinden gelen bir elektro gitar girer; büyük orkestranın ışıklarının ulaşmadığı bir yerde Pete'in silüeti görünüyorken seyirciler arasındaki öğrenciler müziği engellemek istemiyor, ama bir yerde de çılgık atacaklarının farkında olarak heyecanla bekliyordur.

Biraz sonra zillerle birlikte ana elektro gitarın sesi girip spotlar sahnenin ortasındaki Vampir'i aydınlatırken kalabalık hala sessiz, Pete'in tellere vuruşu usul, melodi tanıdıktır. Kalabalık ne zaman bir şeylerin yoldan çıkıp farklı bir şekilde patlayacağını merak ediyorken bir an sonra orkestranın üst basamağındaki baterinin başında bekleyen Blake ve sahnedeki Pete aynı anda en bilinen Eski Dünya klasiğinin kalıplarını kırıp salonu inleyen bir notaya basar, ışıklar parlar, kalabalık o anda bağırarak ayağa fırlarken Akademi'nin en ünlü öğrencisi gitarını konuşturuyorken Melekler de kanatlarını çırparak ona eşlik ederler...

Amber kapının ardından gelen müzik sesinin ne kadar uzakta olduğunu biliyor, ama nedense kulağına vuran bas sesi aynı anda ciğerlerinde de hissediyorken elinde olmadan güler ve kapıya tutunarak derin bir nefes alırken kontrolünün ellerinden kayıp gittiğini biliyor, korkuyla karışık karanlık bir zevkle kapının kolunu çevirir ve dışarı çıkar...

Kızıl saçlı kız kulisin basamaklarını tırmanıp perdenin hemen arkasında kırmızı kumaşlara tutunarak sahnedeki Vampir'e bakarken dün gece gördüğü o bomboş karanlık şimdi binbir renkle dolmuş, kapılardaki kilitler kalkmış, Furtum ilk defa değiştirmeden sadece o renklerin içinde olmak istiyorken dudakları aralanarak genç adamın tellere dokunan ve akıl almaz bir hızla hareket eden parmaklarını ve deli gibi uçuşan düşüncelerini izler...

Bella kalabalıktan çıktığı anda bahçede önce hızlı adımlarla yürümüş, ama gideceği yer bir türlü yeteri kadar yakın gelmiyorken Yaşam'ın kızı içindeki heyecanla bir anda koşmaya başlar. Ona yıllar gibi gelen bir süreden sonra bugünlük üniformasını ödünç aldığı Gordon'ın kapılarını itip içeri girdiği anda kendini başka bir odada bulur ve onu bekleyen Favian'ı görünce gülümser.

"Tamam, başlayabiliriz."

Zaman'ın oğlu başını sallar ve cebindeki telefonu çıkarıp tek tuşla birini arayıp kulağına götürürken Bella saçlarını topluyordur, Favian aranan kişinin cevablamasıyla birlikte konuşur:

"Biana, her şey hazır mı?"

Hattın diğer ucundaki Sukıran arkasını dönerek salonundaki koltukta uzanan Dorian'a bakar ve omuzlarından akan simsiyah saçlarını hafifçe kulağının arkasına alırken gülümseyerek cevaplar:

"Evet."

Madame Larocque bu sefer de haksız çıkmamış, Pete elindeki gitarla beraber oraya buraya koşup arada amfilerin üzerine zıplıyor, hareketli müzikle melekler de zıplayarak salonu inletiyorlarken kimse salona kimin girip çıktığına dikkat etmiyordur.

Light ve Lawliet en arka sırada kapıya yakın bir yerde oturmuş, Ölüm Tanrısı keyifle müziği dinleyip ayağıyla ritm tutuyorken yanındaki Yaşam Tanrısı oturduğu koltuğa yine tünemiş, Bella'nın sıraların arasından çıkıp gitmesini izliyordur. Kapılar Bella'nın ardından yavaşça tekrar kapandığında Lawliet elindeki çikolatanın pakedini sıyrır ve bir lokma alarak önüne dönerken yanındaki Light salonu çınlatan yüksek ses sanki başka bir evrendeymiş gibi sesini yükseltme ihtiyacı hissetmeden konuşur:

“Onun senin kızın olmasını isterdin, değil mi?”

“O zaten *benim*.”

“Teknik olarak annesi Livana, babası da Aiden. Isabella onların kızı.”

“Livana ve Aiden artık yoklar.”

“Isabella inandığı şeyden vazgeçmediği sürece tekrar bir araya gelmeleri çok uzun zaman almayacak, inan bana.”

Lawliet çikolatasından bir lokma daha alırken Light yan gözle ona bakar, sonra gülümseyerek tekrar önüne dönerken Lawliet güç eşinin bu konudaki heyecanın sezmiş, sahneden gözünü ayırmadan usula konuşur:

“Bella’ya fazlasıyla yakınlık duyuyorsun.”

“Evet ve bazıları gibi inkar etmiyorum. Eğer kendi gücümden bir parça yaratmak isteseydim onun gibi birini yarattırdım.”

“O *Ölüm* değil.”

“Patricia ve Samuele de değildi, ama başardım. Isabella onlardan daha farklı, daha... *fazla*.”

Tanrılar bunun üzerine bir süre sessiz kalırlarken sahnedeki *Yaşayan Ölü*, şarkısını çalmaya devam ediyordur. Light ilgiyle ölümü ve yaşamı bir arada içinde tutan genç adamı izliyorken Lawliet’in usul sorusu duyulur:

“Benim yerimde olsaydın ona ne isim verirdin?”

Ölüm, bal rengi gözleri parlayarak gülümserken cevaplar:

“Isabella’nın ismini kesinlikle değiştirmeyi düşünmem. *Tanrı’nın Sözü*. İsim koymakta oldukça iyisin, hakkını vermem gerek Lawliet.”

“Teşekkür ederim. Çok *kibarsın*, Light.”

“O yüzden beni bu kadar seviyorsun.”

Lawliet ağzındaki çikolatanın tadına varıyorken boş pakedi avcunun içinde buruşturarak, konuşur:

“Eğer gerçekten, derinden, sebepsizce nefret edebilme yeteneğim olsaydı en önce *senden* nefret ederdim.”

“Ve o *gerçek*, *derinden* ve *sebepsizce* nefreti bulmak için harcadığın güce bakılırsa o duygu da oldukça kıymetli olurdu.”

Yaşam gülümserken Ölüm onun akışını yine kendi yoluna çevirmeyi başarmış, Vampir’in şarkısını bitirip alkışlar ve çılgınlıklar arasından kulise gidişini izler...

*Trying hard not to hear, but they talk so loud
Their piercing sounds fill my ears, try to fill me with doubt
Yet I know that the goal is to keep me from falling*

Amber odada tekrar kulaklığını takıyorken sahnedeki Leona'nın sesini duyduğunda gülümser ve diğer eşyalarını da masadan alıp odadan çıkacakken kapı açılır, Pete içeri girer, Amber nefesini tutar, kapı tekrar itilip kapandığında Vampir önündeki genç kıza eğilir ve çilek kızılı saçlarını tutarak dudaklarını kapatırken Amber aklını yitirerek ona tutunur...

*

Sahnedeki esmer kız büyülu sesiyle şarkısını söylüyorken arkadaki dev ekranda renkler dönüyor, seyirciler ritm tutuyorken Lawliet yanında oturan Light'ın dizinde ritm tutan eline uzanarak tutar, Ölüm Tanrısı yanındaki eşine bakarken Yaşam parmağını dudaklarına götürmüş, sessiz olmasını söyler. Ölüm hiçbir ses duyamıyorken Lawliet kaşlarını çatarak karanlık gözlerini onlarca sıra önündeki Liv'e çevirir...

*

Nicole elindeki programa göz atıyorken Liv yüzünde asılı kalmış bir gülümsemeyle sahnedeki kıızı izliyor, arada sırada şarkıya eşlik ediyorken yanındaki Nicole bir anda koluna sarıldığında irkilerek o tarafa döner. Yüksek seste ikisi de konuşmuyorken Liv başını hızla iki yana sallayarak ne olduğunu sorar, Nicole o anda onu elinden çekiştirerek kaldırır ve loş ışıktaki oturanların arasından geçirip koridora çıkarırken Liv ne olduğunu bilmeden onun arkasından koşutur. Birazdan ikisi tuvalete girdiğinde Nicole arkadaşını aldığı gibi aynanın başına götürür, Liv kendi yüzünü, saçlarını ve giysilerini gördüğünde donup kalırken Nicole sırtını tuvaletin kapısına yaslayarak kimsenin girmesine izin vermez...

*

Bella ve Favian bir anda Biana'nın salonunda belirdiklerinde Bella dengesini bulmak için başını tutmuş, derin bir nefes alarak hafifçe silkelenirken Biana gülümseyerek onu izliyordur; ikisi göz göze geldiğinde Sukıran eliyle arkasındaki koltuğu işaret eder, Bella koşuturarak babasının baş ucunda yere diz çökerken ellerini en derin uykularından birinde olan adamın yüzüne koyar, gözleri dolarak gülümserken Favian ve Biana'nın arkadaki usul konuşmalarına aldırılmaz...

*

Amber dudakları serbest kaldığında gözlerini açar ve karşısındaki koyu kızıl bakışları görürken Vampir onu izliyor, korkmuyor ya da geri çekilmeden inatla bütün çekmecelerini ona açıyorken Amber gözlerini kapatarak gülümser, o anda odanın kapısı açılıp içeri Adrienne girerken Pete arkasını döner, Amber gözlerini açarak sarışın meleğe bakarken Adrienne gülümser.

"Bölüyorum, üzgünüm ama Amber, zamanı geldi. Başlıyor..."

Kızıl meleğin yeşil gözleri parlarken heyecanla Pete'in kollarını tutarak genç adamın dikkatini kendine çeker.

"İşim bittiğinde devam ederiz."

"Ne işi?"

"Sonra anlatırım."

Vampir başını sallarken Furtum iblisi kızıl melek uzanarak tekrar onun dudaklarını öper ve genç adamdan sıyrılarak Adrianne'in yanına geçerken ikisi odadan çıktıklarında sorar:

"Taylor'ın haberi var mı?"

"Var. Diğerleriyle birlikte. Haberin yayılması çok zaman almaz. Bütün kaleler yıkılmak üzere."

"Ve biz kimin tarafındayız?"

Adrianne sadece gülümserken Amber usulca *hım*'layarak onu takip eder...

Yoshihisa Hirano – Kyrie for Orchestra

Oreon

Ewan ve Latty ortak ofislerinde oturmuş, görüntülü uzaktan konferansta Dış Uzay birliklerinin denetim raporlarını dinliyorken kapı vurulma gereği görmeden açılır, içeri Conrad ve bileğinden sürüklediği Jezabel girerken Latty ayağa fırlar, Ewan konferanstakilerden özür dileyerek görüntü ve sesi bir süreliğine kesip abisine döner.

"Neler oluyor? Bu kadın kim?"

"Jezabel."

Ewan'ın gözleri büyürken Latty burada ne aradıklarını sorar, Conrad büyük bir memnuniyetle ve öfkeyle cevaplar:

"Dorian'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

Ewan'ın bakışları donarken Conrad onu kazanmış, Jezabel'i kolundan çekerek önüne alır.

"Anlat."

"Neresinden başlamamı istersiniz, *Malor*?"

"Fazla uzatma ve konuş Jezabel."

Latty endişeli, Ewan'ın yanına sokularak kocasının kolunu tutarken Ewan da onun elini kavramış, önündeki kara büyücünün şeytani güzelliğine bakıyordu, Jezabel *anlatır*...

Rhea

"Jezabel! Neredesin?! JEZABEL!"

Petra tüm gücüyle bağırıyorken ne yıkıntıların arasında, ne de gözün görebildiği herhangi bir yerde Jezabel görünmüyordu. Sam biraz arkada Petra'nın deli gibi aranmasını izliyorken sakin olmaya çalışarak sorar:

"Sana haber vermeden ayrılmış olamaz, değil mi?"

"Burada olduğumu biliyor! Bilerek karşıma çıkmıyor! JEZABEL!"

Bir anda gökyüzünde bulutlar birikir ve uzaktaki tepelerin üzerinde şimşekler çakmaya başlarken Patricia sinirden sıktığı yumruklarını bacaklarının iki yanına bastırarak Samuele'e bakar.

"Bana ihanet etti."

Mars

“Liv, neler oluyor?! Neden böylesin?”

Liv elini saçlarından geçirmiş, lavabonun üzerinden eğilerek yüzüne yakından tekrar bakıyorken usulca mırıldanır:

“Bilmiyorum. Durup dururken olmaması gerekirdi—“

“Daha önce oldu mu?! Nedir bu?!”

“Bu benim, Nicole. *Gerçek ben.*”

Sarışın kız aynadaki yansımaya bakıyorken Liv onun doğduğundan beri tanıdığı kız değil, ondan daha büyük bir genç kadın, neredeyse annesi olabilecek bir olgunlukta, bambaşka dünyaların izleriyle ona bakıyorken mavi ve yeşil bakışlar buluştuğunda Nicole yutkunur.

“Nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Her şey çok karışık, çok fazla şey var...”

Liv bir an sendeler, ama lavaboya tutunarak tekrar düzelirken Nicole kapıyı bırakarak ona koşturur, genç kadının kollarından tutarak kendine yaslarken Liv arkadaşına tutunarak gözlerini kapatır.

“Birisi bana bir şeyler...”

Nicole bir anda sönen sesle ve kollarına yığılan ağırlıkla feryat ederken tuvaletin kapısı açılır, Adrianne ve Amber içeri girip Nicole’e yardım ederken sarışın kız daha önce hiç görmediği diğer sarışına bakıyor, neler olduğunu anlamıyor, ama soru da soramıyorken biraz sonra o yabancı sarışın ve Liv ortadan kaybolduğunda bağırarak onların arkasından kalan boşluğa atılıyordur.

“LIV! NELER OLUYOR?! O KADIN KİM AMBER?!”

Amber bir anda üzerine saldıran Nicole’ün gücüyle sendelerken Sepelio iblisinin tek kızı onu ittirerek duvara yapıştırır, kızıl saçlı Furtum hafif bir sızıyla gözlerini kapatırken bir an sonra evrende zihin gücü en düşük olan Sepelio’nun iplerini eline geçirmiş, sakinleşen Nicole’ün kollarını tutarak onu yavaşça tuvaletten dışarı çıkarır.

“Her şey iyi olacak, merak etme Nicole.”

Taylor kulağındaki kulaklıkları, alıcıları, vericileri ve okulla bağını sağlayan her şeyi üzerinden atmış, sıraların arasında yürüyorken ayaktaki Benjamin’i gördüğünde hafifçe gülümseyerek oraya ilerler.

“Benjamin, kimi arıyorsun?”

“Liv’i. Neredeyse 1 saat olacak, Nicole de ortalarda yok.”

Taylor *hım*’larken Benjamin mavi gözlerini ona çevirerek sorar:

“Sen gördün mü? Kuliste ya da tuvalette?”

“Hayır, ama istersen tekrar bakarım. Benimle gelmek ister misin?”

Benjamin kabul eder ve ikisi birlikte tuvaletlere doğru gitmek için geniş merdivenleri tırmanırken en arka sırada oturan Ölüm Tanrısı meleğiyle göz göze geldiğinde gülümser, Taylor ona bir bakış atar, ama duruşunu bozmadan ilerlerken Benjamin arka sıradaki koltukların boş olduğunu sanıyor, yürümeye devam eder...

Taniuchi Hideki - Saiku

“Şimdi ne yapacağız?”

Bella babasının başını okşuyorken Favian’ın sorusunu cevaplar:

“Annemin kendine gelmesi biraz zaman alacak, o sırada onun değişiminin diğer çocuklar arasında yaratacağı kaosu saymıyorum.”

“Ben asıl kendi annemin benim etrafımda yaratacağı kaosu saymıyorum.”

Bella buna karşılık cevapsız kalırken Biana’nın sesi duyulur:

“Winona’nın anlayışla karşılayacağına eminim.”

“Ya o ikisinin dikkatini çekemezsek?”

Biana gülümserken Favian onun Bella’yla bakıştığını fark etmiş arkasını dönerek Ateş’in kızına bakar.

“Peki baban ne olacak?”

“Ona bir şey olmasına gerek yok. Annem her şeyi geri kazandığında onu da kurtaracak. Bir süreliğine yanında kalmam gerek sadece. Diğerlerinin onu alıp götürmemesi için...”

Bella uzanarak babasının elini tutar ve koltuğun yanına iyice oturarak nöbet beklemeye başlarken Biana’ya bakar.

“Senin başına da dert açtım, üzgünüm Biana.”

“Benim için dert değil, ama benden şüphelenmeleri uzun sürmez, nereye gideceksiniz bir an önce hareket etmeniz iyi olur.”

Favian derin bir nefes alarak ellerini saçlarından geçirir ve Bella’nın yanında yere çömelirken huzurla uyuyan Dorian’a bakar.

“Gün gelip de sana yardım edeceğim aklıma gelmezdi.”

“Favian.”

Zaman’ın oğlu bakışlarını nişanlısının katilinden çekip onun kızına çevirirken Bella onun ne düşündüğünü gayet iyi biliyor, konuşur:

“O adam benim babam değildi.”

“Biliyorum, tamam hadi elini ver.”

Bella uzanır ve Favian’ın elini sımsıkı tutarak ona yaklaşırken üçü birlikte ortadan kaybolduklarında Biana boş kalan koltuğun arkasındaki saate bakarak beklemeye başlar...

Bir hafta önce...

Bella daha önce söz verdiği gibi Adrienne’in ona tarif ettiği parka gelmiş, kapılardan içeri girerek uzun patikada yürümeye başlarken kısa bir süre sonra ilerde kırmızı şalıyla oturan sarışını görür. Adrienne bir bankta yalnız başına oturuyor, ama usul usul konuşuyorken Bella kaşlarını çatarak adımlarını yavaşlatır, Adrienne onu görmüş, konuşmaya devam ederek hafifçe gülümserken biraz sonra elinde siyah kaplı bir defter belirdiğinde Bella yutkunarak duraklar. Adrienne elindeki defterin sayfalarına bakarak bir şeyler söylüyorken Yaşam’ın kızı kendi kendine konuşan meleği izliyor, mavi gözleri yıllar önce varlığını

öğrendiği Ölüm Tanrısı'nın Siyah Defter'ine kilitliyen bugün neden buraya özellikle yalnız çağırıldığını anlar.

Adrianne tanrılarla konuşuyordur.

Adrianne biraz sonra görüş alanlarına giren Bella'yla elinden defterin çekildiğini hissederken yanındaki Light'a bakar. Ölüm Tanrısı dikkatle Yaşam'ın kızının yaklaşmasını izliyorken Adrianne'in diğer yanındaki Lawliet sıkıntılı, tünediği yerden inip doğrulur.

"Bella'yla görüşeceğinden bahsetmemiştin."
"Aklımdan çıkmış..."

Lawliet'in karanlık gözleri Adrianne'in cennet bakışlarıyla buluşurken sarışın melek gülümser, Yaşam Tanrısı tekrar Bella'nın geldiği tarafa dönerken genç kız Adrianne'in karşısına geldiğinde sorar:

"Buradalar, değil mi?"

Adrianne cevap vermezken Lawliet kasılır, Light keyifle gülümseyerek oturduğu yerde daha da arkasına yaslanır. Bella onların ne yaptığından ya da hissettiğinden habersiz, Adrianne'in cevabını bekliyorken usulca konuşur:

"Sadece evet ya da hayır, başka bir şey istemiyorum."

Adrianne bir sağına, bir de soluna bakar ve bakışları tekrar Bella'ya döndüğünde Yaşam'ın kızı sert bir sesle konuşur:

"Onlarla konuşmak istediğimi söyle. Yüzyüze."
"Seni duyabilirler—"
"Görmek istiyorum! İkisini de!"

Bunun üzerine Adrianne itiraz edecekken bir an sonra sol yanında Ölüm Tanrısı gözlere görünür olduğunda Bella nefesini tutarak alev rengi saçları olan yakışıklı adama bakar, bacağının üzerinde öylece duran Siyah Defter'i gördüğünde bakışlarını Ölüm Tanrısı'nın bal rengi gözlerine kaldırır.

"Diğeri?"

Light sağ tarafta bir yere bakıyorken konuşur:

"Lawliet, kaçmanın bir mânâsı kalmadı sanırım."

Bella bununla birlikte arkasını döner ve siyah saçlarının arasından ona bakan karanlık gözlerle karşılaşırken Yaşam Tanrısı'nın üzerindeki beyaz tişörtle parlayan soluk teni buz gibi görünüyordu. Bella her şeyi başlatan yaratığa bakıyor, derin nefesler alıyorken bir an sonra elini kaldırdığı gibi Lawliet'in suratına bir tokat indirdiğinde Adrianne ayağa fırlar, Light gülerken Lawliet başını eğerek uzun ve ince parmaklarını yanağına bastırıp sorar:

"Buna gerçekten gerek var mıydı?"
"ELBETTE VARDI! BİZİ RAHAT BIRAKIN ARTIK!"

Lawliet gözlerinde belli belirsiz bir pırıltıyla kendinden kopan Yaşam'ın parçasına bakıyor, eli yanağından inerek yine yanına düşerken konuşur:

"Light, bunu şu anda yapmamızın neden imkansız olduğunu Bella'ya açıklar mısın?"
"Aslını istersen açıklayamam, L."

Lawliet öfkeyle güç eşine bakarken Light acısız bir ölüm kadar huzurlu, konuşur:

“Açıklayamam, çünkü imkansız değil. Aksine, oldukça kolay.”

“O zaman yapın! Şimdi! Şu anda bana ailemi geri verin!”

“Pekala—“

“Light!”

Light dizinin üzerinde duran defteri alarak ayağa kalkar ve Bella’nın etrafında dolaşarak Lawliet’in yanına gelirken sonsuzluktan beri dostu olan genç adamın omzunu hafifçe sıkarak gülümser.

“İmkansız değil, ama oldukça acı verici olabilir. Fiziksel olarak değil, ruhsal olarak.”

“Ne demek istiyorsan açıkça söyle!”

“Ah güzel Isabella, neden anlamıyorsun? Ben senin tarafındayım. Bir anda alev almana gerek yok.”

Ateş’in kızı hemen yanındaki bankta oturan Adrianne’e bakıyorken şu anda etraflarında onlardan başka kimse yok, park özellikle terkedilmiş gibi duruyorken Bella şu anda binlerce insanın tepindiği bir konser bile veriliyor olsa umrunda olmayacak, tekrar tanrılara döner.

“Yapmam gereken tek şey annemin hatırlamasını sağlamak. Her şey elimizin altında ama sizin anlamsız kurallarınız yüzünden Winona beni reddediyor. Petra’nın etrafımızda dolaştığını da anladık, Samuele’in onun yanında olduğunu biliyoruz. Her şey yavaş yavaş çözülüyor, sadece Leandre kaldı ve ben eminim ki annem bana geri döndüğünde Leandre’nin nerede olduğunu adı gibi bilecek.”

Tanrılar cevap vermiyorken Adrianne tetikte, onları izliyordur; Bella sorar:

“İkinizi de okuyabiliyorum. Bana zarar veremezsiniz. Cezaların en büyüğünü de verdiniz. Önce ailemden sonra Wallace’tan ayırdınız. Geriye ne kaldı? Ölüm mü?”

Lawliet’in bakışları boş birer kuyu olurken Light gülümser, Bella da Ölüm Tanrısı’na aynı şekilde karşılık verir.

“O halde ben kendi işimi kendim göreceğim ve siz bana karışmayacaksınız.”

Light başını sallarken Lawliet cevap vermez, Bella’nın mavi gözleri onun dipsiz kuyularıyla karşılaştığında genç kız Yaşam Tanrısı’nın içini okuyarak konuşur:

“Annemi bu kadar seviyorsan bana yardım et. Ne kadar acı çektiğini biliyorsun.”

Lawliet gözlerini kapatarak bir an havayı dinler, sonra tekrar açarken ondan bir cevap bekleyen mavi gözlere bakar.

“Bilmen gereken her şeyi biliyorsun. Karar senin. Bize hiç bağlı olmadın. Güçlerinin sınırını biz çizmedik.”

Bella bunun yardım isteğine olumlu bir cevap olmadığını biliyor, ama yoluna taş konulmayacağını da anlamışken Adrianne’e döner, sarışın melek hafifçe başını sallar ve gülümserken Bella da aynı şekilde gülümser, sonra arkasını dönerek geldiği yoldan geri dönerken onun adımları uzaklaştıkça Lawliet çöker, çöker, ve sonunda tekrar banka oturup bacaklarını kendine çekerken Light onu izliyor, parmaklarının arasındaki defteri sıkarak Adrianne’e döner.

“Taylor ve Amber. Onları haberdar et. Eğer bize hizmet etmek istiyorlarsa tam zamanı. Bella’nın kırıdıklarını ancak onlar toplayabilirler. Anlaşıldı mı Adrianne?”

Adrienne başını sallayarak Ölüm Tanrısı'nın emirlerini onaylarken Light uzanarak parmaklarının ucuyla onun yüzüne dokunur ve biraz sonra güç eşiyile birlikte görünmez olurken Adrienne onları hala aynı yerde olduklarından emin, ama yine de bir şey söylemeden ortadan kaybolur...

Mars

Taylor özel odalardan birinde koltuğa yığılmış olan Benjamin üzerini ince bir battaniyeyle örter ve dudaklarına serin bir öpücük bırakıp geri çekilir, son olarak sarışın delikanlının saçlarını düzelterek doğrulurken kolundaki saatine bakar, memnuniyetle küçük bir ses çıkararak odadan çıkar.

Ölüm Meleği'nin topukları kulisin ahşap zemininde ses çıkarıyorken Taylor ortak kullanılan kulis odasında Cora'nın arkasına geçerek Sarı Kelebek'in dalgaları saçlarını eliyle kabartarak konuşur:

"Yine herkesin aklını alacaksın, bu ne güzellik Cora?"

Cora başını sallayarak gülümserken Taylor arkadaşının omuzlarını hafifçe sıkarak ona göz kırpar, odanın diğer ucunda gölge bir yerde oturan Lonna'ya da bir bakış atıp kulisten çıkarken Cora kırmızı rujunu sürerek dudaklarını birbirine bastırır ve herkesin aklını almak için ilk aday melek olarak sahneye çıkar...

Christina Aguilera – Fighter

*After all that you put me through, you think I'd despise you,
But in the end I wanna thank you, 'cause you've made me that much stronger.*

Karanlık sahnenin ortasında parlak bir spot piyanoyu ve piyanisti aydınlatıyorken seyirciler arasındaki Jonathan ve diğer zaman gezgini kurbağalar tanıdık melodiyi duyduklarında gözleri kalabalıkta birbirlerini aramaya başlar. O sırada Cora Rosenthal etekleri yerlere kadar uzanıp arkasından onu takip eden siyah elbisesi ve göz alıcı sapsarı saçlarıyla sahneye çıktığında Melekler Okulu'nda hiçbir meleğin kullanmasına izin verilmeyen özel bir tılsım salonu doldurur, Sarı Kelebek'in sesi herkesin ruhuna işlerken kimse tanrıların kapalı kapılar ardında yaşamları değiştirdiğini fark etmez...

Luplex

Biana kapısını yumruklanmasıyla birlikte okuduğu dergiyi koltuğun üzerine bırakır, siyah etekleri hayal gibi bacaklarından dökülerek kapıya ilerler, açılan kapıdan içeri giren rüzgar simsiyah saçlarını havalandırırken en güçlü Sukıran eski kocasını karşısında gördüğünde gülümser.

"Ewan, bu ne sürpriz—"

"Dorian nerede?"

"Biraz önce kıızıyla gitti."

Ewan bir an afallarken Biana onun arkasında duranların arasında Jezabel'e bakarak hafifçe gözlerini kısar, kara büyücünün bakışları donar ve genç kadın bir iki adım gerileyerek Conrad'ın koluna tutunurken Biana tekrar gülümseyerek içeri girmeye çalışan Ewan'ın yolundan çekilir.

"Dorian'ı kaçırmanı kim istedi?"

"Adını söylesem tanıyabilecek misin Ewan?"

Ewan delirmiş gibi bir odadan çıkıp diğerine giriyorken Biana kollarını kavuşturmuş, koridorda bir duvara yaslanmış halde onu izliyordur. Ewan sonunda evin boş olduğuna kanaat getirdiğinde koridorda Biana'nın önüne geçerek genç kadının kişisel alanının sınırlarını yerle bir edip gözlerinin içine bakarak sorar:

“Benimle oyun oynama Biana. Senin devrin bitti, biliyorsun.”

“Sen öyle diyorsan...”

“DORIAN'IN NEREYE GİTTİĞİNİ SÖYLE BIANA!”

Ewan o anda omuzlarından görünmez bir güçle ittirilerek yere düşerken Biana onun başında dikiliyor, Yağmur Kadın'ın buz gibi bir sesiyle konuşur:

“Ben başınız her sıkıştığında gelip hesap soracağınız bir oyuncak değilim—“

“Nedense başımız her sıkıştığında kaldırdığımız taşın altından hep sen çıkıyorsun!”

“Çünkü ben sizin aksinize ben bir şeyler başarabiliyorum.”

Ewan ellerini soğuk taşa bastırarak kalkarken Biana bir zamanlar bir şeyler anlam ifade eden Akasha'ya, iki güçlü çocuğunun babasına bakıyorken konuşur:

“O üçüncü sınıf kara büyücü size ne anlattı bilmiyorum, ama benim duyduğum hikayeye göre Dorian şu anda ait olduğu yerde.”

“Ve orası?”

“Kızının yanı.”

“Mars mı?!”

Biana bu saf soruyla gülümser ve Ewan'ı geçerek salona girerken hala kapının dışında bekleyen diğerlerinin arasına girip Jezabel'in karşısına geçer.

“Sen kimin tarafındasın?”

Jezabel bir anda sus pus kesilmişken gözleri kendinden daha karanlık bir kadına bakıyor, zamanları değiştirmiş, insanların hayatını alt üst etmiş saf bir siyahı görüyorken o siyahın çok fazla sabrı yok, kara büyücüyü kolundan tuttuğu gibi sarsar.

“Kimin tarafındasın dedim!”

“Patricia, *Maserria*⁹.”

“Boyut?”

“Evet, *Masseria*.”

Biana tuttuğu kolu bırakırken arkasını döner ama o anda Conrad da onun kolunu yakalarken sertçe sorar:

“Jezabel sana neden kraliçesi gibi sesleniyor?!”

“Çünkü ben onun kraliçesiyim. Sadece Sukıran olarak bütün o şeyleri yapabildiğimi düşünmüyordun, değil mi?”

Conrad bir şey söyleyemiyorken Jezabel arkalarında kendi kendine bir şeyler fısıldıyordur, Biana bir an dönüp ona baktığında genç kadın sesini keserken Biana kolunu Conrad'dan kurtararak dikleşir.

“Winona size Scorchio ve Parco'dan, Cormac'in pis işlerinden ya da Peder Larson'dan bahsederken benim hakkımdaki küçük ayrıntıyı da atlamış olmalı. Ben bir kara büyücüyüm. Hem de en iyisi. Scorchio'ya gönderildiğimde bir Sukıran olmam gerekiyordu, oldum. Elementleri oradan çıkarmam gerekiyordu, çıkardım. Kendi canımı kurtamam gerekiyordu, sizi kullandım. Şimdi de şu ana kadar aldıklarımı geri veriyorum.”

⁹ Kraliçem.

Conrad ve diğer herkes bu kadından daha başka ne çıkacağına artık akıl erdiremeden bekliyorken Biana tekrar evine girmiş, diğerlerinin de onu takip ettiğini biliyor, koridordaki Ewan'a bakarak açıklar:

"Size anlatılan Scorchio hikayelerinde Calder'i öldüren, Aiden'ın öldürmek istediği, bu yüzden de elementleri evrene indiren Meris aynı zamanda bir kara büyücüydü. Peder Larson'ın küçük bir oyunuydum ben. Winona, Demetra'nın soyunu kaybetmesin diye onların üzerine gönderilen, güya onları Scorchio'dan kaçırırken aynı zamanda kurtaran kadındım. Sonradan başıma gelecekler için kimse sorumluluk kabul etmedi, Dorian eğer beni ele geçirebilmiş olsaydı ölecektim, ama kendi başımın çaresine baktım. Seni kullandım, bir aile bile kurdum.

Ewan hikayenin o kısmıyla gayet yakından ilgiliyken Biana gereksiz ayrıntıları atlayarak asıl meseleye gelir.

"Kısacası ben bir yandan kendi hayatımı kurtarmaya çalışırken bir yandan da Winona'nın yokluğunda Peder Larson'a iyilik ediyordum. Demetra'nın etrafında kaldım, Liv'i kaybetmedim. Jezabel'in size anlattığı oyunun en büyük parçasını ben onlara sağladım. Winona bugün Demetra ve Liv hakkında ne biliyorsa hepsini önce ben Peder Larson'a verdim. Sarayınızı yakıp yıkan Dorian'ın bugün kendini bulup ailesine kavuşmasını da bir nevi ben sağlamış oldum."

"Ve bu aile *nerede*, Biana?"

"Nerede olduğunu bilmiyorum, Favian dönerse ona sorarsınız."

Bir bomba daha salonun ortasına düşüp Oreon takımını zihinsel olarak yere sererken Biana memnun, elini sallayarak Jezabel'i yanına çağırır.

"Patricia ve Samuele'in nerede olduğunu biliyorsan git ikisini de buraya getir. Sorgu odasına tıklılacak olanlar biz değiliz."

Jezabel derhal ortadan kaybolurken Conrad itiraz edecek olur, ama Biana tekrar konuştuğunda lafı kesilirken genç kadın Latty'e dönmüş, saldırganlığını olabildiğince bir kenara atmaya çalışarak konuşur:

"Kraliyetin ve arkadaşların yine çökecek. İpler kopacak ve bu sefer toparlamak senin işin—"

"Sen gittiğinde de arkadaki kırıkları ben toparlamıştım Biana, hatırlatırım."

"Bu sefer her şeyi günlük güneşlik yapmak için evleneceğin ikinci bir Ewan yok."

Latty öfkeyle kaşlarını çatarken Biana istese bütün dünyasını ondan yine alabilecekmış gibi bakıyor, gülümserken bir an sonra odada Petra ve Sam'le birlikte Jezabel belirdiğinde herkes ortadaki iki gence bakar.

"Sam!?"

"Efendim, lütfen dinleyin—"

"Samuele!"

"Patricia! İzin ver lütfen!"

Sarışın genç kız susarken Sam beş yıllık oda arkadaşının babasına, Kral Lysander'e döner.

"Çok uzun bir hikaye ama beni dinlerseniz sizin elinizde varolan parçalar da birleşecek—"

"Konuşmaya başla, şimdi."

Sam başını sallayarak oturacak bir yer bile aramadan anlatmaya başlarken Petra etrafındaki yabancı insanlara bakıyor, bir köşeye çekilerek duvara yaslanır...

Avril Lavigne - Innocence

I found a place so safe, not a single tear

*The first time in my life and now it's so clear
Feel calm, I belong, I'm so happy here
It's so strong and now I let myself be sincere
I wouldn't change a thing about it
This is the best feeling*

Mars

Cora'nın büyüyle kapalı kapılar ardında seçmelerine devam eden okul şimdi de Alexa'nın güzel sesini dinliyorken Taylor perdelerin arkasından herkesin durumunu kontrol eder, sonra basamaklardan inip koşturarak özel odaların olduğu koridora geçerken Benjamin'i bıraktığı odanın yanındaki kapıyı açıp kendini içeri atar. Onu gören Amber bir anda alevlenerek bağırır:

"Nerede kaldın?!"

"Benjamin'i bıraktım—"

"Diğerleriyle kalsaydı!"

"Liv'i arıyordu, Amber! Ben sana Nicole'ü neden buraya getirdin diyor muyum?!"

İki melek de arkada boş bakışlarla döşemeleri izleyen Nicole'e aldırılmıyorken Amber koltukta baygın yatan Livana'nın başucunda, genç kadının saçlarını okşayarak usulca konuşur:

"Onun yanına gitmem gerek, tek başına yapamaz."

"Ben buradayım, gidebilirsin—"

"Diğerleri?"

"Herkes uslu uslu müzik dinliyor, hadi git."

Amber usul bir tamam mırıldanır ve elini Livana'nın saçlarından geçirerek başını tutarken bir an sonra kıvrık saçları beyaza çalan bir sarıya döner ve Yaşam Meleği kendini kaybederek arkasındaki Ölüm'ün kollarına düşerken Taylor onu da rahatça yere uzatır ve ellerini beline koyarak ayağıyla yerdeki tozları ittiren Nicole'e döner...

Amber bir an belirdiği yerdeki parlak güneşle gözlerini kısar ve elini kaldırarak yeşil bakışlarına gölge ederken o parlak güneşin altında ellerini iki yana açmış, bütün ışığı içine çekmeye çalışıyor gibi duran Livana'nın yanına ilerler.

"Liv?"

Genç kadın gözlerini açarak yanına dönerken Amber'ı gördüğünde gülümser.

"Sende bir şeyler olduğunu hep biliyordum."

Yaşam'ın biricik meleği gülümserken Yaşam'ın dokunduğu Livana iç çekerek tekrar güneşe döner.

"Ama benim adım artık Liv değil. Ben o kız değilim... Ya da... Bilmiyorum. Kim olmam gerektiğini bilmiyorum. Her şey bitene kadar burada kalamaz mıyım?"

"Seni bekleyenler var Livana. Bitmeye bu kadar yakınken burada tıkalı kalmak istemezsin."

Livana başını indirerek masmavi gözlerini açar ve önünde uzanan yemyeşil çayırlara bakarken kendi kendine fısıldar:

"Bella... Kızım..."

Amber uzanarak onun elini tutar ve tanrıların çizdiği yollarda kaybolmuş zihnin iplerini eline alırken Livana itiraz etmeden onu takip eder...

Amber bir kapıyı daha açar ve Livana ile beraber yangından çıkmış o odaya girerken yanındaki kadın elini uzatarak dökülen duvarlara dokunur.

“Aiden... Dorian—o da beni bekliyor! Ölmemiş! Cehennemde de değil, orada, elimi uzatsam tutacağım!”

Yaşam avcundaki kül olmuş boya tozlarını yere bırakırken Amber gülümseyerek onu hafifçe çeker ve bu odadan da çıkarırken Livana heyecanlı koşturarak onu takip eder. İkisi bu sefer Liv’in çocukken kaldığı odaya girerken Livana odadaki şeker gibi kokuyu hatırlıyor, gülümser, ama biraz sonra gülümsemesi solarken usulca sorar:

“Annem ne olacak? Babam? Kardeşim! Benjamin—ben ona bakacağıma söz verdim! Koruyacaktım—“

“Hepsi iyi olacak, Liv—“

“Yapamam, olmaz. Babam kahrolur—“

“Liv! Ölmüyorsun! Her şey bittiğinde onlar yine senin ailen olacak, korkma!”

Livana kocaman bir kadın, ama büyük hatıralarıyla birlikte zamansız evrenlerde bıraktığı masumiyeti de geri gelmişken tek bir ruha bir sürü yaşam sığırdıran güzellik başını salları.

“Tamam, ama yine de biraz korkuyorum.”

“Biraz korkabilirsin, ama bana güveniyorsun, değil mi?”

Yaşam başını sallarken kızıl saçlı güzel melek onun elini sımsıkı tutarak başıyla gelmesini işaret eder ve bir kapı daha açılır...

Amber artık son kapı olduğunu tahmin ettiği beyaz, ahşap bir tanesini açarak içeri girerken bembeyaz duvarların ortasında duran Lawliet’i gördüğünde saygıyla başını eğerek, yanındaki Livana da önündeki genç adama bakıyorken yanındaki Amber’ın başını eğdiğini görünce kaşlarını kaldırarak beyaz tişörtlü, mavi kotlu, gayet normal görünen siyah saçlı genç adama bakar.

“Ben seni tanımıyorum.”

“Biliyorum. Beni daha önce hiç görmedin, ama seni ben yarattım.”

Livana kendisiyle yaşıt görünen adama bakıyorken Lawliet eliyle Amber’a biraz uzaklaşmasını işaret eder, kızıl saçlı melek hafifçe kenara çekilirken Livana yavaş ona yaklaşan adamı izliyor, uzun boylu adam karşısında durduğunda başını hafifçe kaldırarak onun karanlık ve yorgun gözlerine bakar.

“Bunu da sana ben mi yapıyorum?”

“Bilmiyorum, olabilir. Çok uzun zaman oldu.”

Livana elini kaldırarak parmak uçlarıyla Yaşam Tanrısı’nın gözlerinin altındaki silik morluklara dokunur, yanaklarına dokunup hafifçe boynuna tutunurken sesi üzgün, konuşur:

“Belki beni serbest bırakırsan...”

“Ne yaparsam yapayım yine benim parçamsın—“

“Ama acı çekiyorsun.”

“Çünkü sen de acı çekiyorsun.”

“Sen iyi olursan ben de iyi olacağım. Bırak gideyim.”

Livana başıyla Lawliet’in arkasında duran kapıyı işaret eder, Yaşam Tanrısı çaresiz, yarattığı en güzel şeye bakarken Livana hayal gibi gülümser.

“Yalnız değilsin, biliyorum.”
“Değilim, ama o senin gibi değil.”

Livana sesini çıkarmadan bekliyorken Tanrı’nın serin elleri onun saçlarında dolaşır, usulca tenine dokunurken alnına, göz kapaklarına, güzel burnuna, oradan da dudaklarına iner ve karanlık gözler kapanırken biraz sonra Livana onun bileğini tutup başını kaldırarak Lawliet’in dudaklarını örttüğünde Yaşam Tanrısı genç kadını beline sarılarak onu kendine çeker...

Birbirine dokunan dudaklar çekilip nefesler arada asılı kalırken Lawliet uzanarak tekrar Livana’nın dudaklarını öper, ellerini bularak parmaklarını sıcacık parmaklardan geçirirken Livana dudakları tekrar serbest kaldığında başını genç adamın boynuna yaslayarak ona sarılır. O sırada arkadaki kapı usul bir gıcırtyla aralanarak açılırken Livana gülümser ve gözlerini kapatarak Yaşam’a daha da sarılırken Amber kapıyı tutuyor, parmaklarının ucuyla gözlerini gizli saklı silerek tekrar Livana’ya döner.

“Son kapı. Bundan sonra uyanacaksın Livana.”

Livana başını sallar ve belinin etrafından çözülen kollarla gerçekten serbest kalırken bir an sonra Lawliet serin bir rüzgar olup ortadan kaybolduğunda Livana boş kalan ellerine bakar, parmaklarını kapatarak ellerini indirirken Amber kapıyı ardına kadar açmış, Yaşam dışarı çıktığında o da arkasına bakmadan geçerek kapıyı örter...

Carrie Underwood – So Small

*Sometimes that mountain you've been climbing is just a grain of sand
What you've been up there searching for forever is in your hands
When you figure out love is all that matters after all
It sure makes everything else seem so small*

Carrie sahnedeki uzun taburede oturuyor, kucağındaki gitarını çalarak şarkısına başlarken arkasındaki dev ekranda bir başak tarlasının üzerine sapsarı bir güneş doğuyordur. Köylü Güzeli gülümseyerek mikrofonuna uzanır ve şarkısına başlarken her kelimesiyle evrenin değiştiğinden habersiz, gözlerini kapatarak ruhunu verdiği şarkısını söylemeye devam eder...

Taylor bir bardak suyu hala sandalyede oturan ama artık boş bakmayan Nicole’e uzatırken sarışın kız teşekkür ederek alır; o sırada Liv ve Amber aynı anda kıpırdanırken Nicole daha bir yudum alamadan bardağı kenara bırakıp Liv’in başucuna fırlar. Taylor da Amber’ın kalkmasına yardım ediyorken Livana gözlerini açmış, ilk gördüğü şey Nicole’ün saçları olurken gülerken ona sarılan arkadaşının başını tutar ve o da sarılırken Taylor boş duran bardağı kendi melek arkadaşının eline tutuşturur ve kızıl saçları parmaklarıyla düzeltirken suyun bitmesini bekler...

Bella en son Wallace’a veda edip çıktığı eve geri dönmüş, yatak odasındaki pencereden hala canlı olan bahçeye bakıyorken arkasındaki yatakta babası yatıyordur. Birazdan Favian gelerek genç kızın saçlarını omzundan geri alır ve saati göstererek gideceğini belli ederken Bella ona bakmadan başını sallar. Favian ortadan kaybolduğunda Bella tekrar babasının yanına dönerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyor, ama

bir yerlerde annesinin uyandığını biliyorken ona yardım edenler olduğunun da farkındadır. Yaşam'ın kızı hafif bir baş ağrısıyla gözlerini kapatarak babasının yanına uzanırken yatağın diğer köşesinde varlığı duyulmadan onu izleyen Wallace gülümser...

*

Favian tekrar Biana'nın salonuna döndüğünde bir anda etrafını saran kalabalıkla afallar. Gözü en önce ayağa kalkan Lucinda'ya takılırken bir an sonra kolundan çekiltilerle döner, o anda Winona onu aşağı çekerek sarılırken Favian rahatlamış, Biana'ya bakarak annesine sarılır. Oreon'un neredeyse tamamı aynı salonda toplanmış, herkes bir cevap bekliyorken Favian annesinden ayrıldığında doğrularak derin bir nefes alır, aynı anda Scott'ın cebindeki telefon öterken genç adam hızla açar ve mesajın Liv'den olduğunu söyleyerek okur;

Baba, gelip beni okuldan alır mısın? Miss Danille'le beraberim, iyiyim, ama anlatacak çok şeyim var.

Favian gülümserken Scott telefonu indirerek ona bakar, Zaman'ın oğlu başını sallarken bir an sonra tekrar ortadan kaybolduğunda salonda yükselen hava tekrar çöker...

*

Liv teşekkür ederek telefonu tekrar Miss Danielle'in masasına bırakırken Melekler Okulu'nun en güçlüsü önündeki genç kadını izliyor, bir yandan da şık gözlüğünün sapının hafifçe kemiriyorken Nicole gülümseyerek onun bakış alanına girer, elini sallayarak daha da gülümserken Miss Danielle uyanarak gözlüğünü bırakır ve tam bir şey söyleyecekken odasının ortasında beliren genç adamla birlikte kaşlarını çatır.

“Siz...”

“Afedersiniz Miss Danielle. Saygısızlık etmek istemedim, ama Liv Oreon'dan acil olarak bekleniyor.”

Miss Danielle söyleyecek bir şey bulamıyor, Liv'e ya da Livana'ya, her kimse işte ona bakıyorken mavi gözlü genç kadın gülümser ve tekrar her şey için çok teşekkür ederek kalkar, Favian'ın uzattığı eli tutarak ortadan kaybolur.

Geride kalan Nicole iç çekerek oturduğu yerden kalkar, masanın etrafında dolaşıp Miss Danielle'in karşısında kollarını açarken beyaz saçlı güzel kadın meleşini ellerinden hafifçe aşağı çekerek sarılır ve sarı saçlarını okşarken Melekler Okulu böyle bir vakayı da görmüş, daha pek çoğu için gelecek günleri bekler...

*

Carrie şarkısını bitirdiğinde gözleri aralanır, o anda salonda alkışlar ve çığlıklar koparken Köylü Güzeli gülümser ve sahne biraz daha aydınlanırken salonun üzerindeki büyü kalkar...

Fall Out Boy - This Ain't A Scene It's An Arms Race

Taylor her şey durulduktan sonra Benjamin'i bıraktığı odaya girer ve koltukta sarışın delikanlı yerine buruşturulup bir kenara atılmış battaniyeyi görürken ayağını yere vurarak kibar bir küfür savurarak odadan çıkar.

“Amber! Kaçak var!”

Amber uzun saçlarını bileğindeki lastikle topluyorken Benjamin’in güya baygın olarak yatıp her şey açıklığa kavuşana kadar ortalığı velveleye vermesini engelleyecek olan odayı boş görünce derhal fırlayarak salona koşar, Taylor da hızlı adımlarla onu takip ederken Benjamin suratına suratına bağırırken uyduracağı açıklamayı düşünür.

Benjamin başının hala dönüyor olmasına aldırmadan salona koşmuş, sıraların arasından geçip tanıdık birilerini arıyorken Owen’ı gördüğünde sıranın başında oturanların bacaklarını ittirerek oraya ilerler.

“Taylor beni bayılttı, Liv ortalarda yok, bir şeyler oluyor!”

Owen bir anda üzerine atılan bombalarla afallamış, her an bayılacak gibi duran Benjamin’i kollarından tutup ayağa kalkar, sarışın delikanlıyı kendi yerine oturtup o ayakta kalırken genç Ellen’in hiç yerinde oturmaya niyeti yok, inatla onu ittirerek konuşmaya devam eder:

“Bir şeyler oluyor, Liv nerede? Siz gördünüz mü?”

Faye bilmediğini söyler, ama daha fazla söze gerek kalmadan kalktığı gibi diğer grubun tarafına koştururken Owen geride kalan Benjamin’i Taylor hakkında sorguya çekmeye başlar.

“Jonathan! Liv’i gördünüz mü?”

“Nicole de kaç zamandır ortada yok, neler oluyor?”

Faye bilmediğini söyler ve Benjamin’in anlattıklarını aynen iletirken Jonathan hayretle dinliyor, bir an sonra basamakların en başında Taylor ve Amber’ı gördüğünde orayı işaret eder. Faye ve Jonathan’la birlikte konuşmaya kulak misafiri olan Jaden ve Rose da ayaklanırken onların ardından Anna geliyor, birazdan onun peşine de Shia ve Nathan takıldığında kurbağalar her köşeden ayaklanarak aynı yöne gitmeye başlar.

“Amber, hepsi birden geliyor.”

“Görüyorum.”

“Ne yapacağız?”

“Kaçabilir miyiz?”

“İmkansız.”

“Anlatacağız o zaman—“

“Amber! Taylor! Neler oluyor?! Liv nerede?!”

Amber cevap verecekken bir anda kalabalığın arasından atılan Benjamin’le Taylor onun kolunu çekiştirerek geriler.

“Fiziksel saldırı yok!”

“Bana ne yaptın! ABLAM NEREDE?!”

“Benjamin sakın ol!”

“Amber neler oluyor?!”

Amber bir de Pete’in işin içine girmesiyle iyice aklını kaçırarak gibi olurken her kafadan bir ses çıkıyor, etraftaki diğer insanlar da gerekli gereksiz olaya dahil oluyorken bir an sonra kapıdan giren Nicole çılgıncı bastığında büyük salonda bir anlık bir sessizlik olur. Sarışın kız utanmış bir ifadeyle gülümserken ön sıralardaki profesörlerden özür dilemek için seslenir:

“İçime örümcek girdi sandım, özür dilerim!”

Profesörler gülüşerek önlerine dönerken Nicole de suratındaki ifadeyi betona çevirerek arkadaşlarına döner.

“Dışarı. Şimdi.”

Sarışın Blaisdale kapıyı açarak herkesi soğuk bahçeye itekler, sonra da kendisi çıkarken herkes bir cevap bekliyor, en önce Jonathan atılarak uzun süreli sevgili olma hakkını kullanıp sorar:

“Liv nerede? Sen neredesin? Neredesiniz?!”

“Liv gitti, ben de buradayım—“

“Nereye gitti?”

“Nasıl gitti!?”

“Okuldan çıkabiliyor muyuz?”

“Çıkamıyor musunuz?”

Nicole ellerini sallayarak yine bağırırken uğultular kesilir, sarışın kız konuşur:

“Anlatacağım, ama önce bana sıcak bir yer bulun, bir de mümkünse bir kova su. İçim kurudu.”

Jonathan derhal bu dileği gerçekleştirmek için Nicole’ü yanına alırken onların önderliğinde kurbağa kalabalığı Uzay Cafe’ye doğru ilerler.

Nicole önüne bırakılan bir sürahi suya sarılırken üç beş masa bir araya getirilmiş, herkes neredeyse birbirinin üzerine oturuyorken Nicole iki zanlıyı - Amber ve Taylor - yanına almış, diğerlerinin fiziksel ve zihinsel saldırılarından koruyordur. İlk bardak su bittiğinde Nicole derin bir nefes alarak konuşur:

“Birincisi, az önce linç etmeye çalıştığınız şu iki kız gerçekten *melek*. *Melek* melek. Basbayağı melek, gökten inmiş, dolaşan tiplerden.”

Amber teknik olarak öyle olmadığını söyleyecekken Nicole elini kaldırarak susmasını işaret eder, kızıl susar, kurbağaların kraliçesi konuşmaya devam eder:

“Son birkaç aydır etrafta garip bir şeyler oluyor, bilmem farkında mısınız—“

“Farkındayız!”

“Liv çok dalgındı, ben gördüm—“

“Liv nereye gitti bu arada?”

“Bilmiyorum—“

“KONUŞUYORUM!”

Mutlak sessizlik sağlanırken Nicole kendine yeni bir bardak su doldurarak o bardağın da içilme süresi içinde diğerlerine sessizlikle işkence eder ve işi bittiğinde bardağı da, sürahiyi de bir kenara iterek ne biliyorsa bütün çıplaklığıyla ve büyük bir zevkle anlatmaya başlar...

Secret Garden – Song For A Stormy Night

Adrianne yatak odasının kapısını usulca aralar ve başını uzatarak içerde uyuyanlara bakarken Bella’yı babasının yanında kıvrılmış görünce gülümser. Sarışın melek içeri girerken pencerenin önünde bahçede beliren konukları izleyen Wallace konuşur:

“Geldiler...”

Adrianne de sessizce arkadaşının yanında bahçedeki Livana ve Favian’ı izlerken iç çeker...

Kalacak mısın?

“Zannetmiyorum. Olmam gereken başka bir yer daha var.”

Adrianne gülümserken Favian’la birlikte eve giren Livana’yı görmüş, arkasını dönerek odadan çıkar.

Önce benim karşılamam gerek—

Sarışın melek odanın kapısını kapatıp Bella’nın duyuş alanının dışına çıktığında konuşur:

“Bir anda odaya atılırsa bir yerlerde bir şeyler patlayacakmış gibi geliyor.”

“Yüksek bir ihtimal.”

“Lawliet söz verdi. Bir şey olmayacak, ama yine de önce ben görmeliyim!”

Wallace gülerken Adrianne son köşeyi de dönmüş, merdivenlerin başında Favian’ı ve aranan kadını görürken Wallace’ın uzaklaştığını hisseder, biraz sonra tek başına basamakları inip Livana’ya elini uzattığında gülümser.

“Sonunda...”

Livana’nın gözü üst katlarda, yine de Adrianne’in elini sıkarken Favian arkadan kaş göz yaparak durumu soruyordur. Adrianne gözlerini devirerek Livana’ya yol verirken yarış düdüğü duymuş koşucular gibi yolu açıldığı anda Livana yukarı fırlar. Adrianne ya da Favian onu takip etme ihtiyacı hissetmiyorken genç adam cebinde taşıdığı küçük hatıra küresini çıkarıp Adrianne’in eline verir.

“İstemedi, gerek yokmuş. Bella’yı da, her şeyi de biliyormuş. Nasıl oluyorsa...”

“Yüksek yerden yardım geldi.”

Favian hayretle ona bakıyorken Adrianne gülümseyerek başını sallar.

“Bella’nın gözünü karartınca ne kadar korkutucu olduğunu görmek istemezsin.”

Favian yorum yapmazken Adrianne hatıra küresini cebine atarak ona döner.

“Diğerleri ne yapıyor?”

“Şu anda bir ordu halinde beni bekliyorlar, ben de kaçıyorum.”

“Gelip elini tutmamı ister misin?”

“Çok komik.”

Adrianne gayet komik olduğunu söyleyerek gülüyorken Favian bir an sonra onun elini yakaladığında sarışın melek itiraz etmek ister ama bir anda yer ayağının altından kaydığında ikisi birlikte başka bir zaman geçerler...

Livana hangi oda olduğunu sanki eliyle bırakmış gibi biliyor, en üst kattaki yatak odasının kapısını açar ve yatakta uyuyanları gördüğünde gözleri dolarak gülümser. Genç kadın kapıyı kapatarak sessiz adımlarla yatağın yanına geçer ve kızının arkasından eğilip saçlarını hafifçe yüzünden çekerken fısıldar:

“Bella?”

Bella yarı uykulu, usul bir *anne?* mırıldanırken Liv kalbi havalanarak yere çöker, kızı da iyice uyanmış, arkasını dönerek annesini görürken hep başkalarının anılarında ve hikayelerinde görüp bildiği kadın şimdi karşısında, Bella başarmış, kazanmış, annesini geri almışken hızla doğrularak Livana’nın boynuna atılır.

“Anne! Geldin! Başardın!”

Livana gülüyor, ağlıyor, tanrılara teşekkür ediyorken kollarındaki Bella sarsılarak ağlamaya başladığında annesi dizlerinin üzerinde doğrularak onu kendine çeker, kızı da onunla birlikte yere otururken Livana bebeğinin saçlarını okşuyor, ona sarılıp saklıyorken masmavi gözleri yatakta uyuyan adamda, yaşlar yanaklarından süzülüyorken kalbi gülümsüyordur...

“İşte böyle. Livana da şimdi kızıyla Dorian’ın yanına gitti.”

Kurbağalar ölüm sessizliğindeyken Nicole teker teker hepsinin gözlerinin içine bakıyor, sonunda sıra Sophia’ya geldiğinde genç kız hayatında belki de ilk defa bu kadar düşünceli, hafifçe kaşlarını çatar, sonra gülümserken gözleri dolmuş, masadaki çiziklerden birini parmağıyla tekrar çizerek mırıldanır:

“Kim derdi ki Liv gün gelip benim *annem* olacak.”

“Ben demiştim.”

Sophia şokla ağzı açılarık Nicole’e bakarken sarışın kız parmağını şakağına bastırarak o kafanın içinde daha ne ihtimaller döndüğünü söyler, masadakiler gülüşürken Nicole, Sophia’ya bir peçete atarak açık ağzını kapatmasını hatırlatır...

“Babanı neden uykuda tutuyorsun?”

Bella burnunu çekerek gözlerini silerken yataktaki babasına bakar.

“Olur da bir şeyler ters giderse hepimizi ateşe vermesin diye. Neler olduğunun farkında ve muhtemelen uyanmak istiyor, ama sen gerçekten dönmeden görmesini istemedim.”

Livana anladığını söyleyerek başını sallar ve gülümseyerek Bella’nın yanağındaki yaşları silerken genç kız annesine sokularak saçlarının uçlarını parmaklarının arasında çevirir. Livana kızının saçlarını okşuyorken gözleri Dorian’da, onca yılın sadece gözlerinin etrafında bir iki çizgi olarak iz bıraktığı Ateşkırın’ı izliyorken Liv adındaki o minicik kızın bile bu adam için ne kadar çok şey ifade ettiğini biliyor, içi titreyerek kollarındaki genç kıza bakar, her şeyin sebebine, sonucuna, bütün dünyasına bakarken Dorian’ın boğuk sesi duyulur:

“Liv? Liv, neredesin?”

Bella derhal annesini bırakarak kenara çekilirken Livana boş kalan elleriyle yatağı tutunarak Dorian’ın yanına çıkar, genç adamın saçlarını okşayarak başını kendine çevirirken Ateşkırın’ın koyu kahverengi gözleri açıldığında asırlar önce bir gün görüp dokunduğunda içinin titrediğı güzelliğı görür, dudakları aralanırken fısıltıyla sorar:

“Gerçekten sen misin?”

Livana başını sallar ve gülümserken Dorian onu izliyor, etrafında dönen binlerce ateş böceğini yine görüyorken uzanarak genç kadının yüzünü tutar ve kendine çekerken Yaşam’la Ateş’in dudakları birleşir, kilitler çözülür...

Luplex

Scott salonun ortasında volta atıyor, ara sıra Andrea kocasına elini uzatarak ona tutunup sonra tekrar voltasına bırakıyorken birazdan Favian ve yanındaki Adrianne döndüğünde herkes yine bütün dikkatini

onlara verir. Adrienne bir anda masalın bütün parçalarını karşısında görünce öylece kalakalırken Favian ona bir bakış atar.

“Söylemiştim...”

Adrienne şaşkınlıkla gülümserken kalabalığın arasından Andrea ayağa kalkar.

“Liv nerede?”

“Bella ve Dorian’ın yanında. Onlara biraz zaman verelim, sonra Favian gidip üçünü de getirecek.”

Toprakkıran sessizce başını sallarken Adrienne Demetra’nın nazik hüznüne bakıyor, iç çekerek ayrı ayrı diğer herkese bakarken Lucinda’yla göz göze geldiğinde cennetten kopan bakışlarında bir özür belirir.

“Lucinda...”

Ölüm ve Yaşam’ın en eski meleği buruk bir gülümsemeyle ayağa kalkarken Adrienne onun yanına gelmiş, Lucinda yıllar içinde daha da güzelleşmiş sarışın kızın yanaklarını tutar.

“Ne kadar güzelleşmişsin Adrienne. Seni en son gördüğümde—“

“Lucinda çok üzgünüm. Delora’ya yeteri kadar iyi bakamadık...”

Lucinda başını iki yana sallayarak uzanır ve genç meleğe sarılırken arkadaki Oreon takımı hala duruma alışamamış, kaçamak bakışlar Cuslov’a doğru uzanırken kendi zamanında bütün Luplex’in meleği olmuş genç kadın arkadaşlarına bakar, sonunda tekrar kocasına döndüğünde Calis onun ellerini tutarak meleğini kendine çeker.

“Hepiniz...”

Adrienne’in sesiyle herkes daha önce gözlerine görünmemiş meleğe bakar, sarışın kadın gülümser.

“Eğer siz o zor zamanlarınızda Winona’ya güvenmemiş olsaydınız bugün gerçekleşmesi için savaştığımız hiçbir şey olmayacaktı. Birazdan buraya gelecek o üç kişi size çok şey borçlu...”

Yıllardır her türlü değişikliği beraber göğüslemiş, kayıplarıyla ve aralarına katılanlarla kocaman bir aile olan Oreon yeni tanıştıkları meleği izliyorken Adrienne en büyük cevheri saklayan kadına, Andrea’ya döner.

“Andrea, sen bunu o gün Livana’ya vermemiş olsaydın Yaşam’ın nereye savrulacağı belli olmayacaktı...”

Andrea kendi tılsımının bir eşini Adrienne’in elinde görünce nefesini tutar, bir an sonra meleğin elindeki tılsım Toprakkıran’a geçer ve amber kolye pırl pırl parlarken Demetra gözlerini kapatarak derin bir nefes alıp gülümser. Toprakkıran’ın kahverengi gözleri tekrar açıldığında sanki ucu açık bir devre tamamlanmış, en başta elden çıkan sihir tekrar sahibine ulaşmışken Adrienne sırayla Havakıran ve Sukıran’ın gerçek tılsımlarını da onlara geri verir. Sienna ve Eidan da şu ana ellerine aldıkları en güçlü sihre bakarken Adrienne onları bırakmış, yıllarca istenilen her şey olmuş kadına döner.

“Biana...”

Sadık hizmetkarı Jezabel’in önünde duran siyahlı kadın gülümserken Adrienne onun yanına gelmiş elini uzatır; Biana hafifçe gülerken sıkarken Adrienne de memnuniyetle gülümser.

“Peder Larson’a seni götürdüğümde bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim, ama yine de çok iyi bir iş çıkardın. Troova olayı hariç. Onunla ilgili hala ödemen gereken bedeller var - bir de Jezabel’in sen yokken yaptığı işler...”

Hainlik tanrısının gücüne kapılmış olan kara büyücü sesini çıkarmıyorken Biana göz ucuyla ona bakar.

“Aşık olmanın aptallık olduğunu iyi öğretememişim...”

Jezabel hala sessizken Biana dönerek bir anlığına Conrad’la göz göze gelir, sonra tekrar Adrianne’e bakar.

“Umarım bir daha uzun bir süre karşılaşmayız, büyütmem gereken çocuklarım var Adrianne.”

Adrianne anlayışla başını sallarken geride bir yerlerde Liam’ın sorusu duyulur:

“Peki bu adamın babası nerede?”

Bu adam olan Favian annesiyle bakışırken Adrianne cevaplar:

“Onunla bizzat tanrılar ilgileniyor...”

“Burasını tekrar kullanmamız gerek, saraya yazık olacak...”

Lawliet yorum yapmadan avluda ilerliyorken Light uzun yıllar önce tek seferde yarattıkları sarayın duvarlarına dokunuyordur.

“Belki Taylor’ı da yanıma alırım—“
“Light.”

Light sırtarak eşini takip ederken Lawliet yükse tavanlı sarayın içine girer, merdivenlere ve mutfağın olduğu tarafa bakarken biraz sonra kabul salonundan Joseph çıkarak konuklarının yanına gelir.

“Sizi tanıyor muyum?”
“Joseph, ben Lawliet, bu da Light.”

Zaman’ın ela gözleri büyürken Light başını sallar.

“Evet. Yaşam ve Ölüm.”
“Bitti mi?”

İki tanrı da başlarını sallayınca Joseph’in omzuları düşer, gözlerindeki o meraklı pırıltı sönerken Lawliet kaşlarını çatır, Light keyifle güler.

“Neden senin elinin değdiği her şey bu kadar karamsar, L?”
“Joseph, bitti derken kötü bir şeyi kasetmemiştik. Bitti, ailenin yanına dönebilirsin.”

Joseph hızla doğrulurken biraz sonra önünden sarı küçük bir kağıt uçuşup yere yapışır, Zaman eğilerek yapışkanlı kağıdı döşemeden çekerken Light konuşur:

“Yol tarifi...”

Zaman parmaklarının arasındaki *post-it*’e bakıyorken Yaşam ve Ölüm onun sorularını bekliyordur, ama daha fazla konuşmak yerine Joseph bir anda ortadan kaybolduğunda Lawliet iç çeker, Light rahat bir nefes alarak kollarını gererken yanındaki Yaşam yine omuzları düşerek avluya doğru gitmeye başladığında Ölüm arkasından seslenir:

“Yine mi depresyona gireceksin?! Lawliet!”

Lawliet depresyonu ve cebinde acil durumlar için taşıdığı bir parça çikolatasıyla sessizce saraydan çıkarken Light da onu takip eder...

“Ben gitmek istemiyorum.”

Liv ve Dorian kızlarının ilanıyla bakışırken Bella yatakta bağdaş kurarak oturmuş, onların diğer aileleriyle buluşmak için kendilerine çekidüzen vermelerini izliyordur, devam eder:

“Siz gidin, ben sizi burada beklerim. Sonra Favian sizi buraya getirir—“

“Bella, bu zamanda mı yaşamak istiyorsun?”

Bella başını sallarken Dorian gidip onun yanına oturur, genç kız omzunu babasının omzuna yaslarırken rüyadaymış gibi gülümser.

“Hem sizin için daha kolay olmaz mı? Burada yepyeni bir hayat, hem bu yıl çok güzel.”

“Sophia ne olacak?”

Bella sessiz kalırken Liv bir kenarda durmuş, onları izliyordur. Bella bir süre düşündükten sonra gözleri tekrar parlayarak konuşur:

“Gider geliriz. Sophia okulu bitirince de buraya gelir.”

“Hiçbirimiz zamanda dolaşamıyoruz, nasıl gideceğiz?”

“Favian bizi götürür.”

“Favian’ın başka işleri yok mudur sence?”

Bella kendinden daha inatçı adama bakarken omzunu çeker, kendisi de biraz sonra yataktan kalkarken Dorian göz ucuyla Liv’e bakar, sonra tekrar kızına döner.

“Haksız mıyım—“

“Oraya döndüğümüzde yine sizi bir sürü insanla paylaşmak zorunda kalacağım! Size garip garip bakacaklar! SEN ANNEM BEBEKKEN ONU ALIP KUÇAĞINDA UYUTMUŞSUN!”

“Annen istese şu anda da bir bebek olabilir Bella—“

“Olmasın.”

Liv bebek olmazken gülümser, Dorian da sesi belki ilk defa bu kadar usul çıkıyor, konuşmaya devam eder:

“Oradaki insanlar da bizim ailemiz. Yeterince yalnız kalmadın mı?”

“Ben onların hiçbirini tanımıyorum, onlar da beni tanımıyor—“

“Ama Sophia da—“

“Sophia benim gibi değil! O yıllardır seninle beraber. Okulda bir sürü arkadaşı var, ayrıca meleği de hala onun yanında.”

Dorian kaşlarını çatarken Liv de bu kısmı bilmiyor, meleği kim diye sorar, Bella cevaplar:

“Dante. Cuslov’un oğlu. Sophia sizin yanınıza döndükten sonra Adrienne onları bir araya getirdi.”

Anne ve baba kısa bir süreliğine bu bilgiyi sindirirken Bella kendi derdiyle konuşmayı sürdürür:

“Benim tanıdığım kimse yok—“

“Nicole’le çok iyi anlaşırsınız—“

“Nicole *senin* arkadaşın!”

“Senin bu inadına karşılık bizi nasıl daha önce senin eline vermemişler şaşırdım tatlım.”

Bella bir an için gülümserken hemen sonra inatçı damgası yediğini anlamış, ayağını yere vurarak tekrar yatağa oturur, babası sözü eline alır:

“Yıllarca yabancı yerlerde meleklerle yaşamış olan bir kız için annesiyle ve babasıyla tanıdıkların arasına karışmak o kadar zor olmasa gerek.”

Bella bir şeyler mırıldanırken Dorian onun upuzun siyah saçlarına dokunur ve tek elinde yavaşça toplayarak sırtından aşağı bırakırken düz siyahlar kahverengi dalgalarla hafifçe kıvrılır ve genç kız gözleri dolarak babasına bakarken yakışıklı babası gülümser.

“Gideriz, değil mi?”

“Gideriz, tamam...”

Liv memnun, ellerini birbirine vurarak onlara yataktan kalkmalarını söylerken Dorian kalkar ve gözünü açtıktan sonra kızının ellerine tutuşturduğu ateş tılsımıyla oynayarak odadan çıkarken geride kalan bayanlar da Bella’nın yeni saçlarından bahseder...

Josh Groban - Alejate

Luplex Tıbbi ve Genetik Araştırmalar Enstitüsü – Ruh ve Sinir Hastalıkları Merkezi

“Al bakalım, ilaçların.”

Üç tane hap ve bir bardak su alınırken hemşire biraz sonra boş bardağı geri aldığında gülümseyerek sorar:

“Bugün nasılsın, Lee?”

“İyiyim, teşekkür ederim.”

Genç adamın yeşil gözleri tekrar saatlerdir izlediği bahçe manzarasına dönerken genç hemşire bugün de ancak üç kelimelik bir sohbet yaratabilmiş, uzun yıllardır tek bir ziyaretçisi bile olmamış adamı yine yalnızlığına bırakarak odadan çıkar. Kapı kapandıktan sonra hemşire şifresini girer ve beyaz kapının üzerindeki ekranda odanın içi görünürken genç kadın biraz da böyle izlemeye karar vermiş, elindeki bardağı göğsüne bastırarak sessiz ve yalnız adamı izler.

“Yine takılmışsın Chloe?”

Chloe arkadaşının koluna girmesiyle irkilirken uzanıp ekranı tek seferde kapatır, sonra koridora dönerken arkadaşı da arkasından geliyordur.

“Bugün bir şey konuşabildiniz mi?”

“Hayır. Yine iyiyim dedi, sonra da git dermiş gibi yine manzarasına döndü.”

“En azından sana cevap veriyor. Senden önceki hemşireyle 7 ay hiç konuşmadı. Çocukken buraya gelmiş diyorlar, biliyor musun?”

Chloe başını sallar ve bütün kata ait elektronik çizelgede Lee Whitrow’un sütununa bugünkü ilaçlarını işaretlerken konuşur:

“Neden normal bir hastaneye almadıklarını anlamıyorum. Adamın hiçbir özel gücü yok, Eski Dünya yerlileri gibi sıradan bir insan sadece.”

“Sıradan insan olmak da artık bir güç sayılıyor, bilmiyor musun?”

Chloe gülerek gözlerini devirirken arkadaşı bu akşam ne yaptıklarını sorar, ikisi iş çıkışı planlarını konuşarak uzaklaşırken odasına yalnız başına oturan Leandre daha önce gördüğü bahçelerden birine benzeyen uçsuz bucaksız yeşilliği izlemeye devam eder...

Julianne elindeki sarı post-it'e bakarak odalar arasında ilerliyorken onun arkasından Liv, Zamanlar ve Boyutlar da kızıl saçlı doktoru takip ediyordur.

"1012-E, Lee Whitrow. Burası."

Julianne içeriyi gösteren ekranı açıp günün 12 saat o pencerenin önünde oturan adamı gösterirken Liv gözleri dolarak parmak uçlarını Leandre'nin yüzü üzerinde gezdirir ve başını sallar.

"Evet, bu o."

"Liv, Lee çok hassas bir hasta. Sizi hatırlamaması çok yüksek bir ihtimal."

"Hatırlayacak, eminim."

Julianne peki der ve itiraz etmeden kapıyı tıklatıp açarken geridekilere sadece tek kişinin girmesi gerektiğini söyler. Liv dışında herkes bir kenarda bekliyorken Julianne gülümseyerek odadan içeri girer.

"Lee, merhaba."

Kumral adam gülümseyerek en sevdiği doktora bakarken yanındaki yabancıyı gördüğünde gülümsemesi solar.

"Bu bayan kim, Julianne?"

Julianne yanındaki Liv'i tanıtmak için ona döner, ama genç kadının yüzünde dehşetle karışmış garip bir ifade varken Livana eliyle Leandre'yi göstererek mırıldanır:

"Bu o, ama..."

"Liv?"

"Julianne bu kadın kim?"

"Leandre?"

"Liv, lütfen, söylediklerimi hatırla—"

"Julianne bu kadın kim?! JULIANNE BU KADIN KİM!? KİM BU KADIN?!"

Lee elini kulaklarına kapatarak bağırmaya başladığında Liv ellerini ağzına kapatarak geriler, kapalı kapıya yaslanırken Julianne genç adamın başına koşturmuş, gülümseyerek, güzellikle bir şey olmadığını, sakın olması gerektiğini anlatmaya başlamıştır.

"Lee, sakın ol, lütfen—"

"KİMSEYİ İSTEMİYORUM! ZİYARETÇİ İSTEMİYORUM! O KADINI TANIMİYORUM! KİMSE GİRMESİN! YALNIZCA SEN!"

"Tamam, tamam çok özür dilerim. Şimdi herkes çıkıyor—Lee, kendine zarar vereceksin!"

Lee kulaklarına vurmaya başlayınca Julianne önlüğünün cebinden küçük bir şırınga çıkarır ve iğneyi genç adamın omzuna batırıp içindeki berrak sıvıyı onun damarlarına boşaltırken Lee bir an sonra gevşeyerek oturduğu yere yığılır. Julianne acil kod düğmesine basarak içeri görevlileri alırken iki adam Lee'yi kaldırıp yatağına yatırıyor diğeri de Liv'i dışarı çıkarıyordur.

"Hanımefendi, lütfen bana yardımcı olun—"

"Ama, o—Julianne?!"

"Lütfen dışarı, lütfen."

Liv zorla odadan çıkarıldığında Winona ve Petra atılarak onu tutarlar.

“Ne oldu?”

“O sadece bir insan. Bütün güçleri, her şeyi yok olmuş! Bizi hatırlamıyor, bilmiyor! O yüzden hiçbirimiz onun nerede olduğunu hissedemiyoruz! O artık Leandre değil Winona!”

Liv’in gözlerinden yaşlar süzülüyorken Winona ona sarılır, o sırada Julianne odadan çıkarken arkadaki Joseph diğerlerinin önüne geçerek doktorla konuşur:

“Biz onun Leandre olduğunu biliyoruz, belki bir şey yapabiliriz—“

“Hayır. Üzgünüm, ama eğer tutumunuz böyle olacaksa hastaya yaklaşmanıza izin vermeyeceğim. Oreon’dan özel bir ricayla sizi buraya getirdim, ama sanırım hepimiz cevaplarımızı aldık.”

Joseph anlamadığını söylerken Julianne onlara koridordaki oturma yerlerini işaret eder. Herkes gidip sırayla otururken kızıl saçlı doktor da onların karşısına geçer.

“Daha önce böyle tepkileri Lenarta’da yürüttüğüm klonlama merkezi çalışmaları sırasında da aldım, o yüzden ne hissettiğinizi gayet iyi biliyorum—“

“Leandre bir klon değil! Ona bir şey yapmışlar!”

Winona yanındaki Liv’e sakin olmasını söylüyorken Julianne devam eder:

“Kimse arkadaşınıza bir şey yapmamış, Liv. Leandre ve Lee Whitrow tamamen iki ayrı insan. Tıpkı sen ve Livana gibi—“

“Ben hala Livana’yım.”

“Leandre’nin ona göz kulak olacak bir Demetra’sı ya da arkasında onun benliği için savaşan bir kızı yoktu. Tanrıların açıkça onu başka bir adam olarak buraya bırakmış. Lee Whitrow 7 yaşından beri bu hastanede. Tek bir gün bile onun tanıdığı ya da onu tanıdığını iddia eden biri buraya gelmedi. Bu genç adamın hiçbir özel gücü yok, basit bir insan. Senin güçlerinle uzaktan yakından alakası olmayan bir adam. Fiziksel görünüşü ve geçmişte dosyasına işlenen garip rüyaları dışında Leandre’ye dair bir benzerliği yok—“

“Ama o *Leandre*. Bize öyle söylendi, belki bir büyü altındadır—“

“Bay Joseph, eğer öyle bir şey olsaydı biz çoktan anlamış olurduk. Lee Whitrow’un üzerinde herhangi bir büyü yok. Ben sizin durumunuzu nasıl anlayabiliyor ve size yardım edebiliyorsam lütfen siz de benim söylediklerimi iyice düşünün.”

Joseph daha fazla üstelemeden sessizce başını sallarken Julianne hala elinde tuttuğu hafifçe buruşmuş sarı post-it’i onlara uzatır, Petra alıp tekrar arkasına yaslanırken Julianne de ayağa kalkmış, onlara çıkış yolunu gösterir.

“Sizi geri götürmeleri için aracınızı ayarlayacağım, lütfen beni takip edin.”

“Belki biz de görürsek—“

“Lee birkaç saat daha uyanmayacak. 20 yıldır yalnız yaşamış bir adamı bir gün içinde bu kadar krize sokmuş olmak yeterli, lütfen...”

Samuele anlayışla başını sallarken elinin tersiyle hızla gözlerini siler ve kalkıp geldikleri yoldan geri dönerken Petra da onun arkasından koşutur; birazdan hepsi teker teker kalkıp Julianne’in ofisine doğru giderken Lee Whitrow rüyasız uykusuna devam eder...

Sarah McLachlan – World On Fire

Hearts break, hearts mend

Love still hurts

Visions flash, planes crash

Still there's talk of saving souls...

Petra kırmızı şemsiyesini de alarak eşyalarının yanına götürülmek üzere Oreon görevlilerine teslim ederken Sam onun hazır olduğunu görünce ayağa kalkar; onunla birlikte diğerleri de ayaklanırken Sam önce Joseph'e sarılır, ikisi ayrılınca Winona yüzündeki buruk gülümsemeyle genç adamın ellerini tutar ve uzanarak yanağından öperken Sam gülümser. Petra da aynı şekilde Zamanlarla vedalaşıyorken üçünün ardında Liv ve Dorian bekliyordur; Sam onlara bakar, ama yanlarına gitmeden dönerek odadan çıkarken Liv gözleri dolarak başını çevirir, Yaşam'ın ardından Ateş de odadan çıkarken Petra ve Sam diğerlerinden ayrılır...

Gwen yüksek bir gökdelenin en üst katında pencerenin önündeki bulutların arasından Venüs'ün başkentini izliyorken birazdan ofisinin kapısı vurulur, asistanı Dylan yanındaki avukatla birlikte gülümseyerek içeri girerken Rosenthal adına ait bütün malların sahibi olan Gwen Rosenthal onları karşılar...

Adrianne arabasının içinde bir sağa bir sola bakarak elindeki kağıtta yazan ev numarasını arıyorken birkaç bahçe daha geçtikten sonra 54 numaranın önünde durur. Hala çok alışmadığı arabada her şeyi kapatır, el frenini de çekerek kemerini çözerken evin kapısı açılır, siyah saçlı genç ve güzel bir kız elindeki büyük çöp torbalarıyla dışarı çıkarken Adrianne arabanın yanında bekliyordur. Siyah saçlı kızın kahverengi bakışları Adrianne'i fark ettiğinde genç kız gülümser, Adrianne de ona el sallarken hemen sonra evden bir başka torbayla Iris çıktığında siyah saçlı kıza seslenir:

“Laila, bunu da al! Baban unutmuş—“
“Anne, Adrianne geldi...”

Iris karşı kaldırımda bekleyen kızını gördüğünde elindeki torbayı yere bırakır, kapının önündeki basamakları uçarcasına inerek oraya koştururken kanatları teslim etmiş olan sarışın melek de hemen sonra gülerek annesine sarılır.

“Eve yine sincap girerse çiğlıklarınızı duymak istemiyorum, bu kapı neden açık—“
“Baba! Adrianne gelmiş!”

Kapıdaki yeşil gözlü, yakışıklı adam karısının ve üvey kızının karşı kaldırımda güle konuşa sarıldığını görünce gülümser, sonra dönüp Laila'nın elindeki çöp torbalarını alır, onu da sarılma komitesine yollarken Laila mutlulukla ablasına seslenir...

Cora ilk yalnız kahvaltısı için elindeki tepsiyle nereye oturması gerektiğine bakıyorken gözleri kalabalığı tanyor, beş senedir bir sürü farklı kombinasyonda gördüğü gruplardan hiçbiri ona yakın gelmiyorken biraz sonra Alexa'nın seslenişini duyduğunda o tarafa döner.

“Cora! Gelsene!”

Sarı Kelebek o tarafa bakıyor, ama yürümekte tereddüt ediyorken Alexa'nın iki yanındaki Nicole aralarında kalan boş iskemleyi çeker ve başıyla o tarafı işaret ederken Cora gözlerinin içi parlayarak gülümser ve o tarafa ilerler...

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağan bir günde, ıssız sokakların birinde pembe saçlı bir melek yürüyorken bir yerden minicik ciğerleri çıkacak gibi ağlayan bir bebeğin sesi geliyordur. Güzel melek elindeki kırmızı şemsiyeyi daha sıkı tutarak sesin geldiği tarafa yürüyorken bir an sonra üst üste yığılmış çöp torbalarının üzerindeki kutudan gelen sesi keşfettiğinde şemsiyesiyle birlikte oraya ilerler. Kutunun içindeki minik bebek yüzüne damlayana yağmurun durmasıyla sesini alçaltırken pembe saçlı melek şemsiyesini başının üzerinde havalandırarak ellerini kutunun içindeki bebeğe uzatır.

“Gel bakalım ufaklık - geçti tatlım, geçti...”

Minik bebek yumruk olmuş elleri titreyerek kanatsız meleğinin boynuna tutunmaya çalışırken Lonna sırlıslık olmuş küçük insan yavrusunu tek bir dokunuşuyla ısıtır, kurutur ve yağmurdan korurken bebek sakinleştiğinde tekrar şemsiyesine uzanarak karanlık çıkmaz sokaktan ferah yollara çıkar...

Ace of Base – Always Have, Always Will

3 ay sonra

“Vampirler, Sepelio iblisleri, ve... ve... şey...”

Jonathan ıkınıp sıkınıyorken Nicole geride dudaklarıyla ‘*insanlar*’ diyordur, Alexa gülerek onun ağzını kapatırken iblislerin son sınavı için daha ezberini bile tamamlamamış olan Concon kaşlarını çatır.

“İnsan zihin koruması düşük iblis mi sayılıyor?! Yalan!”

Owen elindeki kitabı onun önüne sürer, Jonathan açlıkla okurken Eliza kendi kitabını kapatmış, Mace tarafından önüne bir bardak kahve daha koyulurken diğerlerine dönerek sorar:

“Liv bu sınavı da alıyor muydu?”

Nicole başını sallarken Alexa'nın eli çekildiğinde konuşur:

“O geçen hafta son sınavlarını verdi, Miss Danielle diplomasını eve yollayacaktı.”

“Törene gelmeyecek mi?”

“Çok güzel zamanlar geçiriyorlar, Eliza.”

Eliza başını sallarken Nicole göz ucuyla Amber'ın tarafına bakar, masanın bir köşesinde sessiz sessiz dersini çalışan Amber alnını delen bakışlarla başını kaldırırken Nicole'ün yeşillerini görünce sorar:

“Ne oldu?”

“Sam ve Petra'dan bir haber var mı?”

“Ben onları takip etmiyorum, Nicole. Kimseyi takip etmiyorum daha doğrusu...”

“Hala melek değil misin?”

“Gökten inen sonsuz meleklerden değiliz biz, kaç kere söyleyeceğim?”

“Ama kimsenin görmediği tanrıları görüyorsunuz!”

“Sen de soyu tükenen iblislerden olsaydın tanrılar belki seni de seçerdi—“

“Bel altı!”

Amber gülerken Nicole ona bir peçete fırlatır, Eliza kahvesinin üzerini kapatarak olası peçete parçalarından korurken Jonathan hala insanların nasıl bir iblis türü olabileceğini anlamamış, Uzey Cafe genelinde bir anket başlatır...

Taylor, Michiou ortak salonunda elindeki kitabı okuyorken bir köşede sınavlarına çalışan Benjamin ve Patrick onu gözetliyordur.

“Ölüm meleğiymiş demek.”
“Hala öyle mi bilmiyorum.”

O sırada Taylor kitabın arka kapağına tutturduğu sarı bir post-it'i kaldığı sayfanın üzerine yapıştırır ve kitabı kapatıp kalkarken Benjamin ve Patrick derhal bakışlarını kaçıırırlar. Bal rengi bukleler ve şeker gibi bir parfüm ikisinin önünden geçer, berrak bir *iyi geceler* duyulurken Patrick genç kızın arkasından el salları, Benjamin göz ucuyla onun gidişini izlerken Taylor da aynı şekilde ona bir bakış atmış, kapıyı açıp dışarı çıkar...

“Evet, bütün kitaplar çantalara kaldırılсын, sınav başlıyor!”

İblisler sınıfı kağıt hışırtılarıyla dolarken birkaç dakika sonra herkes hazır, başlarının üzerinde kağıtları bekliyorken Profesör Evans soru kağıtlarını serbest bırakır, melek kanatları herkesin kağıtlarını dağıtıp başlarının üzerinde beklerken beşinci sınıflar Melekler Okulu'ndaki son sınavlarına başlarlar...

Rose elinde tuttuğu ve dördü de Verona Güzel Sanatlar Akademisi armalı zarflarla Gordon ortak odasına girer ve onu bekleyen dört kızı görünce gülümser.

“Korkaklar sizi. Sıraya geçin bakalım.”

Amber, Carrie, Cora ve Alexa ayağa kalkıp sıralanırken Rose elindeki zarfın birini çekerek Carrie'ye uzatır.

“Sen Amber'ın zarfını açacaksın. Amber sen Alexa'nın zarfını aç...”

Amber da zarfını alırken Rose, Cora'nın zarfını Alexa'ya verir, Carrie'ninkini de Cora'ya uzatırken dört kız da birbirlerine bakarak dudaklarını ısırırlar.

“Hadi bakışmayın! Açın!”

Kızlar gülerek ellerindeki zarfları yırtarlar ve dördü de başka bir köşeye kaçarak ellerindeki kağıtları okurlarken birkaç saniye sonra dört bir taraftan çığlıklar yükseldiğinde Rose gülerek kulaklarını kapatır, bir an sonra dördü de Rose'un üzerine atlayarak zıplamaya başlarken Verona'nın yeni öğrencileri Viera Hukuk Fakültesinin genç avukat adayını da sıkıştırarak sevinç gösterisi yaparlar...

Eliza, Oreon'un Mistik Departmanı için doldurduğu formu özenle katlayıp bir zarfa yerleştiriyorken posta odasındaki başka bir masada Anna'nın da aynı formdan bir tane doldurduğunu görünce bütün eşyalarını toplayarak oraya koşturur ve her şeyi Anna'nın önüne yığarak heyecanla sorar:

“O Mistik Departman için mi?!”

Anna irkilerek başını sallarken Eliza keyifle bir ses çıkarır ve masanın etrafından dolaşır Anna'ya sarılırken Anna gülüyor, sorar:

“Neden bu kadar sevindin?!”

“Yalnız olmayacağım Anna! Stresten karnımda yaratıklar yetişmeye başlayacaktı!”

Anna daha gülerek arkadaşına sarılırken Eliza onunla birlikte sağa sola sallanıyor, en mistik arkadaşını çok sevdiğini söylüyordur...

Nathan ve Shia Sinclairdeki odalarında yataklarına oturmuş, yerdeki bir şeyi inceliyorken Shia kafasını kaşıyarak neden çalışmadığını sorar, Nathan bilmediğini söylerken Shia'nın arkasında yatakta uzanmış, dergi okuyan Megan yerdeki demir bir iskeletten oluşan mekanik köpeğe bakar, biraz daha bakar, sonra başını eğip bir kez daha baktıktan sonra dergiyi bırakır, Shia'yı iterek yere inerken köpeğin kulağının arkasındaki incecik bir kabloyu gözünün arkasındaki bir girişe sokar, o anda köpek uyanarak daha önce kaydedilmiş bir havlama sesi çıkarırken Megan gülümser, Shia onun başını çekerek saçlarını öperken Nathan güzel kızın elini sıkar.

“Böylece teknoloji piyasasında ilerleme şansımız da yüzde sıfırlara düştü. Hem güzel, hem zeki—“

“Ben zeki değilim, siz dikkatsizsiniz.”

Nathan kulak kısmıyla kendinin ilgilenmediğini söylüyorken Shia, Megan'ın saçlarıyla oynamakla meşguldür, kesinlikle cevap vermez...

“Mezuniyet cüppeleri teslimatçısı geldi!”

Veronica elindeki ve kafasındaki kare takkelerle içeri girerken onun ardından Duncan da kollarında üst üste sıralanmış cüppelerle Uzay Cafe'den içeri girer. Yine masaları birleştirmiş olan kalabalık ayaklanırken Nicole takkelerden birini kafasına geçirir, Duncan'dan da kendi binasının renginde bir cüppe alıp bir kenarda giyinmeye başlarken bir tek onlar değil, bütün beşinci sınıflar ayaklanmış, bazıları o gün cüppelerin altına ne giyeceklerini konuşuyorken bazıları kollarının kısa geldiğinden dem vuruyor, kafası büyük olanlar takkelerle pek anlaşıyorlardı...

Bond - Lullaby

Melekler Okulu Öğrenci Komitesi Toplantısı ***Gündem: Mezuniyet Balosu***

Senenin son Komite toplantısı için beşinci sınıflar özel olarak yönetim binasındaki kongre salonunda toplanmış, herkes büyük bir ciddiyetle kendine yer beğenip fısıltılarla konuşuyorken Müdür Danielle Stevens ofisinden salona açılan özel kapıdan giriyordu.

Beyaz saçları, hayal gibi görünen beyaz ipek gömleği ve şık eteğiyle Danielle Stevens kürsüye ilerlerken öğrencilerin sesleri kesilir ve Müdür Stevens kürsüdeki incecik mikrofona önüne geçerek zarif gözlüklerini taktığında sessizliğin sağlandığını görüp memnuniyetle gündeme dair konuşmaya başlar:

“Meleklerim...”

Bütün yüzlerde bir gülümseme oluşurken Miss Danielle de gülümsüyor, devam eder:

“Hepiniz bu hafta kanatlarınızı çırparak yuvadan uçacaksınız ve her şeyden önce bilmenizi istiyorum ki, hepimizle gurur duyuyorum.”

Salon bir anda alkışlara boğulurken Miss Danielle gülerek eliyle sakinleşmelerini işaret eder:

“Sınırsız coşkunuzu Pazar günü gerçek mezuniyet konuşmasında harcarsınız...”

Alkışlar söner, ama gülümsemeler hala yüzlerde asılı kalırken Miss Danielle önündeki kağıtları kürsünün üzerinde sıraya koyarak konuşur:

“Her sene olduğu gibi bu sene de beşinci sınıflara kendi mezuniyet balosu temalarını seçmeleri için birkaç farklı seçenek sunduk. İlk defa böylesi büyük bir oy oranıyla bu senenin teması seçildi—“

Kenardan köşeden birkaç alkış, iki üç de ısıklık duyulduğunda Miss Danielle gözlüklerinin üzerinden meleklerine bir bakış atar, sesler susar, gözler tekrar kağıtlara dönerken beyaz saçlı güzel kadın devam eder:

“Yine her zaman olduğu gibi mezuniyet balo temasını ve kurallarını anlatmak üzere kürsüye, iki senedir komitenin öğrenci temsilciliğini yapan Nicole Blaisdale’i davet ediyorum...”

Nicole en ön sıradan elindeki klasörüyle kalkar ve o anda yine alkışlar ve ısıklar koparken sarışın kız gülüyor, kürsüye çıkan merdivenleri zıplayarak çıkar ve Miss Danielle’e hafifçe sarılarak onun yerini alırken ellerini kaldırarak kalabalığa seslenir:

“SESSİZLİK!”

Bütün kongre salonu o anda iğne düşse duyulabilecek bir sessizliğe kavuşurken Nicole ve Miss Danielle bakışlar, sarışın kız Müdür’e göz kırparak kürsünün üzerinde açtığı notlarına döner:

“Arkadaşlar, bu seneki balo tamamız sizin oylarınızla *Sihirli Maskeli Balo* olarak belirlendi.”

Mutlak sessizlik hala devam ediyorken Nicole kalabalığa bakarak gülümser ve bütün bu meleklerin ilk sene en olaylı geçen balosunun bilinen kurallarını tekrar açıklar:

“Cumartesi gecesi her kimin ya da neyin kılığına girerseniz balo salonunun kapısından girdiğinizde o *olacaksınız*. Her zamanki gibi kan örnekleriniz alınacak ve aşırı şiddet yanlısı ya da okul kurallarıyla çakışan kostüm veya kişilikler kabul edilmeyecek. İtirazı olan?”

Sessiz melekler gülümsüyor, başlarını büyük bir kesinlikle iki yana sallarken Nicole gülümser ve onun biraz arkasında duran Miss Danielle gençlerin kendilerini tutmalarına daha fazla dayanamamış, gözlerini devirerek yavaş yavaş alkışlamaya başladığında salon önce kahkahalara, sonra yine alkış ve ısıklara boğulur...

The Tings Tings – That’s Not My Name

Son Cumartesi...

Duncan gardrobunu açar ve en son beş sene önce giydiği cüppeyi çıkarır, üzerine giyer ve aynanın önünde kendine bakarken kısa kalmış cüppenin kolları ve boyu uzar, sarışın delikanlı memnuniyetle oda arkadaşına dönerken Jonathan beş sene önce giydiği futbolcu omuzluğunu yeni geniş omuzlarına göre ayarlıyor, işi bittiğinde kollarını kıvrarak Duncan’a kaslarını gösterir.

“Bunlar ilk sene yoktu, bak—bak görüyor musun? Dokun—“

“Gerek yok, Jonathan. Gözlerim iyi görüyor.”

Jonathan ona *bikbik* yaparak tekrar aynaya döner ve kendi kendine kas gösterisi yaparken Duncan odadan çıkmadan önce onun 37 numaralı takım formasını kafasına atar ve kapıyı kapatır...

Kızıl saçlı Amber aynanın karşısında duruyor, bir sağa bir sola bakıp yüzünü inceliyorken biraz sonra derin bir nefes alır, gözlerini kapatır, birkaç saniye sonra tekrar açtığına çilek kızılı saçlar kaybolmuş, Yaşam Tanrısı'nın meleği Amber'ın altın sarısı saçları görünürken genç kız gülümser ve banyodaki Megan'a seslenir:

“Megan! Sence böyle nasıl oldu, baksana—“

Banyonun kapısı açılır ve Megan rahibe giysileri içinde dişini fırçalayarak oda arkadaşına bakar, Amber kahkahayı patlatır.

“Kendinden daha uzak başka bir şey bulamazdın herhalde!”

Megan da ağzında fırça, dudaklarının kenarından sızan köpüklerle gülüyorken aynanın karşısında Amber'ın yanına geçer ve babasının denizlerinden aldığı masmavi gözleriyle bütün o siyah beyaz kumaşların arasından aynaya bakar.

“Gözlerim konuşacak...”

Amber gülerken *emin olduğunu* söyler ve kendi saçlarını sallayarak gösterirken Megan onun melek saçlarına bakıyor, fırçasıyla birlikte gülümser...

Cora kabarık saçları ve etrafından uçuşan kelebekleriyle çığlık çığlığa koridorda koşuyorken arkasından iki güvercin uçuyor, genç kızın saçlarını yakalamaya çalışıyorken güvercinlerin arkasından da o talih kuşlarının sahibi Piz koşuyordur.

“KUŞLAR! DUR! STOP! PAREO!¹⁰”

Kuşlar hiç aldırmadan inatla Cora'nın saçlarının ve kelebeklerinin arkasından koşuyorken bütün kozaların kraliçesi bir yandan koşuyor, bir yandan da elindeki yelpazesini sallayarak kuşları korkutmaya çalışıyordur.

“PİZ! BİR ŞEY YAP!”

“Yapmaya çalışıyorum!”

“No *lente!*¹¹”

En arkadan koşturan Alexa'nın sesiyle kuşların uçuşu bir anda yavaşlamış, kanatlar sanki yavaş çekimde dalgalanıyor gibiyken Cora nefes nefese trabzanlara tutunur, Piz fötr şapkasını kafasından çıkararak yere yığılıp otururken arkadan sadece siyah bir korse içinde kalmış olan Alexa gelir.

“Bu kadar huysuz kuşları nereden buldun Piz?!”

“Okulun elinde bir tek bunlar kalmış, ayrıca eteğini giymeyi unutmuşsun.”

Alexa o anda başını eğip ve siyah iç çamaşırına bakıp çıplak bacaklarını görünce hiçbir şey söylemeden arkasını döndüğü gibi tekar odaya koşmaya başlar, ama yol üstündeki odalardan atılan lafları engelleyemez...

¹⁰ Latince'de emirlere uymak anlamına gelir.

¹¹ Latince'de *No*, uçmak; *Lente*, yavaşça anlamına gelir.

Eliza üzerine elastik ve süper güçlü bir kıza yakışacak beyaz bir eşofman, bir de siyah atlet çekmiş, saçlarını iki dağınık kuyrukla tepesinde tuttururken aynaya bakarak birkaç uzakdoğu dövüş sanatı hareketi yapar. Elastik kız uçak tekmesinin yarısındayken Faye banyodan çıkar ve üzerindeki kan kırmızı vampirella kostümüyle Eliza'nın arkasına durup pelerinin omuzlarının iki yanından arkaya atıp kısacık eteğinden bacaklarını gösterir.

“Nasıl?”

“Haşin!”

Faye ellerini birer pençe yaparak havada boşluğa geçirirken Eliza ona yalancıkdan bir tekme fırlatır, Vampirella feryat ederek pelerinini sallarken Eliza zıplayarak oldukça zayıf tekme ve yumruklar atıyordur. İki kız sadece kendilerine ait olduklarını sandıkları oda denilen o özel alanda takıldıklarını düşünüyorlarken Eliza bir uçan tekmede daha yükselemeden yere yapışınca kapıda dikilen cüppeli Jaden ve Jesse'yi görür.

“Ne yapıyorsunuz siz orada?!”

Jaden ve Jesse sırtarak güya kurbağaların *en klas* kızlarına bakıyorken Eliza tepesindeki saçları düzeltir, Faye ise kırmızı pelerinini tekrar omuzlarından örterek bacaklarını kapatır...

“Biraz daha bronz...”

Nicole tenini biraz daha bronzlaştırır ve kollarını açarak yatakta siyah saçlarını ören Veronica'ya gösterir; altın rengi zırhların içinde olan uzay prensesi örgüsünün ucunu bağlıyorken başını sallar.

“Saçların çok düz, azıcık kıvrır, sonra da biraz dağıt - böyle ada rüzgarlarında dağılmış gibi...”

Nicole gülerek saçlarını kıvrırır, sonra da ada rüzgarlarına karışmış gibi dağıtırken Veronica arkasından gelip onun bembeyaz elbisesinin belini oturtur.

“Kapıda sorduklarında adını söylemeyi unutma. Sonra *Adalı Gelin* şarkılarını kim olduğunu bilmeden söylersin, bütün zevki gider.”

“Merak etme unutmam—nefes alamıyorum kuşağı biraz çöz!”

Veronica beyaz kuşağı hafifçe gevşetir ve bu sene sanat dersinde gördükleri Venüs klasiği *Adalı Gelin* müzikalinin başrol oyuncusunu kendi haline bırakırken Nicole sesini ayarlamak küçük bir şarkı mırıldanır. Veronica şarkıyla birlikte şöyle bir sağa sola sallanırken onaylayarak başını sallar.

“Güzel, güzel. Baloya gidince herkesle şarkı söyleyerek konuşacağını varsayarsak...”

“Görsünler bakalım Verona için beynimi yerken nasıl oluyormuş!”

Veronica bir kahkaha atarken boynundaki kolyelerle göğsünü kapatan altın zırhlar çıkırdar...

Anna aynada dikkatle gözüne kalem çekiyorken Lonna arkada durmuş, üzerindeki döpiyes ve özenle kabartılıp arkaya taranmış beyaza çalan saçlarıyla tipik bir Danielle Stevens olarak oda arkadaşını izliyordur. Yalancı Miss Danielle gözündeki pek şık çerçevesiz gözlüklerinin üzerinden altın rengi ve yok gibi olan elbisesiyle Anna'yı süzer.

“Biraz açık değil mi bu?”

“Çöl tanrıçasıyım ben, benim güneş görmezse ölürüm.”

“Öyle bir şey yok aslında—“

“Lonna!”

“Ben burada size doğruları öğretmeye çalışıyorum! Bu ne saygısızlık!”

Miss Danielle elini komodine vurarak isyanını belirtirken Anna güler ve titreyen eliyle kalemi göz kapağına değil de kaşına sürdüğünde feryat ederek ayağını yere vurur...

Nathan simsiyah bir kazak giymiş, içinde de Luplex'in rengi olan turuncu bir tişört varken yatağına oturmuş elindeki simsiyah basketbol topunu atıp tutarak Shia'nın o çok sürpriz, en başarılı ve tarihe geçecek kostümünü bekliyordur. Çok zaman geçmeden Pulvu kardeşlerin ikincisi banyodan çıkar ve kollarını açarak kendini Nathan'ın önüne atar, Nathan siyah topunu tutar, Shia kaşlarını indirip kaldırır, Nathan biraz daha kardeşine bakarken Shia ona havadan bir tekme savurarak konuşmasını emreder.

“Evet?! Nasıl?!”

“Öküz olmuşsun Shia.”

“Ne öküzü?! Unicorn bir baba ve İnek bir annenin oğluyum ben—NE ÖKÜZÜ!? NERESİ ÖKÜZ BUNUN!?”

Shia aynaya dönerek üzerindeki gayet öküz olan kostüme bakarken elleri yerine geçen toynak eldivenleriyle boynuzlarını düzeltir.

“Tamam belki iki tane boynunuzum var ve siyah beyaz benekliyim ama—“

“Uğraşma. Öküz olmuşsun işte.”

“EN AZINDAN BEN BİR ŞEY OLMUŞUM! SEN NESİN!? *Basketbolcu*, gerçekten çok orijinal!”

“Bu elimde gördüğün top ben istersem her türlü şekile girebiliyor. Luplex Yıldız Ajanlarından biriyim ben.”

“O proje hala tasarım aşamasında ve silahları bir basketbol topu değil—“

Bunun üzerine unicorn oğlu öküz Shia boynuzlarına bir top yer ve toynaklarıyla kafasını tutarak Nathan'a bir tekme atarken Yıldız Ajan Nathan gülerek kardeşinin büyükbaş tekmelerinden kaçır...

Rose omuzlarından sardığı kürküne abartılı ve bol pırıltılı bir broş takar ve iç çekerek özenle fönlenmiş siyah saçlarını düzeltirken yüzünde hafif bir gülümseme, ilk sene Liv'in üç kocasını da mirasları için öldürmüş olan zengin kadın kılığına girmiş olduğunu hatırlar.

“Görüyorum ki birileri benim rolümü çalmış...”

Rose heyecanla nefesi tutularak arkasını döner ve kapıda durmuş onu izleyen *Livana'yı* görünce gözleri dolarak gülümser.

“Gelmeyeceksin sanmıştık.”

Yaşam'ın mavi gözleri de dolu, gülerek bunu asla kaçırmayacağını söyler ve gerçekte kendisi olan Livana'nın o güzel elbisesi içinde etrafında dönerken Rose ağlamakla gülmek arasında, atılarak arkadaşına sarılır...

*

Owen smokinin yakalarını düzeltiyorken kapı açılır ve Sam sanki hiç ayrılmamış gibi çantasını yatağa bırakıp üzerindeki kirli tişörtü çıkarıp banyoya girer, kapı kapanır, Owen öylece kalakalmış, kapalı kapıya bakıyorken içerden su sesi duyulur, sonra birkaç tıkırtı, biraz çıtırtı, bir şeyler düşer, sonra bir süre sessizlik olurken kapı tekrar açıldığında Owen yutkunur ve karşısındaki Samuele'e bakar.

“Sam?”

“Hepinizi çok özledim. Sadece bu gece için geldim, mezuniyet için kalmayacağım, ama dayanamadım. Leandre'ye olanlar, sonra Livana, Petra... Kafam çok karıştı, çıkmak istedim, yine Sam olmak istedim, bunu duyunca da—“

Owen onun yine okulun ilk günü gibi nefessizce konuşmasını dinliyor, gülümseyerek arkadaşına ilerler ve omuzlarından çekip ona sarılırken Samuele yine Sam gibi hissediyor, rahatlayarak arkadaşına sarılır ve sırtını sıvazlar.

“İlk defa kendim olacağım.”

“Ben de ilk defa gözlerden uzak olacağım.”

Samuele kaşlarını çatarak Owen'dan ayrılırken yakışıklı prens gülümser.

“Geçen sene Eliza'yla kavga ettiğimde konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun?”

Mavi gözlü genç adam biraz düşünür, sonra gülümserken Owen siyah ceketinin yakalarını oturarak başını sallar.

“Evet, bu akşam onun Keera'sı ben olacağım.”

“Görünmez olmana izin verecekler mi?”

“Sadece öğrenciler için görünmezim, Eliza hariç tabii. Profesörler görebilecek ve seni de bu gece son kez göreceğime göre—“

“Owen...”

“Anlıyorum Sam, gerçekten. Yaşadıkların kolay değil, ama burada olman önemliydi, *hepimiz için...*”

Bütün boyutlara hakim olan ama hala yalan söyleyemeyen genç adam gülümserken Owen da aylardır ilk defa bu kadar dürüst, hafifçe arkadaşının omzunu sıkar ve onunla birlikte Melekler Okulu'ndaki son baloları için odadan çıkar...

Rihanna – Don't Stop The Music

“Herkes isimlerini söyledi mi? Birbirinizi unutmayın!”

Her giren başını sallayarak geçiyorken bu senenin mirasyedi ve hiç memnun olmayan dul (katil) kadını Rose olmuş, soruyu soran Anna'yı şöyle bir süzerek kürkünü düzeltir ve kendi kendine mırıldanır:

“Giyim tarzını hiç tasvip etmedim, bilmeni isterim Anna.”

Anna en tanrıça bakışıyla tek kaşını kaldırarak kürkler içindeki zengin kadına bakar, sonra güneş kokulu saçlarını savurarak uzaklaşırken Rose yanındaki Livana'nın koluna girerek içeri ilerler.

Normal bayanların arkasından balo salonuna adımını atan Vampirella pelerinini açarak arkasına bırakır ve hangi hizmetkarının birbirini ittirerek yakaladığına aldırmadan kollarını kaldırıp dans ederek kalabalığın içine girerken seslenir:

“Bu gece kimsenin kanını emmeyeceğim! Canınızı bağıslıyorum ey ölümlüler!”

Kalabalıktan alkışlar yükselirken kırmızılı kızı çoktan birileri kollarına almışken pelerini yakalayan Jaden onun arkasından koşturur, Jesse ve Duncan da kalabalığı yararak onu takip eder.

“Öküz değilim diyorum!”

Shia hala kapıdaki adama derdini anlatmaya çalışırken öküz olmadığı herkes tarafından kabul edilene kadar kanını vermeyi reddediyordur, o sırada rahibe kostümü içinde Megan gelir ve toynak eldivenlerden birini çıkarıp Shia’nın elini kan alan görevliye uzatırken açıklar:

“Ben Megan Collins, kilise kurallarına karşı gelen bir rahibeyim, bu da Shia Pulvu, benim öküz kostümü içinde gizlenen günahkar sevgilim.”

Shia o noktada öküzü karşı gelemiyorken kanı alınır, toynağı tekrar eline geçirilirken Megan yine en uslu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmuş, keyifle günahkar sevgilisini kollarından çekerek salondan içeri sokar.

Yırtık Rahibe ile Günahkar Öküz’ün ardından Amber geliyor, yanındaki Eliza’yla birlikte adlarını ve rollerini söyleyip kanlarını verirken Eliza arkasındaki Owen’ı süzüyor, ısrarla ne olduğunu söylemeyen delikanlının bu sefer başına ne işler çıkaracağını düşünüyordur. Elastik kız kanı alındıktan sonra Amber’ı salona yollamış, kan alan adamın yanında durup sıranın Owen’a gelmesini bekliyorken smokin içindeki prens gülümser ve görevliye elini uzatır:

“Owen Lysander, bu gece sadece Eliza Grunier ve Sam Miller’a görünecek olan hayaletim.”

Görevli gülümseyerek başını sallar ve kanı alıp gerekli yerlere isim ve rolü yazarken görevlinin yanındaki Eliza ağzı bir karış açılmış, ona kolunu uzatan Owen’a bakıyordu; Prens başıyla kolunu tekrar işaret eder, Eliza elini onun koluna bırakarak öylece yürürken içeri girdiklerinde Eliza beş senedir ilk defa sadece onun olan Prens’e bakar.

“Neden?”

Owen cevap olarak eğilerek sahibinin dudaklarını kapatırken Eliza ilk defa bir hayalet tarafından öpülüyor, nefesi kesilerek Owen’ın kollarına tutunur...

300.

“Beeeen biraaz içki alalım diyoruum, sen ne dersin Joonaaatthaaaaaan!”

Nicole içeri girdiği anda bir müzikal sanatçısı gibi cümlelerini sadece şarkı söyleyerek kurmaya başlamış, yanındaki Jonathan her seferinde gülmekten yerlere yatıyorken Nicole de kendini tutamıyor, bir yandan gülüp bir yandan onu çekiştirerek bara giderken *konuşur*:

“Gülmeeee, gülmeeee, hiç ama *hiç hiç hiç* komiikkk değil!”

Rose elindeki bir kadeh şampanyayı bıraksalar üç gecede de bitirebilecek gibi yavaşça ve kontrollüce içiyorken bakışları etrafında sürekli dansedip kalça sallayan gençlerde, yanındaki Livana'ya dert yazar.

“Son seneleri diye böyle azıtıyorlar, bilmiyorlar ki hayatta gençlikten daha önemli şeyler de var.”

“Para gibi mesela.”

“Aynen öyle!”

Yaşam keyifle gülerek kadehini arkadaşının kadehine tokuştururken Rose da gülüyor, soğuk içkiden bir yudum alacak olur, ama o anda kadehi elinden kapılır ve arkasındaki Jaden buz gibi şampanyayı dikerek susuzluğunu giderdikten sonra Rose'un beline sarılır:

“17 dakikamız var, gel benimle.”

“Ne?! Nereye—gömleğimi buruşturuyorsun!”

Jaden hiç aldırıyor, Rose'u alarak bir yerlere kaçırırken genç kız omzularını kürkü düzeltmeye çalışıyor, ama bir yandan da heyecandan kalbi ağzında gülerek Jaden'in elini çekiştirir.

“Jaden! Profesörler etrafta, nereye gidiyoruz—“

“Kötü bir şey yapmayacağım—“

“O yüzden mi beni kuytulara çekiştiriyorsun?”

Jaden gülerek cüppesinin önünü açar ve biraz hava alırken sahnenin ortasına geldiklerinde durup arkasını döner ve Rose'u belinden tutarak kendine çeker.

“Kuytulara çekiştirdiğimi kim söyledi?”

Rose hiç tasvip etmediğini söyleyerek itiraz edecekken o anda çalmaya başlayan şarkıyla gülerek kollarını Jaden'in boynuna dolar...

Boyz II Men – End of The Road

Rose şakağını hafifçe Jaden'in çenesine yaslamış, onun parfümünün kokusuyla dans ediyorken Jaden sorar:

“Viera'ya gidene kadar ayrı kalamayız herhalde, değil mi?”

Rose onun ‘*kalmayalım lütfen*’ini duymuş, gülümserken başını geri çekerek uzun boylu delikanlının gözlerine bakar.

“Bilmem. Bir fikrin var mı?”

“Luplex'e gel.”

“Sen Satürn'e gel?”

“Gelirim.”

“Gerçekten gelir misin?”

“Annem bir iki hafta sonra benim kokumdan sıkılıp geceleri beni yorganımla birlikte kundaklamayı bıraktıktan sonra gelirim. Babamın itiraz edeceğini sanmıyorum.”

Rose gözleri parlayarak dudaklarını ısırırken Jaden babasından ona miras kalan güçleri kullanmadan ulaşabildiği tek kıza bakıyor, gülümser.

“O gece Lonna beni reddetmeseydi, sen bana akıl vermeseydin—“

“Lonna bir melek olup ikimizi bir araya getirmeseydi—“

“Yok öyle bir şey.”

Rose bir anda duyduğu sesle irkilerek sağına döner ve Lonna’yı görürken pembe saçlı melek kolundaki saati göstererek konuşur:

“Benim biraz işim var, *anlarsınız*, melek falan... Cora’yı göremedim, size sorarsa açıklarsınız.”

Rose ve Jaden başlarını sallarken Lonna ikisine bakarak gözlerini devirir.

“O zaman iyilik meleği falan değildim, azıcık akıllı olsam şunu kendime alırdım—“

Jaden hemen sırtıırken Lonna onun kafasına vurarak gözlüklerini delikanlının cebine koyar.

“Kırılırsa kafanı kırarım. Gidiyorum, çok uzun sürmez.”

Mutlu çiftten yine onaylayan baş sallamalar gelirken Lonna, Jaden’in arkasından dolaşırken ortadan kaybolur. Rose tekrar Jaden’a bakarken birinci nesil kazanovanın yüzünde hala bir sırtış olduğunu görünce katil dul kimliğiyle onun omzunu çimdendir.

“Saygısız.”

“Asla!”

Jaden gülerek kollarındaki kıza sırtışmaya çalışırken Rose kürkünü kaldırarak onun dudaklarını kapatır, ikisi öylece dans etmeye devam ederler...

Megan ağzına bir fıstık atıp oturduğu yerde sağa sola sallanarak dans etmeye devam ederken yanındaki Shia çenesini toynağına yaslamış, güzel kıızı izliyordur, durup dururken konuşur:

“Sen küçükken beni hiç sevmezdin, biliyor musun?”

Megan bir anda damdan düşerek çiğnemeyi bırakır ve kaşlarını kaldırarak yanındaki büyükbaş hayvana bakarken Shia pamuktan boynuzları sallanarak başını sallar.

“Ne olduysa o gün başka zamana düştüğümüzde oldu.”

“Ne olmuş?”

“Sen beni sevmeye başladın.”

“Ben seni hep seviyordum Shia, saçmalama.”

Mavi gözlü güzel rahibe önüne dönerek birkaç fıstık daha alırken Shia toynaklarını masaya bastırarak ona yaklaşır.

“Ortaokulda okulun ineği diye dalga geçen kızlarla birlikte bana gülerdin sen!”

“Şimdi onlar seni görseler...”

Shia yumuşak kulakları titreyek dişlerini sıkarken Megan ağzına bir fıstık daha atarak gülümser.

“Eskisi gibi olmamı ister misin?”

“Üniversiteye gidince ne olacak çok merak ediyorum.”

Megan’ın gülümsemesi solar, genç kız elindeki fıstıkları bırakıp ellerini silkelerken tatsız bir sesle konuşur:

“Seni başka arkadaşlar için satmamdan korkuyorsun yani...”

“Öyle demek istemedim—“

“Ne demek istedin peki?! Sana benden başka katlanacak bir kız var mı Shia?!”

“Katlanacak?! O kadar mı çekilmezim?!”

“Senin yerinde başkası olsa beni bir köşeye çekip aklımı alana kadar öperdi, ama sen ne yapıyorsun?! Benimle kavga ediyorsun! Bazen zekandan gerçekten şüphe ediyorum!”

Shia susup öylece kalırken Megan kafasına taktığından beri ona boğan baş örtüsünü çıkarıp siyah saçlarını dağıtır, sonra kalkıp örtüyü Shia’nın kucığına atar ve nereye gittiğini söylemeden uzaklaşırken delikanlı toynaklarının arasında kalan siyah beyaz kumaşlara bakar...

Christina Aguilera - Candyman

Megan sahnedekileri yararak tuvaletlere doğru gidiyorken bol tezahüratla mikrofon başına geçmiş Cora’nın şarkısına dans eden Nicole’ün omzunu delerek geçer, sarışın gelin dönerek arkadaşını gittiği yere bakar, sonra Jonathan’ın koluna asılarak bağırır:

“MEGANAAAĞĞ BİR ŞEY OLMUUĞĞŞ! KÖTÜ BİR ŞEY, ÇOK ÇOK KÖTÜ BİR ŞEEĞĞĞYY!”

Jonathan etrafına bakınır ama kötü bir şey göremezken Nicole’ü alıp sırtından tuttuğu gibi arkaya yatırır, sarışın kız gülerek başını arkaya bırakırken Amber’ı görmüş, ters pozisyonda ona elini kolunu sallar:

“Ambeeeğğğrr! Megağğnnn saçlarığğnı dağıtmışşş, hüüzğğğn, öfkeeğğğ, böylesi bir güzelliğğğeee fazlaağğğğ—ne diyorum beeen!? Tuvalete gittiiiğğğ!”

Amber derhal olaya el koyarak tuvalete giderken Nicole tekrar beyninden başka yerlere de kan gidecek pozisyona geçmiş, Jonathan’ın omuzlarına tutunarak sorar:

“Nedeğğn, neden neden herkes düzgün konuşuyooğğğğğr ikeeğn ben haalağğ şarkığğlarla kendimi anlatıyoruğğmm?”

Jonathan onun o şarkı söyleyen dudaklarını öperek tekrar arkaya eğerken Nicole onun boynuna asılarak kendini 37 numaranın kollarına bırakır. Gelin ve bol kaslı futbolcu öpüşüyorken kalabalığın arasından bir adet günahkar öküz çıkar ve etrafta ona yardım edecek yegane suratı bulduğunda o tarafa koşturur.

“Nathan! Nathan yardım et çıkar şunu üzerimden! Sıkışmış!”

Nathan elindeki topu bacaklarının arasına alır ve kardeşinin boynundan bacaklarına kadar uzanan fermuarı çekiştirmeye başlarken Shia ayağını yere vuruyor, kostümden kurtulup Megan’ın yanına koşmayı bekliyordur, ama beklenen an bir türlü gelmiyorken Shia hala toynak gibi olan ellerini başının arkasına uzatır.

“Neydi bu çözülme büyüsü vardı bir şey vardı!”

“Bilmiyorum! Unuttum!”

“O kadar zekiyiz hala bir fermuar açamıyoruz—HEY! O BENİM AYAĞIM!”

Shia üzerine basarak dans eden bir kendini bilmezi toynaklarıyla ittirirken Nathan topunu yerde bir kere sektirir ve hemen sonra eline bir makas gelirken delikanlı sırtarak makası Shia’nın gözlerinin önünde sallar, kocaman koyu yeşil gözler üzüntüyle Nathan’a bakarken siyahlı delikanlı başka çareleri olmadığını söyler.

“Git sihirle alakası olan birini bul o zaman—“

“Hayır, çok geç olacak, KES! ÇABUK KES, BİR SEFERDE KES!”

Shia toynaklarıyla gözlerini kapatır, ama bir sonra gelen haşın *cart* sesiyle aslında kulaklarını kapatması gerektiğini anlarken Nathan öküz kostümü onun üzerinden sıyrılır.

“Boxer’la mı gideceksin?”

“Ne fark eder!? Gidip aklını alana kadar öpmem gerekiyor! Anlıyor musun beni?!”

Nathan omuzlarından sarsılıyorken gözlerini kısarak anne ve babasının en deli taraflarını almış yarıçıplak kardeşine bakar.

“İyi! Anladık! Git!”

Shia toynak eldivenleri de çıkarıp bir kenara atar ve sadece iç çamaşırını giyiyor olmasına aldırmadan kızlar tuvaletinin olduğu tarafa koşturur.

“MEGAN!”

Shia kendini tuvaletten içeri atar, kızlar bir an içeri giren erkeklerle - *neredeyse çıplak erkeklerle* - irkilirken Shia deli gibi etrafına bakıyordur, ama Megan’ı ortalıkta göremeyince aynanın önünde rujunu süren bir kızı omuzlarından tutup kendine çevirir.

“Megan’ı gördün mü!? Mavi gözler siyah saçlar taş gibi bir kız—“

“Görmedim!”

“Gören var mı?!”

Kızlar gülerek görmediklerini söyleyince Shia yine tabanlarına kuvvet vererek tuvaletlerden çıkar ve kalan tek kapıya bakar: bahçe kapısı.

Shia derin bir nefes alır ve şu beş sene içinde okul tarihinde onu açık açık rezil edecek bir şey yapmadığı için dün gece yaşadığı gururu hatırlar.

“Yapabilirsin. Sen zekisin, çeviksin. Hem zaten yapmazsan pişman olacaksın, bir daha da zor yaparsın, değil mi? O yüzden bence şimdi sanki üzerinde kırk kat kaftan varmış gibi at kendini dışarı—“

“Shia?!”

“AĞ!”

Shia bağırarak arkasını döner ve ona bakan Megan’ı görürken tanrılara çok teşekkür ederek genç kızı ellerinden çekip hemen sonra da yüzünü yakalar.

“Beni bu halde bahçeye çıkarmadığın için teşekkür ederim.”

“Ne—“

Megan bir an sonra dudakları örtüldüğünde irkilerek gözlerini kapatırken Shia onun simsiyah saçlarını kavramış, genç kızı üzerindeki kumaşlarla beraber ince belinden kavrayarak kendine çeker; Megan da başını kaldırmış, biraz sonra uyanarak Shia’nın boynuna tutunurken o anda kimin aklını kimin aldığı belli değil, ikisi de birbirlerine daha da uzanarak sokulur...

Shania Twain – You’ve Got A Way

Öpüşenler, kavuşanlar ve koşuşturanlar arasında müzik tekrar yavaşlamışken masaların birinde ona ait olan Prens’le birlikte oturan Eliza sessizce suyundan bir yudum alır ve sorar:

“Bütün gece bir boşlukla dans ediyormuşum gibi görüneceğimi düşünmemiştin tabii...”

“Bir yerde bir terslik olacak demiştin, ama...”

Eliza gülerek başını eğerken Owen sadece onun yanında bir anda böyle sus pus kesilen kıza bakar, uzanarak onun elini kendi ellerinin arasına alırken Eliza yine nefesi kesilmiş, kahverengi gözlerini yıllardır bir küsüp bir barıştığı, ama bir yerlerde ilk aşkı olmuş delikanlıya kaldırır.

“Bütün yaz bana işkence etmek için mi yaptın?”

“Bütün yaz beraber olmak için dört dönen çiftler tanıyorum. Biz fırsatı değerlendirmezsek—“

“Fırsatlar hep bizim önümüze geliyor, farkındasın değil mi?”

“Ve? Kötü mü?”

Eliza bir hayır mırıldanarak başını iki yana sallar ve yanında oturan smokinli prensine sokularak başını onun omzuna yaslar.

“Bunu söylediğimde hep kızılıyorsun, ama biz ikimiz—“

“Birbirimiz için yaratılmadık, evet biliyorum. O kadar çok söyledin ki yakında kanun olacak.”

Hayaletlerin arkadaşı olan kız gülümserken Owen onun başını öperek salonun en serin yerinde hareketsizce oturmaktan üşümüş kollarını tutar.

“Üşümüştün...”

“Farkında değilim.”

Arkasındaki beden hareket etmeye başlayınca Eliza başını hafifçe kaldırır, biraz sonra omuzlarından ona güzel kokulu sıcak bir ceket sarıldığında genç kız gülümseyerek tekrar eski yerine döner ve Owen’ın kollarına daha da yerleşirken mırıldanır:

“Haklısın...”

“Ne konuda?”

“Eğer fırsatı değerlendirmezsek aptallık etmiş oluruz.”

“Canın sıkılırsa yine beni bırakır gidersin, yapmadığın şey değil...”

Eliza başını arkaya eğerek Owen’la göz göze geldiğinde yakışıklı prens genç kızın boynunu tutarak dudaklarına uzanır; bir gecelik prenses eşofmanları içinde olabileceği en rahat ve sıcak yerde, gülümseyerek prensini karşılar...

“İki su.”

Jonathan bara yaslanarak suların gelmesini beklerken sağ yanında Cora’nın parmağının ucundaki kelebeği izlediğini gördüğünde kalbinin teklemesine engel olamaz; sarışın melek parmağının ucunda duran sarı kanatlara bakıyorken ona o ismi veren delikanlı da Kelebek’i izliyordur.

Cora’nın masmavi gözleri bir an sonra Jonathan’ı bulduğunda yıllar içinde kendine başka hayatlar yaratmış olan prens de ona bakıyor, gülümser.

Barmen iki su şişesini de Jonathan’ın önüne bırakarak uzaklaşırken Cora’nın parmağındaki kelebek havalanır, bir yukarı bir aşağı inerek sonunda yorgun kanatlarını şişelerinin birinin üzerinde dinlendirirken Jonathan iç çekerek sadece Nicole için aldığı şişeyi alır, kendi şişesini arkasında bırakarak uzaklaşır...

Jaden yine Faye’in ona bahsettiği araların birinde Rose’u alıp götürmüş, Liv yalnız başına arkadaşlarını izliyorken biraz sonra elindeki su şişesiyle Nicole yanına düştüğünde gülümser.

“Hala şarkı mı söylüyorsun?”

“Eeeveeeğtt...”

Liv hafifçe gülerken Nicole onun yanına biraz daha sokularak usul bir melodiyle sorar:

“Sam, konuştuuğnuz muuğ?”

“Hayır. Beni görmek bile istemiyor, hak veriyorum. Çok özür diledim, ama bu özürle geri alınabilecek bir şey değil. Biliyorum, anlıyorum.”

Nicole usul bir mırıltıyla anladığını söylerken Liv başını onun omzuna yaslayarak ilerde Anna, Nathan ve Amber’la konuşan genç adamı izler.

“Daha kötü olur sanmıştım.”

Nicole başını eğerek arkadaşına bakarken Liv açıklar:

“Buraya gelince eskiyi özlerim, tekrar o kız olmak isterim sanmıştım, ama sandığım kadar kötü olmadı. Her ne kadar Samuele’in şu anda içinde bulunduğu durum için üzülsem de, Leandre için içim kan ağlasa da bir yerlerde kızımın ve Dorian’ın beni beklediğini biliyorum, *benim oldukları için* mutlu oluyorum.”
“Önceki o eksikliikk... Yok artık, bitti...”

Liv gülümseyerek aynı melodiyle bir *evet* mırıldanır, Nicole onun saçlarını öperek omzundan sarılırken Liv gözünden akan bir damla yaşı siler ve başını kaldırarak onu hiçbir şey için yargılamayan genç kızın yeşil gözlerine bakar.

“Bella seninle tanışmaya korkuyor, biliyor musun?”

Nicole dehşetle Do majorden *neden!* diye sorarken Liv gülerek kızının uyum problemini anlatmaya başlar...

Nathan ve Anna dans etmek için uzaklaştıklarında delikanlının siyah topuna göz kulak olan Amber yanındaki Samuele’e döner.

“Leandre’yi görmeye gidiyor musun Samuele?”

“Her gün gidiyorum, ama içeri giremiyorum.”

Amber uzanarak genç adamın elini tutarken Samuele omuzları düşerek iç çeker.

“Kime ne için kızacağımı bilmiyorum, inan. Kafam çok karışık. Bazen diyorum ki *en azından yaşıyor, hala orada, hala bir umut var...* Ama ben bile ne kadar inanıyorum tartışılır.”

“Vazgeçme, Sam. Tamam mı?”

Genç adamın mavi gözleri Yaşam Tanrısı’nın meleşini izliyorken sarışın melek ondan bir söz bekliyor, hafifçe başını sallar.

“Güven bana, sakın vazgeçme. Bu sefer kimse bir oyun oynamıyor, melek olarak da söylemiyorum, Amber olarak söylüyorum. Bize yakın olan insanların başına ne gelirse gelsin, yaşadıkları sürece bir yerde hala bizimidirler aslında. Leandre bir tek seni değil, daha pek çok şeyi hatırlamıyor. Yıllarca orada yalnız yaşamış, çünkü yanında olacak kimsesi yokmuş. Şimdi durum değişti. Bir anda ‘Evet, hatırlıyorum!’ demeyecek elbette, ama yine de senin ona yakın olduğuna inanacağı bir zaman gelecek, mutlaka bir fırsat çıkacak, ben inanıyorum.”

Mavi gözler dolmuş, genç Samuele gülümseyerek başını sallarken Amber onun elini hafifçe sıkarak gülümser.

“Petra nasıl?”

Hüzünle bakan mavi gözler bir anda parlarken Samuele gülerek buraya gelirken bile Petra'nın ne diller döktüğünü anlatmaya başlar...

Lonna tekrar salona döndüğünde saçlarını eliyle düzeltir, döpiyesinin eteklerini silkeleyerek yürürken uyuşuk müzikle kenara köşeye dağılmış gençlere bakar, Cora bile bir köşede keleklerle oynuyorken Lonna yanındaki Ölüm Tanrısı'na döner.

“O çok görmek istediğin balo bu işte.”
“Ölüm bile bundan daha eğlencelidir.”
“Sana göre ölüm lunaparkla eş zaten...”

Light tek kaşını kaldırarak yanındaki müdür kılıklı meleğe bakıyorken Lonna bir fikri olduğunu söyler ve arkada bıraktığı tanrının ne yaptığına ya da nereye gideceğine aldırmadan sahnede gıy gıy bir şeyler çalan orkestranın olduğu tarafa ilerler...

Pink – So What

I got a brand new attitude and I'm gonna wear it tonight.

Salondaki aşk ve uyuşukluk dolu ışıklar sönüp bir anda tek bir spot parlarken gecenin sonuna doğru mayışmış bütün bedenler dikleşir, dikkatler açılır ve biraz sonra sanki onlarla dalga geçermiş gibi şarkıya giren bir ses duyulurken Cora sesin sahibini gayet iyi tanıyor, spotun takip edip sonunda masaların birinin üzerinde yakaladığı Lonna'ya bakar.

Geceye Müdür Stevens olarak başlayan genç kız şimdi üzerinde tek parça deri bir tulumla masanın üzerine tünemiş, bembeyaz parlayan saçları sağa sola dikilmiş, neredeyse öfkeyle bağırıyor gibi duruyorken saçlarının tavrının tersine Lonna yüzünde bir sırıtışla masadan atlar ve şarkıyı söyleyerek kalabalığın içinde yürürken gitmeden önce gözlüğünü verdiğini Jaden'in önüne gelip delikanlının cüppesini açar ve içindeki cepten gözlüğünü alıp ona göz kırparak önünde açılan yoldan sahneye ilerler.

Sahnedeki orkestradan genç bir gitarist çıkmış, Lonna'yı merdivenlerle uğraştırmadan yukarı çekerken beyaz saçlı melek ayağı sahneye bastığı anda arkasındaki orkestraya işaretini verir ve bir anda müzik patlarken bütün beşinci sınıflar kanları kaynarak bağırıp alkışlamaya başlar, beyaz saçlı melek gülümser.

Jonathan ve Nathan yanındakilerin kulaklarını neredeyse sağır edecek ısıklar çalıyor, onların arkasındaki Shia da duvar kenarındaki koltukların üzerine çıkmış, kafasında Megan'ın rahibe baş örtüsü ve ellerindeki toynak eldivenleriyle sözleri kendi kafasından uydurarak şarkıyı söylüyordur.

Yarıçıplak erkek rahibenin yanındaki Megan siyah eteklerini kaldırıp bir elinde toplamış yanındaki Nicole'le birlikte omuz omuza zıplıyorken yanlarındaki Piz, Rose'un kürkünü kapmış, havada sallayarak ortam yaratıyorken Rose gülerek el çırpıyordu.

Roller ve isimler birbirine karışmış, melekler ilk defa kuralları boşverip masaların üzerine tırmanmış, birbirlerine bağırarak şarkıyı söylüyorlardı.

Veronica yanındaki Alexa ve Cora'yla birlikte kolkola zıplayarak seslerinin nasıl çıktığına aldırmadan bağırıyorken onları arkasında üç cüppeli hizmetkar Faye'i kollarında havaya kaldırmış, genç kız gülerek yere inmek istediğini bağırıyorken kimsenin onu duymadığını anlayınca inmeyi falan boşverip ellerini kaldırarak keyifle bir çığlık atar.

Eliza çok değerli Calis kızının ılııyla birlikte Owen'ın elini tuttuğu gibi onu sahneye çekerken ceketler ve kravatlar dağılmış, salar, kolyeler, her şey birbirine girmiş, ama kimsenin umrunda değil gibiymen melekler okuldaki son gecelerinde coşar...

Vitamin C – Graduation (Friends Forever)

*And so we talked all night about the rest of our lives
Where we're gonna be when we turn 25
I keep thinking times will never change
Keep on thinking things will always be the same
But when we leave this year we won't be coming back
No more hanging out cause we're on a different track
And if you got something that you need to say
You better say it right now cause you don't have another day
Cause we're moving on and we can't slow down
These memories are playing like a film without sound*

*As we go on, we remember
All the times we had together
And as our lives change, come whatever
We will still be friends forever*

*Will we think about tomorrow like we think about now?
Can we survive it out there? Can we make it somehow?
I guess I thought that this would never end
And suddenly it's like we're women and men
Will the past be a shadow that will follow us 'round?
Will these memories fade when I leave this town
I keep, I keep thinking that it's not goodbye
Keep on thinking it's a time to fly...*

Son Pazar; Mezuniyet Günü

Melekler Okulu'nun büyük bahesi Haziran ayının en sıcak günlerinden birinde en özel tören için hazırlanmış, sıra sıra iskemleler okulun ilk günü meleklerini karşılayan alanda bu sefer de onları uğurlamak için dizilmiştir.

Bugün onlara verilen kanatları nasıl ırpacaklarını öğrenmiş olan beşinci sınıflar 15 yaşındaki çocuklar olarak girdikleri okuldan bugün 19 yaşındaki gençler olarak çıkıyor, hepsi evrenin her köşesinde bir fark yaratmak için bugün yuvadan uçmayı bekliyordur.

Meleklerin aileleri her birinin yüzü birer gurur tablosu olarak arka sıralardaki yerlerini alıyorken bugün hiçbiri yüksek mevkiideki yöneticiler ya da evrenin başındaki güçler değil, hepsi aynı sıfatlarla, bir anne veya baba olarak orada oturuyorken kameralar ve fotoğraf makineleri hazırlanmış, sonunda melekler ana binadan çıkıp sırayla oturma yerlerine doğru ilerlemeye başladığında herkes birbirine işaret ederek kadralları o tarafa çevirmeye başlamıştır.

İlk gün hepsi aynı renklerde bu bahçeye gelmiş, binalarını belirleyen zarfları açtıktan sonra hepsi beş sene boyunca aynı rengi taşımışken okulun son gününde de mezuniyet cüppeleri binalarının rengini taşıyordur. Gençler oturan kalabalık içinde ailelerini gördükçe el sallıyorken kameralar onların heyecanını ve mutluluğunu yakalıyordur.

Kısa bir süre sonra bütün beşinci sınıflar binalarına ve sınıflarına göre dizilmişler, bahçede kuşların sesinin yanında mutlu fısıldaşmalar duyuluyorken Melekler Okulu’nun baş meleği Müdür Danielle Stevens kürsüye çıktığında bütün gözler beyaz saçlı kadına döner...

“3035 sınıfının mezuniyetine hoş geldiniz. Ben müdürünüz Danielle Stevens, Miss Danielle...”

“Yeni bir döneme hoş geldiniz. Ben müdürünüz Danielle Stevens, Miss Danielle...”

“Beş sene önce evrenin en büyük, *en güçlü* lisesine geldiniz ve birer *melek* oldunuz. İlk geldiğiniz gün bütün kalbimle emin olarak söylediğim gibi şu anda önümde duran yüzler bana hepinizin ne kadar güçlü birer *melek* olduğunu kanıtlıyor. Hepinizle gurur duyuyorum...”

“Evrenin en büyük, en güçlü lisesindesiniz. Buraya melek olmak için geldiniz, büyük sınavları atlattınız ya da davetiyeler aldınız, ama bir şekilde melek olduğunuz düşünüldü. Buradan daha güçlü melekler olarak çıkacaksınız...”

“Bu beş sene içinde hepiniz çok büyük mutluluk ve üzüntüleri birlikte yaşadınız. Kendi hayatlarınız değişirken aynı zamanda arkadaşlarınızın ve bütün yakın çevrenizin değişimine şahit oldunuz. Başardığınız hiçbir şey basit değil çocuklar. Hepinizin evrenin en zorlu eğitimlerinden geçtiniz, bazen farkında olmadan yeni şeyler öğrendiniz, bazen sürekli sizi birilerinin ittiğini hissettiniz, ama yılmadınız ve bugün buradasınız. Burada oturmayı, o parlayan gözlerle, güzel gülümsemelerle bugünü yaşama şansını kazandınız.”

Gülen yüzler birbirlerine bakarak daha da parlarken Miss Danielle gözlüklerini çıkarak kürsüye koyar ve meleklerine bakarak içtenlikle konuşur:

“Her sene mezun olan meleklerimi yollarken kalbimden bir parçayı da yolluyorum ve ümit ediyorum ki zaman içinde evren bana o yolladığım parçayı çok farklı yerlerde, bambaşka bir güzellik olarak geri verecek. Hepiniz evreni değiştirebilecek kadar güçlüsünüz, bunu sakın unutmayın. Beş sene boyunca burada arkadaşlarınızla ve profesörlerinizle birlikteydiniz, ama aynı zamanda yalnızdınız ve ayakta durmayı başardınız, bunun için kendinizle her zaman gurur duymalısınız...”

Gençler henüz neyi kazandıklarının farkında olmasalar bile arka sıradaki anne ve babalar gözleri dolarak gülümsüyordur, Miss Danielle bir an için onlara bakar, sonra tekrar günün sahibi olan meleklerine dönerek devam eder:

“Beş sene boyunca benim bütün mesajlarımı size ileten madalyonlar bu sefer size çıkış biletlerinizi verecek, onlara iyi davranın...”

Meleklerden gülüşler duyulurken yönetim binasından bir madalyon ordusu çıkmış, küçük kanatların her biri uçlarında binaların renklerine uygun kurdelelerle bağlanmış diplomalar taşıyordur. Sihirli kanatlar diploma sahibi meleklerin başlarının üzerinde uçuşurken kürsüdeki Müdür Stevens’in küçük bir el hareketiyle hepsi diplomaları meleklerin ellerine bırakır, heyecanlı sesler duyulurken Miss Stevens mikrofona yaklaşarak son kez konuşur:

“Evinize hoş geldiniz melekler. Kanatlarınızı çırpın lütfen...”

“Hepinize gücünüzü ve ışığınızı paylaşıp büyümek için bize bir fırsat verdiğiniz teşekkür ederim. 3035 sınıfı, artık mezunsunuz!”

O anda bütün melekler ayağa kalkar ve dört farklı renkten bir sürü kep havaya uçarken sihirli madalyonlar da mutlulukla kanatlarını çırparak göğe yükselirler...

SON.

Ağlar

Tam hayalimdeki gibi başlayan, devam eden ve öyle de güzel biten bir cilt oldu. Yepyeni yaşamlar, çok çok yeni ve güzel kapılar açtı kafamda, kalbimde...

Bu cilde başlayıp başlamama arasında çok düşündüm, acaba Nocens'ten sonra Crash artık bitmeli miydi, bir cilt daha artık fazla mı olacaktı, hep bunları düşündüm, ama çabuk pes ettim. İyi ki de etmişim. Üç gücün hikayesiyle başladım ve kurbağalarımı mezun ederek bitirdim, daha büyük bir gurur olamaz benim için :)

Bu sevinci benimle paylaşan herkese teşekkürler, bir dahaki macerada görüşmek üzere.

Dilek

11.01.2009 – Pazar / 00:39